

HONI SOIT QUI MAL Y PENSE

Ontvoerd door John van den Heuvel
Copyright © 2017 Robert van de Rhee

Druk: Pumbo.nl

ISBN 978-94-6345-197-0

NUR 402

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn geliefde Rosa en Cimba
Omdat zij het hardst getroffen zijn

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Gearresteerd	17
De uitlevering aan nederland	34
De arrestatie in nederland	35
De fiód verhoren	36
De voorgeleiding	38
Achtergronden voor de arrestatie	41
Hoe het conflict met de (oud) staatssecretaris begon begon	43
De eerste ervaringen met het huis van bewaring	54
De 1e cel	56
Eerste raadkamerzittingen	60
Tussentijds verslag van de eerste 2 maanden in hechtenis	64
Het huis van bewaring nieuwegein	69
Tarik z en de mh 17 en de betrouwbaarheid van onze leiders	73
De onbekende kanten van de staatssecretaris	83
The making of a murderer	88
Wie beschermt de rechtstaat tegen het om	105
De curator	109
De bedenkele rol van het om	117
De rol van john van den heuvel	121
Na 4 maanden de eerste tekenen van barstjes in de rechtspraak door machtsmisbruik	124
Vrijheid of toch niet	137
Faillissementsfraude	143
De zaak van kampen	150
Hoe het persoonlijk faillissement tot stand kwam.	157
De panama papers	162
Bijna 3 jaar voor-arrest later dankzij creatieve rechtspraak	163
De rechtstaat nederland	175
Een paar waardevolle bezuinigingstips voor de regering	186
Les voor de politiek	193
Hoe ons land zo (be) stuurloos kon raken	195
De weg naar de ware democratie	200
Epiloog	205

VOORWOORD

Door Robert van de Rhee

Soto Real V Madrid

In dit boekje maak ik u deelgenoot van mijn ervaringen tijdens mijn arrestatie en de periode die daarop volgde. Daarnaast zal ik dieper ingaan op de omstandigheden die mijn arrestatie hebben veroorzaakt. Ik ben 64 jaar als mijn wereld plotseling instort. Ik woon in Spanje sinds 2010 waar ik op dat moment juist weer bezig was een nieuw bedrijf te starten, ik ben gedurende mijn hele leven al ondernemer. In dit boek laat ik u zien wat er met iemand gebeurt die op 64-jarige leeftijd, en bovendien nog nooit met justitie in aanraking is geweest, in Spanje wordt gearresteerd en overgeleverd aan Nederland. Ik zal u daarvan verslag doen, recht uit mijn hart, zoals ik dat op het moment zelf ervaren heb. In mijn eigen woorden en ik zal geen blad voor mijn mond nemen. Verwacht u dus geen hoog literair politiek correct verhaal. Ten eerste ben ik geen professioneel auteur en wil dat ook niet pretenderen, ten tweede heb ik de laatste 3 jaar te veel politiek correct gestuntel en gedraai gezien. Ik wil daar verre van blijven. Daarentegen heb ik geprobeerd u een op feiten gebaseerd verslag te doen, waarbij ik veel aandacht geschonken heb aan het elimineren van de persoonlijke frustratie, woede en onmacht die zich af en toe natuurlijk ook van mij meester hebben gemaakt. Daar waar situaties en omstandigheden onrealistisch schijnen verwijs ik naar de onderliggende stukken, in het bestand op mijn website www.vanderhee.com teneinde mijn bevindingen te staven.

In juli 2012 schrijft een oud-advocaat, tevens oud-staatssecretaris, een brief aan het Openbaar Ministerie waarin hij zich ten onrechte voordoet als gedupeerde van de zakenman Robert van de Rhee, van mij dus. Deze staatssecretaris had een zakelijk geschil met mij tot in hoogste (civielrechtelijke) instantie verloren en wilde zich daar niet bij neerleggen. Eerder heeft hij gedreigd mij net zo lang zwart te zullen maken en uiteindelijk in de gevangenis te zullen laten opsluiten als ik hem niet betaal, en dit ondanks het feit dat de (civiele) rechter heeft vastgesteld dat hij helemaal geen vordering heeft. Ik heb daar mijn schouders over opgehaald,

in de overtuiging dat Nederland een rechtstaat is en waar je wel heel behoorlijk over de schreef moet gaan alvorens je met justitie in aanraking komt, laat staan gearresteerd wordt, om maar helemaal niet te spreken over een uitleveringsverzoek.

De Staatssecretaris stelt in die brief nog zo'n 20 a 30 andere gedupeerden te vertegenwoordigen die voor vele miljoenen zouden zijn opgelicht. De beschuldigingen zijn vals, maar op grond van het feit dat ze afkomstig zijn van een oud-staatssecretaris en oud-advocaat, nemen het OM, Rechters en de media ongeverifieerd zijn beschuldigingen voor waar aan. Het OM meent op grond van deze beschuldigingen een panklare zaak tegen een beroepsoplichter en mega fraudeur te hebben. Ook John van den Heuvel laat zich misleiden tot onjuiste publicaties in de Telegraaf en een tweetal Tv-uitzendingen, rond mijn arrestatie in Marbella. Hij schetst het beeld van een failliet verklaarde mega oplichter die in Marbella in weelde leeft. Zij vergissen zich. Maar de karaktermoord is al gepleegd. John van den Heuvel geeft een podium aan iemand die later zelf de oplichter zal blijken te zijn, de Officier van Justitie is maar al te graag bereid in dit programma op te treden en ook een Curator geeft de zaak nog wat extra gewicht. Ik raak alles kwijt, verlies mijn reputatie en zelfs vrienden en familie keren zich tegen mij. (Enkele uitzonderingen daargelaten)

Dit boek zal dieper ingaan op de achtergronden en U aantonen hoe mensen die daarop uit zijn op onvoorstelbare wijze, door herhaalde miscommunicatie, daadwerkelijk succesvol kunnen zijn om iemand kapot te maken. Ik zal dat doen met behulp van een uitgebreide database waardoor alle beweringen eenvoudig op juistheid te controleren zijn.

Vervolgens leest u hoe het is om gedurende drie jaar in *voorarrest* te zitten tussen de zwaarst gestraften van de maatschappij. U maakt kennis met een wereld vol cellencomplexen met gillende mensen, uitwerpselen in de douche, schreeuwende en blaffende bewaarders en intimiderende verhoren en u ziet hoe het is om als 64-jarige in een gevangenis te zitten die bevolkt wordt door mensen bij wie het afremmen van gedachten en emoties meer moeite kost dan het vormen ervan.

Later ga ik dieper in op de verdachtmakingen die tot deze zaak hebben kunnen leiden.

Op 7 mei 2014 loop ik tegen een uur of 8 's-avonds nietsvermoedend in Marbella, Zuid Spanje, de plaatselijke supermarkt uit als ik word besprongen door een ploeg van ca. 4, zich als politie legitimerende mannen en een vrouw, die later de (Spaanse)officier van Justitie blijkt te zijn. Aanvankelijk dacht ik aan een overval, want kort tevoren was ik op de

snelweg bij Madrid door een burgerauto met daarin twee zich als politie voordoende lieden staande gehouden. Dat bleken toen criminelen te zijn die mij vervolgens van geld en sierraden hebben beroofd. Ik dacht dus dat ik weer overvallen werd. Maar vrijwel direct daarna herkende ik het triomfantelijke hoofd van “crimefighter” John van den Heuvel. Ik twijfelde nog even of het John van den Heuvel wel was omdat hij zich voor de gelegenheid had vermomd met een Bob Marley achtige muts waardoor hijzelf nu ook op een crimineel leek. Hij begon me direct te beschuldigen en vertelde voor de camera dat ik werd gearresteerd omdat ik in Nederland nog een gevangenisstraf moest uitzitten. Ik zou, volgens hem, allerlei zielige mensen hebben opgelicht. Ik zei dat hij zich moest vergissen. Dit is in de later op tv uitgezonden arrestatie duidelijk te zien. Tegelijkertijd begreep ik dat ik door John van den Heuvel tot slachtoffer was verkozen voor diens nieuwe televisie serie “Op de vlucht” al was dat programma mij op dat moment nog niet bekend. Zijn journalistieke reputatie wierp haar schaduwen echter ver vooruit. Aanvankelijk was het mij een volslagen raadsel wat hier de achtergrond van kon zijn. Ik woonde al enige jaren aan de Costa en was me van geen enkel opsporingsbevel of wat voor conflict dan ook bewust. Ik had John al een paar maal gezien in het Italiaanse specialiteitenrestaurant Serefina van het Hotel Puente Romana waar hij met zijn gezin van een vakantie genoot, maar ik had er nooit het geringste vermoeden van gehad dat hij daar voor mij zou zijn.

Het is een feit van algemene bekendheid dat er meerdere echte (zware) criminelen aan de Costa wonen en ik nam aan dat hij zich daarvoor hier ter plekke had begeven. Waar het (officieel)wel om ging zou ik al spoedig ervaren later op het politiebureau in Malaga. In het kort kwam het erop neer dat ik ervan beschuldigd werd dat ik ruim 2.5 miljoen uit een bedrijf van mijzelf had opgenomen en dat dit als fraude werd gezien. Daarbij genomen het feit dat ik op dat moment ook in Zwitserland woonde, en daar ook mijn bankrekening had, gewoon normale rekeningen, geen geheime nummer rekeningen of zo, maakte het plaatje voor de speurneuzen compleet. 2.5 miljoen van een bedrijf privé betaald, en ook nog op Zwitserse rekeningen, dat moest wel witwassen en fraude zijn. Let wel, het betrof geld uit mijn eigen bedrijf. Ik wist natuurlijk precies hoe dat was gegaan en dat daar niets mis mee was dus ik wilde dat graag zo snel mogelijk gaan aantonen. Alles was per bank en notarieel gelopen. Niks geheimzinnigs of zwart of iets dergelijks. De werkelijke reden voor mijn arrestatie zou eerst later duidelijk worden. Dat lag als volgt. Ik had een geschil met een oud-staatssecretaris. Nadat het hem niet gelukt was mij zakelijk te strikken, wilde hij mij op allerlei manieren kapot maken. Dat laatste is hem voorlopig gelukt. Ik zal u laten zien hoe hij dat met hulp van het OM en de media voor elkaar wist te

krijgen.

John kende natuurlijk alleen het verhaal zoals dat, met hulp van justitie, was opgetuigd voor de media. En dat was een heel ander verhaal dan het verhaal dat in het arrestatiebevel voorkwam. Dit maakte het ook direct tot een gecompliceerde situatie. Immers er waren nu drie verhalen. Het verhaal van John van den Heuvel, daarnaast het verhaal in de dagvaarding dat totaal anders was, en uiteindelijk de waarheid zoals ik die kende. John van den Heuvel vertelde dat hij benaderd was door een paar ernstig gedupeerden van mij. Pas veel later zou ik me realiseren dat het dit moment is geweest dat zo onuitwisbaar in mijn geheugen is gegrift, dat me de kracht zou geven vol te houden in de lange tijd die ik nog het slachtoffer van deze ontvoering zou zijn. Want zo mag ik dit toch wel noemen. Ik heb mezelf plechtig beloofd deze lage streek bekend te zullen maken en ervoor te zullen zorgen dat degenen die voor deze verwerpelijke actie verantwoordelijk zijn bekend gemaakt zullen worden. Het is ongehoord dat iemand je zoveel onherroepelijke schade en intens leed kan berokkenen in je privé zowel als zakelijk leven en bovendien ook schrijnend voor mensen in mijn omgeving die mee de afgrond in werden getrokken en kapot gemaakt zonder dat ze ook maar iets met welke zaak ook te maken hadden, puur om mij verder te beschadigen en te raken. Onder hen zou zich de later in de Tv-uitzending poserende Bert van Kampen bevinden maar ook de oud- staatssecretaris, ene Cees van Leeuwen die voor de LPF een blauwe maandag aan het kabinet Balkenende II had deelgenomen. Zo vertelde Van Kampen voor de camera aan van den Heuvel dat hij door mij zijn, in de uitzending prominent getoonde, villa en zijn geld was kwijtgeraakt.¹ Dat hij voor de rechtbank onder Ede iets heel anders verklaarde, namelijk dat de Rabobank hem dat had afgenomen op grond van een oude kredietovereenkomst uit 1994 (afbeelding 1), liet John maar achterwege. Dat paste niet in het plaatje. Maar door de opmerking van Van den Heuvel over “gedupeerde” Van Leeuwen ging er al snel een lichtje branden. Deze oud Staatssecretaris en oud advocaat had mij daarvoor al twee jaar lang samen met zijn zuster Carolien geterroriseerd vanwege een huurgeschil.² Daardoor wist ik ook direct dat het om een schijn zaak ging, de volgende zet van oud staatssecretaris Cees van Leeuwen.

Dat was voor mij een groot geluk want daardoor wist ik direct hoe deze zaak in elkaar zit. Dat was zeer belangrijk, je grootste probleem is namelijk

¹ <https://www.rtl.nl/video/3f28d132-3389-4563-b60b-c73be9941a2f/>

² Zie het hoofdstuk huurgeschil met vonnissen op de website

naarmate de zaken langer duren zelf vooral wel aan de waarheid vast te houden en je niet te laten afleiden door allerlei misleidende berichten, wat we tegenwoordig nepnieuws noemen. Want u heeft geen idee hoe mensen, zelfs goede vrienden en familie, menen dat er toch wel iets aan de hand moet zijn wanneer je bijna drie jaar wordt vastgehouden, ook al is dat in voorarrest. Je beste vrienden en familie gaan uiteindelijk aan je onschuld twijfelen als je maar lang genoeg wordt vastgehouden. Daardoor heeft een langdurig voorarrest de werking van karaktermoord. Het OM weet dat heel goed. Begrijpelijk is dat ook nog. Voordat dit mij overkwam zou ik ook niet geloofd hebben dat iemand in Nederland anno nu, 3 jaar in *voorarrest* vast gehouden kon worden zonder enig bewijs of onherroepelijk vonnis. Het geschil met de staatssecretaris had inmiddels in Nederland tot een aantal procedures geleid die hij allemaal tot in hoogste instantie verloren had. Kennelijk was dit nu zijn nieuwe tactiek. Ik wist op dat moment daar nog niets van maar later in dit boek zal ik u tot in detail laten zien hoe het tot deze arrestatie is kunnen komen. Daar ik op dat moment nog altijd in de overtuiging leefde dat Nederland een rechtstaat is en ik ervan uitging dat het hier om een vergissing moest gaan besloot ik volledig mee te werken om dit misverstand zo snel mogelijk uit de wereld te helpen. Dat zou echter anders lopen. Ik zal u eerst verslag zal doen van het directe verloop na de arrestatie, het verblijf in Spaanse gevangenissen en de uitlevering aan Nederland. Daarna zal ik uitvoerig en onderbouwd aandacht geven aan een zeer bedenkelijke ontwikkeling in de Nederlandse Rechtsstaat waar ik kennis mee heb gemaakt en waaruit zal blijken dat het OM inmiddels tot een staat binnen de staat is geworden. We zullen zien dat een oud-staatssecretaris (thans ambteloos burger) het OM opdracht kon geven tot een onderzoek op volstrekt onjuiste gronden en daarmee het machtsapparaat van het OM ten eigen bate in beweging kon zetten en hoe daarna de rechtspraak beïnvloed kan worden door een organisatie als de vrijmetselarij. Ton Derksen schrijft daarover in zijn voortreffelijke boek “Onschuldig vast”

“Eerst wordt iemand onschuldig door het systeem veroordeeld, vervolgens maakt datzelfde systeem het nagenoeg onmogelijk dat de onschuldige zijn onschuld aantoot. Dat is geruststellend voor het rechtssysteem, maar zo'n systeem doet geen recht.”

Het is een voortreffelijk onafhankelijk geschreven boekje dat ik eenieder kan aanbevelen die geïnteresseerd is in de staat van de Rechtstaat Nederland en de rechtspraak. Heeft Derksen het uitsluitend over fouten die nog begrijpelijk zijn en het gevolg van het systeem, ik zal daaraan toevoegen te laten zien wat er gebeurd wanneer er opzettelijk misbruik van het recht wordt gemaakt.

gepleegd, waardoor niet verdachte maar van Kampen sr. de schuldeisers benadeeld heeft. De voorzitter deelt mede dat het het hof – nadat de voorzitter daartoe kort overleg heeft gepleegd met de raadsheren - aangewezen lijkt om Van Kampen sr., die zich kennelijk in het publiek in de zittingszaal bevindt, als getuige te horen teneinde over de opgeworpen vragen eventueel helderheid te krijgen. De advocaat-generaal en de raadsman geven desgevraagd aan daartegen geen bezwaar te hebben.

De voorzitter doet de in de zittingszaal aanwezige getuige voor het hof verschijnen. Deze doet – na zich te hebben gelegitimeerd door middel van zijn rijbewijs - op de vragen van de voorzitter opgave omtrent naam, voornaam, geboortedatum, beroep en woonplaats, verklaart geen bloed- of aanverwant van verdachte te zijn en niet in dienstbetrekking tot hem te staan en legt vervolgens op de bij de wet voorgeschreven wijze in handen van de voorzitter de belofte af om de waarheid en niets dan de waarheid te zeggen, alles voor zover hieronder niet anders is vermeld.

De getuige, genaamd Albertus Arnoldus van Kampen, geboren op 2 november 1938, gepensioneerd, wonende te Oosterhesselen, gemeente Coevorden, verklaart op de aan hem gestelde vragen onder meer:

U legt mij een zogenaamde cessielijst voor, zoals opgenomen op pagina 1106 e.v. van het FIOD-dossier. Ik herken die lijst. Zo'n lijst ging eens per maand naar de bank.

20 Daarmee zijn de openstaande posten opgenomen, zoals die uit de computer-administratie komen. Het gaat om facturen die verstuurd zijn. Ik kwam met klanten overeen dat ik vooruit mocht factureren. Het gaat dan om onderhanden werk. Als ik bijvoorbeeld een tentoonstelling moet opbouwen, dan maak ik kosten die ik vooruit factureer. Dat mag. Ik heb dat aan mijn advocaat

25 gevraagd. Zo hebben wij een feest georganiseerd voor Henkel BV. Dat kostte € 180.000,-. Aan het bedrijf wordt dan een offerte aangeboden. Zij gaan daarmee akkoord. Wij starten dan onze werkzaamheden en sturen één of meerdere voorschotnota's. Uiteindelijk komt er een eindnota, waarop de voorschotnota's in mindering worden gebracht.

30 De verschillende nummering heeft betrekking op voorschotnota's en eindnota's. Het is niet zo dat bedragen "dubbel" op de cessielijsten staan, namelijk één keer op de voorschotnota en ook nog eens begrepen in de eindnota. Op de eindnota was het eindbedrag het bedrag na aftrek van de voorschotnota's. Voor details moet u echt mijn boekhouder vragen. Hij stelde de lijst op.

35 De Rabobank heeft het faillissement op mij verhaald en niet op Van de Rhee. Ik ben daardoor mijn huis en mijn geld kwijtgeraakt. Ik leef van mijn AOW. Die procedure ging niet over fraude met de pandlijsten. Er was helemaal geen sprake van fraude. De door de Rabobank geïnitieerde procedure was het gevolg van het feit dat ik veel langer geleden in 1995 een kredietovereenkomst met een persoonlijke garantie had getekend met de Rabobank. Die had overgenomen moeten worden door de nieuwe eigenaar. Dat is er nooit van gekomen. Die was er ook nooit. Van de Rhee zat altijd in Zwitserland of Amerika. Ik was dus persoonlijk aansprakelijk ten opzichte van de Rabobank. Ik heb de raadsman horen zeggen dat de facturen met het nummer 2003 werden betaald en die met het nummer 203 niet. Ik denk dat zijn kennis van boekhouding tekortschiet. Ik heb Van de Rhee ook veel horen zeggen waarop ik graag wil reageren. U belet mij dat.

Het onderzoek werpt interessante vraagstukken op betreffende onze rechtstaat en het functioneren daarvan. In dit boek wil ik laten zien wat er gebeurt wanneer de gevestigde orde, het OM belast wordt met een opdracht vanuit de politiek die van veel misleidende media-aandacht voorzien wordt en hoe uiteindelijk de rechterlijke macht daardoor beïnvloed wordt.

De Nederlandse bevolking heeft er geen enkele notie van hoe een geheimzinnig verbond als de vrijmetselarij de macht heeft om zaken die hun leden aangaan naar rechtbanken toe te trekken waarin sommige rechters die ook lid zijn van dit mystieke verbond zo het recht kunnen beïnvloeden.

Ik wist dat uiteraard ook niet. Dat zou pas veel later blijken. Je hoort en leest veel over de schandalen zoals die destijds in Italië rond de P2 loges (Het corruptieschandaal bij de Italiaanse Vrijmetselarij) het nieuws haalden maar je realiseert je niet dat zoiets in Nederland speelt en momenteel hier sterker is dan ooit tevoren en hoezeer dit het functioneren van zowel het OM als de rechterlijke macht op de proef stelt.

Recent nog werd ik hierin gesteund door wat ik maar noem de zaak van Henry Keizer toen de Volkskrant uitvoerig publiceerde over de verregaande banden tussen de vrijmetselarij en vele VVD-prominenten en dus met de top van het Ministerie van Veiligheid en Justitie. We hebben allemaal de IRT-affaire en de parlementaire enquête nog vers in gedachten en denken dat daarmee het onbevoegd handelen van OM en Rechtbank wel tot het verleden behoort.

Niets is minder waar. De bijlagen, die nodig zijn om u inzicht te geven hoever onze “gevestigde orde” zich niets meer aantrekt van de Nederlandse en Europese rechtspraak zijn te omvangrijk om allemaal in dit boek te publiceren. Daarom heb ik die apart beschikbaar gesteld op mijn website www.vanderhee.com Saillant detail in mijn zaak is dat dezelfde Officier van justitie die destijds tijdens in de IRT affaire werd terug gefloten, Frits van Straehlen³ wederom de Officier van justitie is die de fout in gaat.

Ik wil aantonen dat dit iedereen – dus ook u - morgen kan overkomen. Hoe ver reikt de macht van het OM *en*, niet te vergeten, de vrijmetselarij, is er dan toch wel corruptie binnen ons rechtssysteem en wat is er nog over van de Trias Politica waarop ons rechtssysteem gebaseerd zou moeten zijn. Want dat is het hoofddoel en de reden dat ik dit boek schrijf, u ervoor te waarschuwen dat in deze tijd waar sociale media al lang niet meer sociaal

³ Frits van Straehlen IRT zie archief Volkskrant 2005 en op website in folder 3

zijn iedereen morgen gevangen genomen kan worden.

De Rechtspraak is dermate onbetrouwbaar geworden dat je alleen maar kan hopen dat je zelf geen onterechte veroordeling treft. Dit ligt voor een klein deel aan malafide rechters die bijvoorbeeld, zoals ik zal laten zien, lid zijn van de vrijmetselarij en hun vrienden dekken, maar ook zijn er misstanden die gewoon door menselijk falen ontstaan. Ton Derksen geeft in zijn boek een paar treffende oorzaken, die voor iedereen simpel te begrijpen zijn.

Ik haal er een paar aan omdat daar volgens mij de angel van alle onterechte beschuldigingen ligt:

Derksen vat ze samen onder de noemer het confirmatie vooroordeel, dat wat treffender de inmiddels gemeengoed geworden tunnelvisie aangeeft. De tunnelvisie duidt erop dat men een bepaald doel voor ogen heeft en dit “Coute que Coute” wil vasthouden. Het confirmatie oordeel heeft dezelfde werking maar dan zonder de kwade opzet die bij tunnelvisie vermoed kan worden. Het beste en meest treffende voorbeeld dat Derksen geeft is dat iemand die van de dokter een goede uitslag omtrent zijn onderzoek krijgt nooit een 2nd opinion zal vragen. Zo iemand trekt de champagne open. Bij een slechte uitslag vraagt men al snel om een 2nd opinion. In dit licht moeten we ook de door Derksen in zijn onderzoek geconstateerde waarheid zien, dat belastend bewijs serieuzer wordt genomen dan ontlastend bewijs, en een ontlastende getuige minder serieus genomen wordt dan een belastende getuige.

In mijn geval was dat de belangrijke getuigenis van Bas Falkenburg (cassatie schriftuur 2.42 2n 2.43) waarover mijn advocaat Mr Max Vermeij opmerkt dat deze getuigenis door alle feitenrechters volledig genegeerd is, kennelijk omdat deze verklaring diametraal tegengesteld is aan de strekking van al het andere “bewijsmateriaal” Dan zijn er ook nog twee getuigenissen van controlers van de bedrijven genegeerd, die verklaarden dat ze wel degelijk een rekening Courant bijhielden terwijl het Hof meent dat daarvan niet gebleken is. In hetzelfde confirmatie voordeel zien we dat er voor een vrijspraak meer bewijs nodig is dan voor een veroordeling.

Dit staat op gespannen voet met de bewijslast van de aanklager, er is sprake van omgekeerde bewijslast. Bovendien signaleert hij een trend die ook in mijn zaak door Vermeij naar voren wordt gebracht nl. dat alle verzoeken tot ontlastend bewijs door de rechtbank zijn afgewezen, zelfs het onderzoeken van de boekhouding, een toch onontbeerlijk onderdeel bij waarheidsvinding als het om fraude gaat. Iedere ondernemer die een Rekening Courant

verhouding met zijn bedrijf heeft ook al is die gecontroleerd en goed gekeurd door de accountants kan morgen wanneer justitie, om welke reden dan ook, al dan niet in opdracht van de politiek, u als Fraude voor de voeten geworpen worden. Het recht om u te verdedigen door de boekhouding aan het dossier toe te voegen- onontbeerlijk om tot waarheidsvinding te komen- wordt dan simpel weg verboden door het OM en de rechtbank staat dit toe.⁴

In mijn geval kwam daar nog eens bij dat de rechter die over mij moest oordelen een buurvrouw van me was geweest. Het gezegde van de goede buur en de verre vriend heeft bij mij een bijzondere lading gekregen, dat zult u begrijpen. Daarnaast hebben de ongecontroleerde anonieme laster en publicatiemogelijkheden die het Internet biedt veel nieuwe 'Goebbels' doen ontstaan. Net zo goed misdadigers als de mensen die in de oorlog gedekt door de Nazi's hun burens, rivalen en kennissen anoniem door verraad kapot konden maken, op transport laten stellen of zelfs uiteindelijk vermoorden.

Er is geen verschil tussen de karaktermoordenaars van nu die met gebruik van sociale media mensen kapot maken, en de oorlogsmisdadigers die anoniem destijds de Duitsers tipten. In dit licht kan ik er niet genoeg voor waarschuwen hoe we ons moeten wapenen tegen af luisterpraktijken door de overheid.

Uiteindelijk beland ik, dan 64 jaar oud, in de gevangenis. Ik heb er tot nu toe de voorkeur aan gegeven de media-aandacht aan Staatssecretaris Van Leeuwen en John van den Heuvel te laten en zelf geen media-aandacht te zoeken. Ik wilde de rechtstaat alsnog alle kansen geven. Nu de Hoge Raad mijn cassatie heeft verworpen en ik mij tot het Europese hof heb gericht meen ik dat de tijd daar is van me te laten horen. Nadat ik de invloeden van politici en *met name* de vrijmetselarij ontdekte vond ik dat nu de tijd daar is om mijn visie op de gebeurtenissen weer te geven.

Ook laat dit boek u zien hoe mijn gevangenschap mij tot rust en inkeer brengt waardoor ik plotseling tot op dat moment a-causale verbanden in een ander licht ben gaan zien. Dat er wel degelijk verbanden bestaan tussen aanvankelijk op het oog los van elkaar staande gebeurtenissen. Vanuit de totale stilstand die deze overval in mijn leven te weeg brengt raak ik mij bewust van de eenheid en verbondenheid van alle dingen. Doordat ik stilstond zag ik in dat het leven zich voorwaarts laat leven doch achterwaarts begrijpen.

Daarvoor was die stilstand nodig. Het is vanuit die rust dat ik besluit mijn

⁴ Zie processtukken op website in folder 21

tegenstanders bekend te maken en uiteindelijk de onterecht toegebrachte schade aan mij en mensen om mij heen zal herstellen. De inzichten die ik door die rust heb gekregen tezamen met mijn ervaringen dat de Rechtstaat Nederland vandaag niet meer functioneert zoals in het Nederland waarin ik ben opgegroeid en de gevaren en veranderingen die voor de democratie op de loer liggen deelt ik graag met u in de daartoe bestemde hoofdstukken.

Robert van de Rhee

GEARRESTEERD

Ik word op aanwijzing van John van den Heuvel in Marbella met groot vertoon gearresteerd en als een vuurwapengevaarlijke crimineel in de boeien geslagen. Van den Heuvel heeft een cameraploeg van maar liefst 4 man meegebracht.

De Telegraaf wijdt er op 9 mei een paginagroot artikel aan en plaatst het op Internet om er zeker van te zijn dat er internationaal aandacht aan wordt geschonken. RTL Televisie heeft er in het programma “op de vlucht “maar liefst twee uitzendingen voor over op 22 mei en 5 juni 2014.⁵ In 2015 wordt het herhaald en in 2017 wordt het – na een wetswijziging die dat in België mogelijk maakte - ook in België uitgezonden. Van den Heuvel heeft enige tijd een flat aan de overkant van mijn huis gehuurd van waaruit zijn medewerkers het huis bespieden en foto's maken in de tuin. Hij bespiedt het huis vanaf een berg aan de overkant en volgt mij in de auto auto. De Facebookaccounts laat hij hacken. De daarbij illegaal buitgemaakte foto's verspreid hij, evenals de hoogst illegale opnamen bij mij in de tuin tijdens een BBQ wereldwijd.

John van den Heuvel zegt tijdens de arrestatie dat ik word gearresteerd omdat ik in Nederland nog een jarenlange gevangenisstraf uit moet zitten omdat ik allerlei mensen zou hebben opgelicht, die bij van den Heuvel aan tafel hebben zitten huilen. Ik waarschuw van den Heuvel nog tijdens de opname dat hij zich vergist en zich heeft laten misbruiken door mensen die het op mij gemunt hebben en hun eigen straatje schoon willen vegen.

Ook mijn advocaat, Mr Max Vermeij uit Den Haag, laat van den Heuvel nog voorafgaand aan de uitzending weten dat de beweringen van Van den Heuvel in de uitzending grotendeels onjuist zijn. Van den Heuvel geeft toe dat hem dat inmiddels ook is gebleken. De advocaat zegt aan de uitzending in KG te zullen laten verbieden als van den Heuvel niet het wederhoor toepast die hem geboden wordt. Max Vermeij had als mijn advocaat de cassatie in behandeling van de zaak die ik met Van Kampen had (en waarvan op dat moment geen veroordeling bestond) en was als geen ander

⁵ <https://www.rtl.nl/video/b81f384e-4973-4795-a2c7-2b1a68af32af/>

van de werkelijke gang van zaken rond van Kampen op de hoogte. Toen ik in Marbella werd gearresteerd heeft hij direct de verdediging van mij in deze zaak op zich genomen en zich daar vanaf het begin tot het eind mee bemoeid, hij heeft zich zeer voor deze zaak ingezet. Een van de weinige toegewijde advocaten die ik in deze periode heb meegemaakt.

Van den Heuvel zegt daarover te willen denken. Hij moest op dat moment eerst naar Panama. Dit blijkt slechts misleiding. De week daarop wordt het programma onaangekondigd snel uitgezonden, van den Heuvel noemt mij in die uitzending een meesteroplichter.

Van den Heuvel baseert zijn uitspraken in die uitzending op ene Bert van Kampen, wiens ‘bloeiend’ bedrijf hem, zo beweerde hij, zou zijn afgenomen door bedrog en Fraude door mij en ook dat hij door mij zijn prachtige en prominent in de uitzending getoonde villa, is kwijtgeraakt.

Nadat ik geboeid ben en nog net mijn boodschappentassen en sleutels af kon geven word ik in een gereedstaande politiewagen geduwd. Er volgt een snelle rit naar het hoofdbureau van Politie in Malaga. Voornamelijk voor de achtergebleven mensen die op dat moment bij mij waren een complete ontredde. Ik kon er nog met afstand en enigszins meewarig naar kijken, als naar een film waar je niet in thuis hoort, maar ik was realistisch genoeg om te weten dat ik me in een politiecel in Malaga moest instellen op een systeem dat daar leeft en waarnaar ik alleen kon gissen op grond van goedkope politiefilms. Ik hield de eerste dagen een dagboek bij, hier volgt vast een deel:

Vrijwel direct na het verlaten van de supermarkt, word ik besprongen door een ongerepte groep mannen in casual outfit, die zich uitgaven voor politie. Aanvankelijk ging ik nog kort in op Van den Heuvel zijn opmerkingen, maar voor het moment bleef dat beperkt omdat ik geboeid een auto in werd geduwd. Ik werd afgevoerd, zoals ik me dat alleen kan herinneren van films en oorlogsbeelden. Dit alles onder toezicht van RTL en de Telegraaf.

Het ging vervolgens in volle vaart naar het politiebureau in Malaga, waar ik rond 21.00 uur die avond werd binnengebracht. Vreemd genoeg kon ik er nog steeds met afstand en meewarig naar kijken. Hier kreeg ik voor het eerst een innerlijke rust en de wetenschap dat ik niets ‘fout’ op mijn geweten heb hielp me daarbij. Dat dit later nog vele malen mijn ‘reddende gedachte’ zou zijn kon ik toen nog niet bevroeden. Ik nam mij heilig voor mij niet door deze overval te laten definiëren. De ellende en vrijheidsberoving die mij nu overkwam kon ik nooit meer ongedaan maken.

Wat ik wel zou kunnen is achteraf aantonen dat dit ten onrechte gebeurd. Ik wist dat ik nu in een politiecel in Malaga mij moet instellen op het systeem dat daar heerst. Na de gebruikelijke eerste intake, een oppervlakkige registratie, waarbij ik kenbaar mocht maken of ik me wilde verzetten tegen uitlevering aan Nederland of niet en er met mijn thuisfront op straffe toon gebeld werd, op mijn verzoek, hen te melden waar ik was en of zij zo vriendelijk wilden zijn wat kleding en medicijnen te brengen, zou ik later in een cel worden gezet. Op het moment dat ik werd gearresteerd, of beter gezegd gedurende de autorit naar Malaga ben ik in staat geweest een mentale knop in mijn hoofd om te zetten. Ik wist dat ik in een geheel ander leven terecht was gekomen en dat het menens was. Oorlog. Niets meer niets minder. Ik begreep dat het tegen me zou werken indien ik me zou beroepen op privileges die ik normaal gewoon was, dat ik voor politie en gevangenispersoneel vanaf dat moment gewoon een gevangene was, een nummer. Ik zou hun bevelen hebben op te volgen anders zou het tegen me werken. Het zou zinloos geweest zijn ze uit te leggen dat het een vergissing betrof. Die omschakeling heeft me veel baat gebracht en doet dat nog steeds tot op dit moment. Ik zal die knop pas terug kunnen draaien als dit achter de rug is en ik volledig in vrijheid ben.

Tijdens het wachten werd er nog een oudere heer (74) binnengebracht die slecht ter been was en ook hem werd alles afgenomen dat hij bij zich droeg, geld, telefoon, horloge, bril, noem maar op.

We werden naar een cellencomplex gebracht. Uit een donkere kast moest ik vanuit een hoge stapel ongewassen dekentjes en een matrasje van ca. 2.5 cm dik schuimrubber pakken, hetgeen later mijn bed zou zijn. Door het spul goed uit te slaan kon ik er gelukkig een groot aantal van de daarin nestelende kakkerlakken al uitslaan. Ik kwam in een cel van circa 10x5 meter, waarin een betonnen verhoging van 2x10 meter, waarop op dat moment vier personen lagen.

Ik wilde mij direct aanpassen dus maakte contact met de eerste persoon, waar ik Duits mee kon spreken. Het bleek een Marokkaanse drugshandelaar te zijn die ooit in Nürnberg had gewerkt. Hij zag er ook meer uit als een Duitser dan als een Marokkaan. Zij maat lag aan de andere kant, een Fransman die wel het Mediterrane uiterlijk had en niet bepaald een 'vriendelijke' indruk maakte en constant op en neer ging lopen.

Voorts lagen er op het betonblok twee Spaanse jongens, echt bijzonder aardig, naar later bleek gepakt voor kleine drugshandel. Voor de vrouwen was een van hen een ongetwijfeld zeer knappe vent met een figuur dat dagelijks sportschool bezoek deed vermoeden.

Dat waren dus mijn nieuwe ‘mede ‘bewoners Al snel werden we verblijd met de komst van een Azerbeidzjaan, die het buurtverbod van zijn Russische ex had geschonden, een donkere man die we neger mochten noemen, die Engels sprak maar waarvan ik verder niets weet. Gedurende de nacht kwam er nog een volledig stoned jongeman binnen, die dat vervolgens ook gedurende de rest van mijn verblijf is gebleven.

In die nacht in het hok met al die mensen op het beton bij elkaar gepropt, kwam er toen een vriend van ‘mijn Sportschoolvriend’ bij. Ik werd gezien als een ‘dikke’ vriend en ze bleven met hoop op mijn mentale steun te pas en te onpas die nacht ‘Robert, Robert’ roepen. Het waren cellenblokken met open hekken ervoor waardoor iedereen je kon zien zitten als een aap in een kooi en waar ook de ratten vrij konden in en uitlopen. Ik heb me altijd afgevraagd wanneer ik gevangenen in kooien zag zitten zoals bij processen in Egypte en Italië, hoe die mensen zich zouden voelen. Dat weet ik nu. Het maakt je helemaal niets uit. Het is onvoorstelbaar hoe je waarde aan zelfbeeld voor de buitenwereld op zo'n moment totaal verdwijnt. Het enige dat nog telt is je zelfbescherming en je overlevingsinstincten nemen je hele denk en handel vermogen over. Alle “onzin” wordt uitgeschakeld de overlevingsdrang verdringt iedere andere gedachte en dat geeft je de onvoorstelbare kracht waarvan – althans ik - niet wist dat ik die in me had, om maar eens een Bommeliaanse uitdrukking te gebruiken.

Zo noemden ook de agenten mij Robert want mijn achternaam was ze vermoedelijk te veel. Daar de twee sportschool maten aan de ‘overkant’ nog twee meiden van een jaar of 20-25 kenden en men elkaar natuurlijk niet mocht zien, was de nacht verder vervuld met geschreeuw van en naar, zoals voortdurend ‘Maria, Antonio’ Que pasa?

Voorts lieten ook m’n Italiaanse verwarde vriend van 74 en nog meer gekken in de gang, zich niet onbetuigd om de hele nacht zo hard mogelijk te schreeuwen om ‘Guarda en ‘Agente’ te roepen en waarbij keihard op het ijzer werd geramd waardoor slapen onder deze omstandigheden niet echt ongestoord verliep.

Terwijl ik dit opschrijf, verbaast het mij dat ik deze verschrikkelijke ervaring eigenlijk zonder probleem heb doorstaan. Ik keek ernaar als een schouwspel waar ik niet echt deel van uitmaakte en sliep toch nog redelijk tussen de ratten en kakkerlakken in mijn korte broek en poloshirt, waarin ik was gearresteerd.

Van eten was al helemaal geen sprake. De troep die voorbijkwam liet ik letterlijk voorbijgaan, behalve dan een paar biscuitjes, een blikje jus d’orange en zoveel (leiding) water als ik krijgen kon.

En dan te bedenken dat iedereen je in dit land af heeft geraden het leidingwater te drinken.

Daardoor kreeg ik wel ergens rond een uur of 3 (denk ik zonder horloge) de behoefte naar het toilet te gaan. Ik had gezien dat roepen en op de hekken rammen om aandacht hiervoor te krijgen niet hielp en had ook gezien dat sommige meer ervaren 'klanten' hier gewoon in de hoek gingen staan plassen. Nu was ik dat niet van plan, maar toen op enig moment de nood zeer hoog was, heb ik toch het voorbeeld maar gevolgd, noodgedwongen en in een uiterste wanhoopsdaad. Bijkomend probleem daarbij was wel dat mijn 'bijdrage' veel forser was, waardoor dit regelrecht de gang op liep. Ik kon er niets tegen doen. Ik ben maar gaan slapen afgewisseld met constante zorgen over mijn huis en honden. Wat was er met ze gebeurt? Waar waren zij en hoe konden zij dit aan en verwerken?

Overigens wist ik op dat moment nog steeds niet precies waarvoor ik was aangehouden.

De volgende ochtend worden rond halfacht de lichten aangedaan en wordt er een 'ronde' biscuitjes, nootjes en opnieuw jus d'orange uitgedeeld. De Guarda, de enige die ik op dat moment minder prettig vond, zag de plas en vroeg wie dat gedaan had. Nu wist ik dat er met mij wel drie anderen waren 'geweest' dus ik hield me maar stil. Iemand wees mij wel aan (mijn eerste Marokkaanse Duitser), maar desgevraagd sprak ik geen woord Spaans meer. Midden in de nacht was ik ook nog weggeroepen om politiefoto's te maken terwijl ik midden in een eindelijk diepe slaap was en vingerafdrukken van alle vingers moest achterlaten. Iemand roept midden in de nacht en je moet direct meekomen. Geen enkele uitleg waarvoor. Dan word ik een kantoor binnen geduwd waar een paar agenten achter een camera zitten en er worden foto's gemaakt. Van voren en opzij, precies zoals je dat in misdaadfilms ziet. Ik begrijp nu waarom foto's die je soms van 'boeven' ziet altijd een slaperig en onguur beeld geven. Zelf had ik me voorgenomen te proberen op iedere foto enigszins opgewekt en fris over te komen, ik hield er rekening mee dat die foto's naar de media gelekt zouden worden. Ik had me heilig voorgenomen niet mijn fatsoen en waardigheid te verliezen, wat er ook gebeuren zou. Daarna worden vingerafdrukken gemaakt van al je vingers waarbij het er vrij ruw aan toegaat. Men pakt met kracht je vingers, op een wijze alsof die vingers niet meer van jou zijn, een voor een, drukt men ze op een inktkussen en daarna met onnodig veel kracht op een vel papier dat daardoor onnodig veel vlekken vertoont, evenals mijn handen en mijn tot dat moment nog witte korte broek. Normaal gesproken zou je zo iemand een draai om zijn oren geven maar onder deze omstandigheden zou zo'n actie direct verblijf in een isoleer cel

hebben opgeleverd. Het was mijn eerste ervaring hoe mensen misbruik van een zekere macht kunnen maken en daarbij de eerste stappen op het pad naar dat van Nazi kampbewaarders zetten. Nu zou je denken, tja, Spanje, zo lang is Franco nog niet weg, maar dat is het niet. In Nederland gaat het precies zo of zelfs nog erger. Het is ernstig vast te moeten stellen dat er nog zo veel lieden met fascistoïde trekjes rondlopen. Het meest vervelende daarbij is dat je dit soort lieden juist tegen komt in beroepen gerelateerd aan justitie en het rechterlijk apparaat. Denk je daar langer over is dat zo verwonderlijk nog niet, maar het betekent dat er een betere screening naar dit soort lieden hun moraliteit gedaan moet worden willen we niet helemaal afglijden naar een totale politiestaat. Op 29 mei 2015 schreef Rob Hoogland in zijn column in de Telegraaf dat in de tweede wereldoorlog alle Nederlanders Nazi zijn geworden. Dat ging me aanvankelijk wel iets te ver, maar dat het opgaat voor een groot deel van de medewerkers van het ministerie van justitie staat intussen voor mij wel vast. Kort gezegd, eenieder die zijn machtspositie misbruikt vertoont toch fascistische trekken. Dit ritueel zou zich nog vaak herhalen al kon ik dat op dat moment nog niet bedenken.

Die dag had ik mij voorbereid op een vroeg gesprek met een advocaat. Die kwam echter pas tegen een uur of een. Die uren duren dan werkelijk een eeuwigheid. Een advocaat die je alleen in een stripverhaal zou verwachten met een hoofd dat vermoedelijk niet veel afweek van het onderste deel van zijn rug, met een slappe perverse mond en heel gluiperige ogen, een soort stripfiguur door zijn opzichtige Bommeliaanse kleding, en die bovendien de indruk gaf dat hij zich afvroeg wat hij überhaupt op deze wereld uitvoerde. Dat was op zich vermoedelijk ook een 'terechte' vraag. Hij had een assistente die goed Engels sprak, een leuke verzorgde vrouw

Daar ik nog steeds geen kans had gekregen met mijn huis in contact te komen, heb ik tweemaal de politie dames bereid gevonden om mijn huis te bellen en te informeren, althans dat beloofden ze mij te doen. Of het daadwerkelijk is gebeurd is mij nooit duidelijk geworden.

Ook de 'aardige' assistente van de advocaat heb ik weer gevraagd te bellen om uit te leggen wat er gaande was en geprobeerd een persoonlijk advies en morele steun over te brengen. Op het politiebureau in Malaga had ik al gevraagd via haar mijn Nederlandse advocaat te informeren.

De Spaanse advocaat legde uit waarvoor ik was aangehouden, maar zei mij dat het nu slechts om twee antwoorden ging, want ik zou sowieso naar Madrid worden overgebracht.

Vraag 1: 'verzet u zich tegen uitlevering?'

en vraag 2: 'Als u wordt uitgewezen, is dat dan alleen voor deze zaak of ook voor andere mogelijk nog lopende zaken in NL?'

Toen ik vraag 1 al begrepen had, vroeg ik de 'gladde Bommel' om advies. Hij zei dat ik 'bezwaar moest maken' want dat ik bij de Court in Madrid altijd nog anders kon besluiten.

Na dit Juridische Hoogstandje meende ik geen 'Spaans' Recht te hoeven studeren om vraag 2 met beperkend tot 'deze' zaak te beantwoorden.

Op dat moment had ik een hartverwarmend ogenblik toen mijn koffer met kleding werd binnengebracht. De achtergebleven kennissen hadden zich overtroffen in hun steun.

Wat zulke gebaren op zo'n moment betekenen is onbeschrijfelijk.

Die inhoud van de koffer die ik pas een dag later kon doornemen, inclusief exact de juiste schoenen, kleding, etc., gedacht aan alle brillen en omstandigheden, dat heeft me weer meer dan eens bevestigd wat een geweldige vrienden en steun ik heb. Je moet daarbij niet vergeten dat je even je huis uitloopt voor een kort klein boodschapje, thuis staat alles open en bloot, je glas staat nog op tafel, de kaarsen branden nog, je gaat ervan uit binnen 5 minuten terug te zijn. Je computer staat open bij die e-mails die je net belangrijk vond te behandelen, welnu, ze staan er nog steeds onaangeroerd. Over relativeren gesproken. Nooit zal iets voor mij nog haast hebben. Je hebt je noodzakelijke spullen als brillen, medicijnen, prettig zittende kleding en schoenen niet kunnen pakken, je wordt letterlijk uit je leven gerukt. Zelfs je honden heb je nog geen water kunnen geven. Gelukkig hebben mijn vrienden dat allemaal opgelost. Ik vraag me nog af hoe dat had gemoeten als zij er niet toevallig waren geweest, daar denkt niemand aan. Dan waren de honden de volgende dag gewoon dood gevonden. Staatssecretaris Cees van Leeuwen mag God op zijn blote knieën danken dat dat ze bespaard is gebleven.

De gladde Bommel vond dat zijn taak erop zat en hij had zich duidelijk een lunch met zijn assistente beloofd, want ik zou onmiddellijk naar Madrid gebracht worden. Slechts met veel nadruk van mij en de secretaresse mocht ik even snel wat andere kleding uit de koffer trekken om enigszins behoorlijk voor een rechter in Madrid te kunnen verschijnen en kon ik hen nogmaals op het hart drukken om mijn huis te bellen. Weg waren ze! Ik mocht terug naar de cellen om op de auto te wachten. De Spaanse Drugsrunners die mij in strandkleding hadden zien weggaan en mij niet anders 'kenden', zagen mij nu in 'pak met blazer' terugkeren en vonden 'Robert' toen helemaal hun 'vriend'.

Uiteindelijk heb ik nog tot 4 uur in de middag moeten wachten voordat die auto eindelijk kwam. Met een 'highfive' van de Drugsridders, ging 'hun Robert' richting de auto's. Eerst moet er nog uitgecheckt worden en ik moest tekenen dat al mijn eigendommen terug zijn. Tegelijkertijd blijkt er nog een auto te zijn voor mijn Italiaanse oude vriend. Zijn uitlevering blijkt door Italië te zijn verzocht.

De chauffeur van mijn auto is een zeer geschikte vent, zijn rijder ook. De auto, zo'n donkerblauwe Citroen C5 van de Policia Nacional zal ons in 4 uur naar Madrid brengen. Ze zetten me goed, vriendelijk en comfortabel neer en daarna gaat het met continue 170/180 km via Granada naar Madrid. Een geweldige rit! Ik houd van hard rijden!

Een keer moeten ze stoppen omdat het de oude man wat teveel is geworden al die bochten en wordt er even gestopt en getankt.

Door het weinige eten van de afgelopen dagen was ik toch erg slap geworden en ik vraag de chauffeur of hij bij een volgende stop voor mij een sandwich Queso y Jambon wilt kopen. Ik zeg hem wat geld daarvoor achterin de koffer te hebben en hij wil dat wel doen.

Zo'n 200 km verder doet hij dat dan ook, maar als blijkt dat mijn geld al 'verzegeld' is, kan dat dus niet. Op dat moment biedt hij mij de bocadillo aan die zijn vrouw diezelfde ochtend met zorg voor hem heeft gemaakt. Het is niet uit te leggen wat zoiets op dat moment betekent! Nog nooit smaakte een broodje zo lekker en ik heb het in volle dankbaarheid aanvaard.

Rond 8 uur die avond, ofwel 24 uur na mijn arrestatie, ben ik in Madrid bij het politiebureau.

Ook daar begint uiteraard de registratie. Ik kan mijn Italiaanse vriend, die Antonio heet, wat helpen. Zijn wandelstok moet hij steeds afgeven vanwege de veiligheidsregels. Met die regels, die af en toe wat hinderlijk zijn, valt echter goed te leven. Ik begrijp dat later als ik met 'zwaardere gevallen' in contact kom. Het enige wat natuurlijk heel hinderlijk is, het gebrek aan mijn iPhone.

Antonio leunt wat op mij, hij heeft wel zijn bril, ik niet, dus hier is het spreekwoord 'de lamme helpt de blinde' wel heel erg letterlijk.

Nadat de registratie is voltooid, worden we naar de cellen gebracht. Ik heb de luxe van een privé-cel met kraan en wc een 'heerlijk' blok beton met een matje erop. Ondanks dat ook die nacht in de verte de nachtergarnis van 'Guarda'- 'Agente' en de roffel concerten vrolijk doorgingen en hier bovendien het licht volop aan bleef, slaap ik nog redelijk, al was het wel

wat hard af en toe.

Op vrijdagochtend 9 mei word ik om 08.15 uur gewekt. Ik mag gelijk meekomen. Van tandenpoetsen of douchen, laat staan scheren, is al twee dagen niets terecht gekomen. Het politiepersoneel van de Police Nacional is ook hier in Madrid allervriendelijkst zelfs met onschuldig flirtende dames agenten.

Het blijkt dat er snel naar het Paleis van Justitie wordt gegaan, om voor de Rechter te verschijnen. We gaan hier spreken over het uitleveringsverzoek. We blijken niet de enigen te zijn. Ik heb het geluk samen met de oude man in een auto te gaan, een stuk of tien Oost-Europeanen gaan in een andere bus.

De Police Nacional brengt ons rustig naar de auto, draagt de koffer, maar heeft vanwege de regels een paar boeien aangedaan, die ze in de auto weer losmaken ze hebben al wel gezien dat wij niets zullen doen en ongevaarlijk zijn. Op weg naar de Rechter in Madrid. Onderweg gebeurt er iets vreemds. Als we stil staan in een file stopt er een motor met een ‘paparazzi’ erop, die kennelijk heeft gevraagd wie er in de auto zitten. Ik hoor keihard mijn naam uit het raam schreeuwen en verdenk Van den Heuvel weer bezig te zijn een sappig verhaal te maken. Het kan natuurlijk ook een standaardpraktijk zijn van de paparazzi alhier, ik verdenk hem ervan zijn opruiers een leuke dienst te willen bewijzen. Dan geef ik toch de voorkeur aan Peter R. de Vries, die heeft nog enig niveau en staat er volgens mij om bekend dat hij altijd ‘hoor en wederhoor’ heeft toegepast. Daar is hier absoluut geen sprake van geweest, in tegendeel! Aangekomen bij het Paleis van Justitie, word ik weer keurig geholpen en wordt mijn koffer ergens geparkeerd en mijn jasje zo opgehangen dat ook ik makkelijk bij mijn bril kan wanneer dat nodig is want verder was die mij hier ook afgenomen, daar had ik immers wel zelfmoord mee kunnen plegen. Dit wordt ook weer een aparte dag. Uiteindelijk zitten we klaar om 09.30 uur om naar de advocaat en rechter te gaan. Ik zal ze echter pas rond een uur of een zien. Daar had ik mij meer van voorgesteld, dus begin mijn eigen strategie vast voor te bereiden. Ik weet ook niet hoe het thuis gaat, maar ik vertrouw erop dat de zaken even worden waargenomen tot ik weer kan bellen op zaterdag. Ik kan er nu niet lang bij stilstaan, de gedachte aan huis verzwakt me, de zitting wordt een belangrijk moment waar ik nu al mijn energie voor nodig. Bij alle handelingen en gebeurtenissen mag je natuurlijk niet vergeten dat je “gevangen” bent en geen kant op kan. Je hebt ook geen keus je wordt mensonwaardig behandeld, dus het is maar goed dat ik de mentale knop heb omgezet en mijn privacy heb beperkt tot tussen mijn oren.

Ik word vervolgens met Antonio in een wacht cel geplaatst. We krijgen versterking van twee ‘schatjes’. De een, een al 15 jaar in Spanje wonende beveiligingsbeambte van Seguridad. Een Fransman, die blijkt te zijn opgepakt voor zware roofovervallen, gewapende roof van het zwaarste kaliber en hij blijkt in totaal uit drie andere zaken nog respectievelijk 10, 7 en 5 jaar gevangenisstraf uit te moeten zitten. Ik wist niet wat ik hoorde en dat ik nu met dat soort mensen was opgesloten.

Dan nog een Litouwse half Rus, die was gepakt omdat hij wordt gezocht voor een aantal gewapende roofovervallen in Zwitserland, Spanje en Italië, volgens zijn eigen zeggen had hij twee maanden terug nog in Zurich een half miljoen Euro geroofd aan cash en veel sieraden met zwaargewapend geweld. Daar zat ik dus mee.

Het gemak waarmee die twee over geweld en het neerschieten van mensen praten, hun fixatie op zware krachttraining, ze vliegen tegen de muur op met karate sprongen, nemen houdingen aan alsof ze met een machinegeweer dat naar ik later begrijp standaard als AK-47 benoemd wordt. Dat zal later in Nederland niet anders blijken in vrijwel iedere cel stonden uitvoerige en gedetailleerde tekeningen van AK-47 's op de cel muren getekend vaak vergezeld van teksten als “Broer van Assad varken” en meer van dat soort vriendelijke boodschappen, en allerlei veelal in het Arabisch gestelde leuzen waaruit ik weinig vriendelijks kon opmaken. De meeste gedetineerden zijn totaal gebiologeerd door zware automatische wapens, die voor velen ook de reden zijn dat ze daar zitten. Of het nu voor het plannen van een terroristische actie ging- die overigens in detentie vrolijk verder worden gepland zo ik later zou ontdekken- of dat ze hardlopend door een winkelstraat als gekken om zich heen hebben lopen schieten of iemand die gewoon bij een rip – deal een klein jongetje door zijn hoofd heeft geschoten. Niet dat ik me een seconde oncomfortabel heb gevoeld. Het eerste wat ik dacht was die gasten achter me te krijgen. Ik had medestanders en geen tegenstanders nodig. En die vond ik uiteraard eerder onder de criminelen dan onder de bewakers die me gevangen moesten houden. Je dreigt van een rots af te vallen en dan grijp je elke hand aan die je hulp en houvast kan bieden en dan kijk je niet of die hand besmeurd is door bloed of door zweet.

Tussendoor worden we allemaal afwisselend geroepen voor – in mijn geval een gesprekje met een tolk, die me laat voorlezen waarvoor ik gearresteerd ben, een gesprekje met een dokter en een kort gesprek met een advocaat, op zich een lachertje.

Hadden alle gesprekken tot op dat moment plaatsgevonden aan een soort

keukentafeltje met allemaal politie eromheen, nu gingen we een paar trappen omlaag naar een soort garage waar in de voordeur van een ‘biechthokje’ een jongeman zat te wachten op een vuilnisbak, dat bleek dus mijn advocaat te zijn. Onberispelijk gekleed, een goed uitzienende Madrileen, van een jaar of 35, maar als advocaat had ik op dat moment niet zoveel aan hem.

Ik moest het ‘biechthokje’ in aan de ene kant en hij –met de tolk-, want hij sprak geen woord Engels, nam plaats aan de andere kant. Die tolk overigens sprak ook weinig ‘over de grens’.

Ons ‘gesprek’ vond plaats via de intercom. Zijn uitleg kwam erop neer dat als ik mij niet zou verzetten tegen uitlevering, ik binnen 7 dagen aan Nederland zou worden uitgeleverd. Als ik mij zou verzetten, moest ik rekenen met twee maanden verblijf in Spanje in de cel.

Na ‘bestudering van het dossier’ meende hij geen gronden aanwezig om met succes bezwaar te maken, hetgeen ik op dat moment met hem eens was.

Ik stelde voor dat hij moest vragen op grond van medische gegevens, plus het feit dat ik mijn ‘zaak’ vanuit huis beter kon voorbereiden, om mij vanuit mijn huis de uitzetting af te laten wachten en dat ik mij dan ieder dag bij de politie zou melden.

Uiteindelijk heeft hij dit verzoek gedaan onder grote druk maar met weinig overtuiging. Ik zag de rechter aarzelen, maar uiteindelijk heeft hij het afgewezen. Dat was een eerste grote teleurstelling, niet omdat ik de zaak uit de weg ga, integendeel, wel omdat ik mij realiseerde dat ik mijn vrienden de komende tijd niet zou kunnen bijstaan. Het was zo, ik legde mij erbij neer, ik kon niet anders en besloot later opnieuw strategie te zullen bepalen.

Ik zou mijn uitlevering aan Nederland –waar ik dus mee had ingestemd- afwachten in een grote gevangenis genaamd SOTTO REAL, Madrid V.

Van belang voor het verdere verloop is te vermelden dat de uitlevering uitsluitend van toepassing is op deze zaak dus niet op eventueel andere ‘lopende’ zaken die mogelijk onder de rechter liepen.

Daarna kwam een minder prettige ervaring. Na de goede ervaringen met de Police Nacional, werd het transport naar SOTTO REAL uitgevoerd door de Guardia Civil. De chauffeur was een foute, een meest verkeerd mens, slechter dan wie hij ooit zal vervoeren.

Het begon al dat de handboeien van hem op de rug moesten, dat in tegenstelling tot de Police Nacional die ze vooruit omdeden. De man was een schreeuwer en een duwer. Hij sloeg nog net niet maar het was heel

duidelijk dat er niet veel voor nodig was voordat hij zijn wapenstok zou trekken en hij blij zou zijn geweest met een excuus daarvoor, zoveel was duidelijk. Bovendien deden ze de boeien tijdens de rit af. Deze man niet, hij vond het een kick iemand zo ongemakkelijk te vervoeren. Het zat ongemakkelijk, ik moest er maar om lachen en besloot dat ik 'nog steeds in de verkeerde film zat'. Ik genoot van de rit door Madrid en besloot snel terug te komen om van de terrasjes hier te kunnen genieten.

Bijna aangekomen bleek dat de Franse moordenaar en roofovervaller zo lenig was geweest zijn boeien naar voren te krijgen, dus hij zat er vrij relaxed bij. Kort voor aankomst wilde hij ze weer terug naar achteren doen maar dat lukte toen niet meer. De foute Guardia Civil-chauffeur zag dat en was zodanig in zijn autoriteit aangetast dat hij de man werkelijk stijf schold en apart zette. Ik heb hem niet meer gezien. Ik vermoed dat hij door dit gedrag in een isoleercel is beland. Daar hoort hij met zijn verleden waarschijnlijk ook thuis. Het was me een raadsel hoe zo iemand 15 jaar bij Seguridad in Marbella heeft kunnen werken, notabene als bewaker. Ik zou die Nederlanders die hun huizen door die diensten laten bewaken, en dat zijn er velen, adviseren eens goed na te denken alvorens volledig op hen te vertrouwen. Ik adviseer hen de antecedenten van het personeel op vragen.

De aankomst in SOTTO REAL was haast een grote klucht. Bij de 'receptie' werden grote groepen mensen in en uit 'gecheckt'. Ik zag iedereen in witte pakken lopen en dacht echt even dat het de bedoeling was een gevangenispak te moeten dragen. Ik heb me rot gelachen, ik had zo graag een foto gemaakt en zei dat 'wit' mijn favoriete kleur was. Ook hier stond 'de knop' gelukkig goed om en ook hier was dat weer mijn redding.

Even later bleek dat men nu iedereen –gelukkig- bij aankomst liet douchen en de kleding waarin je binnenkwam naar de stomerij gaat. Het witte pak bleek een huispak te zijn, dat je kan dragen wanneer je dat wilt. Maar dat massaal douchen in heel grote doucheruimtes is uiteraard een uiterst vernederende aangelegenheid voor iemand die meent toch over enig fatsoen te beschikken. Bovendien speelt dan toch door je hoofd dat dit de mensen in de gaskamers ook zo vergaan moest zijn, alleen kwam er toen gas uit waardoor ze het niet hebben kunnen navertellen. Hier was het gelukkig water, maar dat weet je op zo'n moment ook niet meer zeker. Zo lang is Franco nu ook weer niet weg, en door al die vreemde witte pakken weet je niet meer wat je ervan moet denken. Het lijken gekke gedachten, maar vergeet niet hoe je je voelt na zo'n brute overval. Er overkomt je van alles wat je nooit voor mogelijk had gehouden en dan nemen je gedachten al snel een vreemde loop. Vanaf dat moment ging alles echter redelijk goed. Weer registratie, foto's, vingerafdrukken, spullen gesorteerd wat wel en niet mee

naar de kamer mocht. Dat was bijna alles, behalve mijn iPhone en mijn geld.

Op dat moment werd er een briesende zwarte man uit Togo binnengebracht die in Londen opgepakt bleek te zijn omdat hij een bekeuring van 20 pond 6 jaar geleden niet had betaald. Althans dat zei hij, later bleek dat hij beschuldigd werd van falsificatie van ID-kaarten en bleek dat hij al 8 maanden in Londen op uitlevering zat te wachten. Ik weet dat doordat hij mij als kamergenoot kamer werd toegewezen en er nog alleen 2 personen kamers waren en hij wilde graag bij mij op de kamer. Daar was ik gek genoeg zeer blij mee. Ten eerste sprak hij Engels maar een griezel van een travestiet uit Baskenland wilde heel graag bij mij in de cel en dat zag ik niet zo zitten eerlijk gezegd. Dat was maar goed ook denk ik. Het was een griezel van een travestiet, die samen met een andere engerd was gearresteerd in een dubieuze nachtclub. Hij maakte luid duidelijk dat voor hem mannen en vrouwen gelijk zijn, een griezel met smerige zwarte voeten en rotte tanden. Later zou ik hem nog twee dagen op de tijdelijke luchtplaats tegenkomen en ik ben echt aan de ergste ervaring die je in gevangenschap kan overkomen ontsnapt. Groot was dan ook mijn verbazing toen ik in de kamer in mijn pakket met tandenborstel en scheermes ook 20 condooms aantrof.

Hoe dan ook, mijn nieuwe celgenoot, de man is gelukkig rustig en schoon en nadat ik hem van wat juridisch advies had voorzien, wat water en een telefoonkaart voor hem had gekocht – want hij had echt nul bij zich – had ik weer een vriend erbij. In de gevangenis in Spanje, en ook in Nederland overigens is het leven een stuk beter uit te houden als je iets van extra geld hebt.

De veters die de politie in Malaga uit mijn mocassins had gehaald had hij er zo weer in, hij hielp me met dragen, maakte mijn bed op, ik had weer een ‘butler’ zeg maar, al was het vergelijk met die van het Londense Claridge hotel ver te zoeken.

Op de kamer aangekomen bleek dat een verademing; een goed bed dat wil zeggen hier is de schuimrubberen matras 5 cm in plaats van 2.5 cm dik, douche, toilet, prettig personeel dat uitsluitend bestond uit medege-detineerden en dus anders met je omgaat, een paar keer per dag enige uren in de luchtruimte lunchen en dingen kopen. Helaas is het weekend de winkel dicht en ik kan ook pas va maandag tv kijken en betaald bellen. Na de eerste opvang moest ik tot maandag wachten voordat ik overgeplaatst zou worden naar mijn definitieve cel. De luchtruimte is een kleine rechthoekige kooi met gaas erop, precies zoals je die in de ernstigste

misdaadfilms ziet. Hoge grijze of beter gezegd grauwe muren en overal camera's en prikkeldraad.

Er zitten hier niet echt verkeerde mensen (zo op het oog dan) de sfeer is gemoedelijk en gek genoeg ontspannen. Dat is overigens iets wat me constant is blijven verbazen, hoeveel opgepakte mensen de eerste tijd in hechtenis als een soort 'bevrijding' ervaren. Niet omdat ze op de vlucht waren of iets dergelijks, maar de druk die het dagelijks leven op ze legde, een depressieve vrouw, een ziek kind, een te veel eisende werkgever, dat soort zaken. Ik vraag me af of daar al de kiem voor crimineel gedrag wordt gelegd. Dat zou eens nader onderzocht moeten worden. Mensen die door die omstandigheden crimineel worden zijn stakkers die hulp behoeven, geen straf. Mogelijk dat betere begeleiding dan het zogenaamde voorkomen in plaats van genezen kan betekenen. Ik ontmoet een sympathieke Cubaan uit Madrid die op uitlevering aan de VS wacht.

Het laat zich raden waarom. Ene Leo met twee loepzuivere briljanten van ieder zeker 1.5 karaat in zijn oren uit de Dominicaanse republiek zit hier ook, vast niet wegens fietsendiefstal, maar ze zijn aardig en respectvol. Na de lunch kan iedereen rustig naar de kamer gaan (het zijn geen cellen te noemen) en wat rusten. Voordat het zover was had ik nog een akkefietje met de telefoondienst. Ik had op zaterdag nog steeds mijn thuisfront niet kunnen spreken. Eerst was mij dit beloofd voor vrijdagavond. Hier aangekomen hoorde ik dat ik telefoonkaarten kon kopen op zaterdag. Toen ik die eenmaal had bleek dat ik die pas maandag kon gebruiken als ik na het weekend naar een andere afdeling ga waar ook de winkel, het restaurant en de tv staat. Toen ontplofte ik zowat maar heb me weten in te houden en kreeg met veel tact voor elkaar dat ik gratis mocht bellen gedurende twee minuten.

Het was een zeer kort gesprek waarin ik kon uitleggen waar ik was en dat alles goed ging en zij mij informeerden dat mijn advocaat vol met de zaak bezig was en dat ik in Nederland steun zou hebben. Zij vertelden mij snel dat de arrestatie groot in de Telegraaf was verschenen hetgeen ik al vermoedde.

Ik heb me net verzekerd van een mooi stuk kaas en Jambon Iberico en een heerlijke Cola light erbij en Malik (mijn vriend uit Togo) en ik hebben een grote voorraad chips aangelegd we kunnen even bijkomen en het leven wat dragelijk maken door elkaars situaties nader aan elkaar toe te lichten. Nu ben ik daar erg voorzichtig mee en heb me voorgenomen inhoudelijk met niemand over mijn zaak te spreken.

Nadat je dan een beetje tot rust komt ga je je natuurlijk van alles afvragen.

De aanwezigheid van Van den Heuvel bij de arrestatie geeft wel aan dat het een zorgvuldig media gestuurde arrestatie is geworden, hoe zou de politie anders weten hoe, wat, waar en wie ik was? Al moet ik bekennen dat ik op dat moment nog niet zo goed door had hoe precies en lang alles van tevoren in elkaar gezet was. Dat zou me pas veel later duidelijk worden. Van den Heuvel gaf in zijn eigen vraagstelling al zijn journalistieke niveau aan door te spreken over arme, opgelichte, huilende mensen zonder enige wederhoor. Terwijl het puur over een conflict met 2 bedrijven ging. Ook overweeg ik Bart Mos (verslaggever bij de Telegraaf) toch nog eens te bellen waarom hij niet de echte achtergrond gepubliceerd heeft, waarvan hij volledig op de hoogte is. Ook dat was vreemd. Fred Arp de toenmalige bestuursvoorzitter van de De Telegraaf, die ik uit eerdere zaken kende, was op de hoogte van de capriolen van oud-staatssecretaris Van Leeuwen en had daar schande over gesproken en had via Jules Paradijs, Bart Mos gevraagd daar eens naar te kijken. Daarna heb ik een uitvoerig gesprek met Bart op de redactie gehad, hem alle stukken toegestuurd en herhaaldelijk telefonisch contact met hem gehad. Bart heeft nog de ex-vrouw van Van Leeuwen willen bellen maar kreeg daar uiteraard nul op het rekest. De Telegraaf wist ruim tevoren dat het om een afpersingszaak ging. Maar hoe heeft dit plaats kunnen vinden. Al snel kom ik tot de overtuiging dat (ex) staatssecretaris Cees van Leeuwen hier achter zit, hetgeen later ook bevestigd zou worden, zowel door justitie alsook door John van den Heuvel.

Ik ben op het moment dat ik deze notitie maak nog altijd in Madrid in Soto Real V waar de afgelopen dagen niet veel te melden was. Het leven was er rustig. Dat wil zeggen het is natuurlijk wel een gevangenis. Gelukkig wel een moderne zonder noemenswaardige aantallen kakkerlakken. 's-Morgens om een uur of 8 ging de deur open en kon ik naar buiten. Kort daarvoor is er al iemand langs geweest die door een luikje van 10 x 20 cm een beker koffie of thee en een broodje komt langsbrengen. Dat is samen met een kuipje boter en een plastic mes het ontbijt. Om kwart voor acht gaat de deur automatisch op een kier van zo'n 10 cm ten teken dat hij kort daarna helemaal open zal gaan. Een immense luchtplaats met daarom heen sportfaciliteiten, een bibliotheek, een winkel, en een restaurant dat met de Lunch zeer goed eten aanbood. Ik had er kennis gemaakt met ene Toby, het hoofd van de groep beleggers die daar was opgepakt op verzoek van Engeland. Een geschikte rustige vent. Verder zaten er zeer grote groepen Senegalezen, en mensen uit omringende landen, die groepen waarvan je normaal op vakantie een nep Louis Vuitton tasje of een nep Rolex koopt en dat soort van snuisterijen. Niet dat ze die hierbij zich hadden, waarschijnlijk zaten ze hier ook wel voor wat nevenactiviteiten die ze er kennelijk ook op na houden. Op een bepaald moment word ik omgroept of ik naar de

receptie wilde komen. Wat kon dat dan zijn? Het was nog te vroeg om naar Nederland te gaan. Toen bleek dat er een advocaat voor me was, ik begreep er niets van. Eenmaal aangekomen bij de advocaten ruimten werd ik opgewacht door een Nederlandse advocaat. Kritt Brocheler. Kritt is van het kantoor Lodge legal dat kantoren heeft zowel in Breda als in Madrid. Hij had in het nieuws van mijn zaak gehoord en was toch voor een andere cliënt in Madrid en vroeg of hij iets voor me kon doen. Op dat moment was dat niet zoveel, ik vroeg hem of hij met mijn huis contact op wilde nemen om te zien of daar hulp nodig was. En dat heeft hij inderdaad gedaan. De tijd daarna, tot op de dag van vandaag, heeft hij veel voor mij kunnen doen, zonder dat hij daar voor betaald kreeg. Een prima vent en goede advocaat die ik veel dank verschuldigd ben. We hebben ook nog even gelachen want toen hij vroeg hoe het met me ging zei ik: Prima ik heb net mijn hond uitgelaten. Op dat moment zag ik hem denken of ik wellicht nu al last van detentieschade had zoals dat kennelijk heet. Nadat ik hem had uitgelegd dat ik de tijd doodde door lange wandelingen in mijn gedachten te simuleren en dat ik mijn vaste wandeling door de bergen of langs zee liep met mijn hond, begreep hij het en hebben we er nog om gelachen. Op enige dag kom ik in contact met iemand die ik voor het gemak maar even Timo noem. Hij kwam uit een voormalige Sovjet satellietstaat waar hij en zijn familie hoge regeringsposten hadden bekleed en waar nu de tegenpartij aan de macht was. Hij was dus net als ik het slachtoffer van een politieke misdaad. Timo is een nette en geschikte vent. Goed opgeleid en hij woont in Londen waar op dat moment zijn vrouw en kinderen zijn. Hij was gearresteerd toen hij op een missie van de Wereldbank als bankier mee naar Madrid was. Kennelijk stond hij internationaal gesignaleerd. Zodra hij mij had zien binnen komen had hij gevraagd of ik er bezwaar tegen had dat we een cel zouden delen. Hij wist al wat er verder voor cliëntèle rondliep en hij zat liever met mij in een cel. Dat was voor mij uiteindelijk ook veel beter. Timo vertelde mij de meest verschrikkelijke verhalen met medegedetineerden die hij al had meegemaakt van verkrachting tot beroving en enorme vechtpartijen die mij gelukkig gedurende mijn verblijf aldaar bespaard zijn gebleven. Timo was al aardig gesetteld, had gordijntjes in zijn cel weten te maken die daar normaal niet in zaten, had er een waslijn annex radioantenne en beschikte via zijn advocaat over wat aardige Cd's, en magazines als Time, The Economist en Fortuna. We hadden een goede klik en ik zal hem zeker opzoeken als dit feest over is. We hadden lange nachtelijke gesprekken, over zaken, politiek en economie. Doordat Timo ook al zijn contacten in de keuken had beschikte hij over tomaten, tonijn, olijven en olijfolie waardoor we 's-avonds fantastische salades maakten. Ik had er in de winkel sigaren bij gekocht en vooral veel Buckler bier. God zij dank had Joep van 't Hek

daar nog nooit gezeten. We meenden dat in een Buckler nog ongeveer 0,01% alcohol zat dus na 10 blikjes voelde het ongeveer of je een normaal biertje op had. De 'Guarda's keken wel vreemd hoe we steeds met dozen bier en sigaren en chips naar de cel teruggingen. Op een goede dag zaten we elkaar eens tevreden aan te kijken na de 10e Buckler en 3e sigaar (ik rookte al 30 jaar niet meer, nu moest ik toch wat en aan sigaretten wilde ik niet beginnen.) riep Timo opeens lachend uit: This is prison man! Ja zei ik Honi soit qui mal y pense, zo is de titel van dit boek ontstaan. Ik moest die avond nog ongeveer 6 A-viertjes vol schrijven want ik verwachtte elk moment opgehaald te zullen worden. Het boek waarin ik de notities bijhield vreesde ik dat de FIOD dat zou laten verdwijnen (hetgeen ook inderdaad gebeurde) en Timo zou mijn transcript via zijn advocaat aan mijn advocaat te mailen. De volgende ochtend werd ik inderdaad vroeg overgeplaatst naar de vertrek afdeling. Dat was geen prettige ervaring. Ik moest een enorme plastic zak met beddengoed meezeulen naast mijn eigen koffer en er waren geen wagentjes meer. Ik denk dat die zak zo'n 40 Kg woog en dat was in die temperatuur geen pretje. Bovendien was het een lange wandeling. Toen ik eenmaal ter plekke was kwam ik weer terug in de cel waar ik de eerste nachten had verbleven. Ditmaal met een Italiaan die overgeplaatst werd om de laatste maanden van zijn 16 jaar (!) gevangenisstraf uit te gaan zitten. Hij sliep boven in het stapelbed. Geloof me, in zo'n gezelschap ga je niet lekker slapen. Het is niet de enige keer geweest dat ik ben gaan slapen met de instelling van ik zie wel of ik er morgen nog ben of dat ze me met een mes in mijn rug vinden. Het viel mee. Ik werd gewoon wakker en ging al snel op transport naar de luchthaven van Madrid, dat was een ritje van 20 minuten dat weer via de Guardia civil werd uitgevoerd dus de hele weg met de handen op de rug geboeid. Wederom maar goed dat de knop nog steeds om stond, anders overleef je zo iets psychisch niet.

DE UITLEVERING AAN NEDERLAND

Na een dag of 8 in Soto Real V wordt mij 's-avonds gezegd dat ik de volgende dag naar Nederland zou worden overgebracht'. Feitelijk is de wijze waarop dat gaat nog een behoorlijke anticlimax,

In films herinnerde ik me altijd spannende uitleveringen, wie weet dacht ik speelt er nog wel zoiets van een gevangenenruil a la John le Carre, van spionnen, zoiets als vroeger tussen Oost en West bij de muur in Berlijn. Maar helaas niets van dat alles. Tegenwoordig gaat dat anders. Na een korte rit in een bus van de Guardia Civil naar het vliegveld Barracas word ik in een kerker geplaatst. Echt zo eentje met van die open hekken ervoor. Ik kreeg geen ijzeren bal aan mijn been, evenmin als Koffie overigens. Na een half uur zo ongeveer stelden zich twee uiterst correcte Nederlandse Marechaussees aan me voor die luisterden naar de namen Marc en Hans. Ze waren in burger, keurige antracietgrijze pakken met zwarte hemden om toch een beetje in de juiste sferen te blijven, en legden mij de procedures uit. Ze zouden me geen handboeien om doen zeiden ze hetgeen me wel enigszins opluchtte. Het vooruitzicht met handboeien om en twee bromsnorren voor en achter me door een vol KLM-toestel te moeten lopen sprak me niet echt aan. Maar niets van dat alles, het werd zelfs een aangename vlucht waarop twee rijen stoelen voor me geboekt waren – over geld weggooien gesproken – en de stewardessen die mij wel kenden van andere vluchten, waren uitermate vriendelijk en voorzagen me in grote mate van mijn voorlopig laatste saucijzenbroodjes en stroopwafels. Vreemd genoeg kreeg ik geen Delfts blauwe huisjes met jenever aangeboden en dat terwijl ik er nog een paar miste.

DE ARRESTATIE IN NEDERLAND

Volgde op Runway 27 terwijl het toestel nog uitrolde en formeel op Nederlandse bodem was, door middel van het betekenen van een Europees Arrestatiebevel (EAB). Daarmee was voor Marc en Hans de kous af en na de prettige vlucht wensten ze mij succes met het nadrukkelijk verzoek hun namen in mijn boek te noemen hetgeen ik hen beloofde en welke belofte ik hiermee heb ingelost. Ze waren naar Spanje gestuurd met de opdracht dat het een mediagevoelige zaak betrof. Het moet dus een teleurstelling voor ze geweest zijn dat het slechts mijn persoon betrof, niemand kende mij wade uitzending van John van den Heuvel moest nog plaats vinden, hetgeen mij bespaard heeft voor het uitdelen van handtekeningen aan boord en ook de weinige selfies die er met me gemaakt werden door een paar meisjes die op een studiereis waren zijn voor zover ik weet niet viral gegaan.

DE FIOD VERHOREN

Direct na aankomst vrijdagavond rond een uur of 9 bij het politiebureau te IJmuiden, waar de FIOD haar verhoren pleegt af te nemen, begonnen de verhoren, echter niet dan nadat ik een uur met mijn inmiddels al gearriveerde Nederlandse advocaat Mr Max Vermeij had kunnen overleggen. Max had de cassatiezaak tegen Bert van Kampen, de 'gedupeerde' man uit de televisie-uitzending van Van den Heuvel onder zich en op dat moment dachten wij nog dat mijn arrestatie mogelijk met die zaak te maken had. Dat zou later iets genuanceerder blijken te liggen maar ik was blij dat Max er zo snel was. Na een korte (formele) voorgeleiding aan een hulpofficier van justitie, in dit geval was dat een vrouw die volgens mij de rest van de tijd parkeerwachter was, het was immers week end, begonnen de verhoren. Het verslag van die verhoren die tot 's-avonds laat duurden en de volgende zaterdag morgen doorgingen door twee FIOD-medewerkers, die wij al snel Super en Hyper noemden zal verder in dit boek nog wel uitvoeriger genoemd worden. De twee speurneuzen van de FIOD waren waarschijnlijk speciaal geselecteerd uit een groep directe afstammelingen van de zwarte politie. Mensen van het type waarvan het enige geluk de zekerheid is dat je ze nooit in de hemel tegen zult komen. Die zekerheid zou overigens voor vele medewerkers van justitie binnen het gevangeniswezen opgaan waar ik de komende jaren mee te maken zou krijgen. Op tafel stonden een aantal dossiers vol met papieren waarvan ik niet wist wat erin stond. En dan begonnen de vragen, de echte en de onechte, de duidelijke en arglistige, de schijnvragen en de strikvragen en terwijl ik antwoorde zat er een met boze vingers te typen als een gek, terwijl ik niet wist of berekenen kon wat ze nu wel of niet wilden weten en wat ze al wel of niet wisten. Met welke getuigen hadden ze gesproken en wat hadden die gezegd, dat zou ik pas later horen. Normaal had ik natuurlijk eerst moeten vragen die dossiers te bestuderen. Ze vroegen met welke banken ik had gewerkt en of ik mijnheer zo en zo kende, of ik weleens brieven uit Zwitserland had gekregen. En omdat ik niet kon bepalen hoeveel informatie ze bijeengescharreld hadden, maar bovenal overtuigd was en ben dat ik niets te verbergen had besloot ik hun zo veel informatie te verstrekken, daar hadden ze nooit op gehoopt en dat koste ze vervolgens dus ook de zaterdag om door te gaan. Het was tijdens het verhoor dat ik me bedacht hoe moeilijk het moet zijn om in zo'n situatie te geraken als je wel wat te verbergen hebt. Nu dat in mijn geval niet speelde was het voor mij een eenvoudig verhoor en de

beulen hadden het er maar moeilijk mee. Ze bleven dingen maar steeds weer opnieuw vragen in de hoop dat ik me in een net van verschrikkelijke leugens zou verstrikken, maar het voordeel is dat wanneer je de waarheid vertelt je je nooit kan vergissen, die verandert immers niet. Je hoeft je ook niet af te vragen of je het de vorige keer soms anders hebt gezegd, want dat kan simpelweg niet. Het klinkt misschien vreemd, maar daardoor zat ik er het gehele verhoor redelijk relax bij. Ik was immers overtuigd van mijn zaak. Ze hadden het er maar moeilijk mee. Het vervelende was dat ik op dat moment er nog van uitging dat Nederland een rechtstaat was en het van belang was om de autoriteiten er zo snel mogelijk van te overtuigen dat de beschuldigingen op verkeerde informatie gebaseerd waren. Ik kon toen nog niet bevroeden dat er door een aantal lieden samen met het OM zorgvuldig een zaak was geconstrueerd om mij overgeleverd te krijgen. Met andere woorden, het ging niet om waarheidsvinding zoals de wet dat voorschrijft. Het OM zou er te makkelijk vanaf komen indien ik hen tunnelvisie zou verwijten (mijn advocaat zou het in zijn cassatie schriftuur omschrijven als extreme tunnelvisie,) er werd volgens een minutieus, van tevoren bedacht, plan naar een zekere veroordeling toegeschreven waarbij alle voor mij ontlastende stukken zorgvuldig buiten het dossier werden gehouden en men zich in allerlei bochten wrong om mij te beletten thuis in Spanje mijn administratie op te (laten) halen. Daarvoor moest ik “coute que coute” in hechtenis gehouden worden, onverschillig op welke titel dan ook, zelfs als dat onrechtmatig was. Daartoe heb ik zelfs uiteindelijk een kort geding tegen de staat gevoerd.⁶ Als het niet zulke dramatische en onmenselijke gevolgen gehad zou hebben zou ik er eigenlijk hard om moeten hebben lachen. Duidelijk werd dat nu de staat zoveel ophef over mijn arrestatie had gemaakt ze zich het niet meer konden permitteren om af te gaan. Kortom, ik moest hangen, al was het alleen voor de Bühne. Pas achteraf begreep ik waarom het zo belangrijk was dat Max erbij was geweest gedurende die eerste (en enige) verhoren. Hij heeft toen gezien hoe open en uitvoerig ik op alles heb geantwoord, zonder dat hij ook maar een keer heeft hoeven ingrijpen, waardoor voor hem mijn onschuld van meet af aan vast stond.

⁶ Zie processtukken hierover in map 13

DE VOORGELEIDING

De wet schrijft voor dat een arrestant binnen drie dagen moet worden voorgeleid aan een Rechter-Commissaris. De FIOD had dan ook grote haast gemaakt om haar onderzoek binnen die periode af te ronden. (Ook later is er overigens nooit meer verder onderzoek gedaan gedurende de bijna drie jaar die ik daarna in voorlopige hechtenis zou worden vastgehouden) kennelijk hielden zij er aanvankelijk ook rekening mee dat de hechtenis niet verder zou worden verlengd. Ik had absoluut niets te verbergen en heb de FIOD rechercheurs alle informatiegegeven die ik maar had. Daar ik direct volledige openheid van zaken had gegeven – er was ook niets te verbergen – zonder dat ik me ook maar een keer op mijn zwijgrecht had beroepen ging ik daar ook aanvankelijk van uit. Dat zou echter anders lopen. De voorgeleiding werd een schertsvertoning die daarna nog vele malen in raadkamerzittingen in dezelfde stijl zouden worden herhaald. De rechtbanken reden hun eigen integriteit steeds dieper de modder in. Uiteindelijk ging ik het ene Kort geding na het andere hogere beroep daarover tot cassatie aan toe en daarna ook het Europese Hof. Niet dat ik ook nog maar het geringste vertrouwen had dat er recht gesproken zou worden, dat was me wel duidelijk al had ik op dat moment nog niet het geringste vermoeden van de conspiratie en invloed van de vrijmetselarij in deze zaak die er achteraf gezien toen al volop bij betrokken moeten zijn geweest. Nee ik ging er plezier in krijgen te zien hoe steeds meer rechters aan de touwtjes van 'enige hogere macht' hingen en daardoor “in naam der koning” opzettelijk de ene na de andere drogreden produceerden. Als ik alle raadkamerzittingen, de beroepen en cassaties tegen die beslissingen en de kort gedingen met de daar weer bij behorende kort gedingen optel dan ben ik in 30 maanden toch snel zo'n 75 keer naar de een of andere rechtbank gegaan. Bijna ieder 14 dagen had ik wel een zitting. Maar al die rechters bleven stug aan de opdracht vasthouden: Die man moet vast blijven zitten, hoe dan ook! Ik kom daar later nog op terug, nu kan ik u wel vast verklappen dat mijn hele arrestatie en overlevering tot nu aan toe al ruim Eur 1.2 miljoen heeft gekost aan de staat, aan u dus! Ik kan u verzekeren dat ik in mijn gehele leven tot aan de arrestatie nog nooit een keer mijn hand heb hoeven ophouden voor welke vorm van overheidssteun dan ook. Niet als privépersoon, nog nooit een cent van een uitkering gevraagd, nooit enige subsidie gehad en ook voor mijn bedrijven wilde ik daar geen beroep op doen. Maar nu, nadat ik slachtoffer van deze ontvoering was geworden

en bovendien failliet was verklaard heb ik niet geschroomd om onophoudelijk gebruik te maken van alle staatssteun die ik maar verzinnen kon op het gebied van toegevoegde rechtsbijstand. Meerdere malen is gesuggereerd dat ik wel ergens heel veel miljoenen moest hebben liggen om zoveel advocaten te kunnen betalen. Op enig moment had ik er 11 allemaal door de staat betaald. Dat was eigenlijk het enige plezier dat ik aan deze affaire heb beleefd. Mijn advocaten werden keer op keer door de curator ervan beschuldigd dat ze wel zwart geld van me zouden ontvangen en hij bedreigde ze dan in privé dat ze niet meer voor me op moesten treden. Dat werkte echter niet, want al wist ik niets van strafrecht, op civielrechtsgebied had ik wel 40 jaar praktijkervaring en ik leer snel, ook nu nog. Toen op enig moment het OM dan ook probeerde mij mijn rechtsbijstand te ontnemen ben ik gewoon mijzelf gaan verdedigen. Voor de advocaten legde ik de zaken zover panklaar dat ze met relatief weinig tijd toch zeer nuttige dagvaardingen en pleitnota's konden maken terwijl hen dat relatief weinig tijd kostte waardoor de schamele toevoeging vergoeding grosso-modo toch weer gelijk stond aan het uurtarief van een volledig advocaten uurtarief. Tegelijkertijd had het ook een therapeutische werking want zolang ik maar kon vechten verslapte ik niet. Ik bleef daardoor scherp, terwijl andere gedetineerden al lang dag en nacht films lagen te kijken, ging bij mij het kantoor werk gewoon door. Daardoor heb ik dit mentaal aangekund. Ik heb iedere maand de overtuiging gehad dat het mijn laatste in hechtenis zou zijn, ook nu ik dit schrijf weer en dat al 33 maanden lang. Opgeven komt in mijn vocabulaire niet voor, zolang ik maar gezond blijf. En ook daar probeer ik van alles aan te doen, al is dat niet eenvoudig want de medische verzorging is ronduit zeer slecht evenals het eten, regelmatig worden er mensen dood in hun cel gevonden met maagkanker, (zie Google een paar maanden terug nog in Breda) hetgeen veroorzaakt wordt doordat het eten in plastic bakjes wordt verstrekt die veel te hoog worden verhit waardoor de medische dienst bij urinecontroles hoge concentraties van dat zwarte plastic in de urine aantreft. Het is algemeen bekend en men doet er gewoon helemaal niets aan. Daar komt nog bij dat het verse fruit dat mondjesmaat wordt verstrekt meestal al volledig verrot is op het moment dat het wordt uitgedeeld.

De rechtbank, een enkelvoudige kamer bestond ditmaal uit Mevrouw Mr. Grapperhaus een meervoudige dame dat wil zeggen het was me bij binnenkomst al duidelijk dat haar gewicht op de weegschaal in de badkamer waarschijnlijk meer gewicht in de schaal zou leggen dan dat het weegschaaltje in de hand van de geblinddoekte Vrouwe Justitia lief is. Ik

wil ik me niet denigrerend over haar uitlaten in ieder geval geeft het u mogelijk enig idee omtrent het aristocratische en magistrale voorkomen van deze Edelachtbare zodat u daar zelf een oordeel over kunt vormen. Ze dwong ontzag af door dat ze binnen 1 minuut recht wist te spreken zonder ook maar 1 blik in het dossier te hebben geworpen of naar enig argument van mij of mijn raadsman te hebben geluisterd. Haar vonnis stond al vast voordat ik nog binnen kwam en gelet op het herhaaldelijk repeteren van dit ritueel in de vele zittingen die zouden volgen ben ik tot de conclusie gekomen dat de Vrouwe Justitia niet langer meer vertrouwd op haar eigen blinddoek om geheel neutraal tot een oordeel te komen, doch zelfs nu zover gaat te vonnissen voordat een verdachte is voorgeleid zodat ook een eventueel onwelriekende geur of onwelgevallig stemgeluid niet van de geringste invloed kan zijn op haar onfeilbaar neutraal oordeel. Bram Moskowitz schrijft in zijn boek 'Onkruid' dat tijdens het proces Wilders de rechter tot zijn niet geringe verbazing zei dat "Rechters tegenwoordig ook kranten lezen en ook tv kijken". Daarop heeft hij later met succes de Rechtbank gewraakt. Ik kan mij dat nog herinneren als de dag van gisteren omdat ik toen oprecht geschokt was. Het was voor het eerst dat ik bevestiging zag dat rechters niet meer onkreukbaar zijn en niet meer in de geest van de geblinddoekte Vrouwe Justitia opereren. Daar kwam in die tijd nog eens bij dat gebleken was dat een rechter in de zaak Wilders tijdens een diner had geprobeerd een getuige-deskundige te beïnvloeden die de volgende dag voor hem in de rechtszaal zou verschijnen. Voor mij heeft altijd vast gestaan dat de latere sancties die Bram getroffen hebben een vergelding zijn geweest voor het feit dat hij dat destijds terecht aan de kaak heeft gesteld. Zelf kan ik daar nu aan toevoegen dat rechters tegenwoordig ook Googelen en de daarbij gevonden (veelal anonieme en ongecontroleerde) informatie ook klakkeloos mee laten wegen. Dit is een bedenkelijke ontwikkeling in de Nederlandse rechtstaat. Ik denk dat de samenleving ermee gediend is de blinddoek van Vrouwe Justitia te vervangen door een bivakmuts teneinde de beeldvorming van justitie meer in overeenstemming te brengen met de realiteit van de dag. Het gezegde dat je wordt besmet waar je mee omgaat is te zeer bewaarheid. De hechtenis werd verlengd met 14 dagen. Toen begon het dus echt menens te worden. Direct daarna zou ik worden afgevoerd naar het Huis van bewaring te Nieuwegein.

ACHTERGRONDEN VOOR DE ARRESTATIE

Teneinde u begrijpelijk verslag te kunnen doen van de belevenissen in de diverse rechtbanken en binnen en buitenlandse gevangenissen kan ik er niet omheen, u enig inzicht te geven in wat er gebeurd is. De twee hoofdrolspelers die in deze hun handen ineen hebben geslagen om mij failliet te laten verklaren, o.a. door meeneed te plegen met als doel mij te laten arresteren en daarmee kapot te maken, nader aan u voor te stellen en u enig inzicht te geven in hun handelingen. Eerst zal ik u iets meer achtergrondinformatie omtrent mijzelf geven. (Ook de curator zou nog meeneed plegen met hetzelfde doel, tegen alle drie de personen loopt een strafrechtelijke aangifte. Deze is nu in het stadium van een art 12 procedure) Ik ben op het moment van arrestatie 64 jaar en zoals al eerder opgemerkt nog nimmer in contact met justitie geweest. Ik kan dat niet genoeg herhalen. Ruim 40 jaar ben ik ondernemer en heb vele succesvolle ondernemingen gehad. In de jaren 90 heb ik de wanden fabriek Espero.B.V. In Waalwijk overgenomen uit een bijna faillissement en hier door het uitbreiden van de exporten een groot succes van gemaakt. In 1988 kreeg ik van het Ministerie van economische zaken de Export Award daarvoor (zie map 58). Die prijs werd uitgereikt in het pand van de EVD aan het Bezuiden hout nr. 197 te den Haag. (Exact hetzelfde pand waar ik me 3 jaar later zou moeten melden maar nu bij de reclassering die daar inmiddels in gehuisvest is en daar iedere maandagochtend in een potje moet plassen ter alcohol en drugscontrole. Twee jaar later heb ik de onderneming verkocht aan een Engelse investeringsmaatschappij die vaste voet op Europese bodem wilde hebben voor de aanstaande eenwording (toentertijd) van de EU en de komst van de Euro in 1992. Na diverse andere ondernemingen, soms met meer dan weer met minder succes, heb ik vele bedrijven uit faillissementen of vanuit surseance van betaling overgenomen. Daardoor kwam ik veel in contact met bedrijven in faillissement situaties echter *zonder* dat ik voor die faillissementen verantwoordelijk was. Ik probeerde die bedrijven te redden. Later was dat uiteraard dankbaar materiaal voor mijn opponenten door te suggereren dat ik die faillissementen veroorzaakt had. Als ik deze redenatie consequent zou doortrekken zou het erop neer komen veel Curatoren als faillissement fraudeur te betitelen. Terwijl ik dat schrijf realiseer ik me dat daarin waarschijnlijk in vele gevallen meer waarheid zit. Later ben ik in de allereerste beginperiode van het internet mede de grondlegger geweest voor het Internet in Nederland met mijn

bedrijf Capitol On Line. Al vroeg zag ik de waarde van content en haalde als eerste de Krant op Zondag 'online' terug met als online columnist Theo van Gogh. Door het enorme succes is dit bedrijf later voor veel geld overgenomen door KPN Telecom die het heeft samengevoegd met het mede door hen overgenomen XS4All onder welke naam ook Capitol online nog steeds doordraait inclusief het belangrijkste personeel. In een later hoofdstuk leg ik het verband tussen Capitol On Line, het bedrijf van Bert van Kampen, CSI, de man die in de uitzending van John van den Heuvel poseerde als "slachtoffer" en de zogenaamde reden nu voor fraude van het bedrijf Tommy Telecom nog uit. Dit is van belang nu bij de overname van CSI ook een beeld is gecreëerd van mij waarbij ik slechts bedrijven over zou nemen en ze leeg trekken. Er lag een weloverwogen strategie onder de beslissing CSI over te nemen. Van leegtrekken kon moeilijk sprake zijn, niet in de laatste plaats omdat er namelijk niets in zat. Recent besloot ik mij te richten op onroerend goed projecten in Spanje.

Mede in dat verband kwam ik in conflict met de oud-staatssecretaris van cultuur en mediazaken voor de LPF in het kabinet Balkenende II Cees van Leeuwen.

HOE HET CONFLICT MET DE (OUD) STAATSSECRETARIS BEGON BEGON

De oorzaak van het onderzoek ligt in een huurgeschil dat is ontstaan tussen van Leeuwen en mij. Ik huurde al enige jaren een strandappartement van hem in Noordwijk aan Zee. Tegen het einde van de huurovereenkomst met van Leeuwen, geef ik aan dat ik om economische redenen de huur wil beëindigen.

Van Leeuwen zei dat hij dat jammer zou vinden. Hij vond mij een prettige huurder en biedt, heel vriendelijk, aan dat hij zo tegen de winter ook niets aan een leeg appartement aan zee heeft en biedt aan dat ik er voorlopig wel kan blijven zitten zonder huur te betalen. Ik antwoord daarop zichzelf wel blij mee te zijn maar geef ook aan niet te weten wanneer ik weer wel in staat ben te gaan betalen. We komen voorlopig overeen dat er het eerste kwartaal geen huur betaald zal worden en als het in april nog niet gaat? Vraag ik, nou dan zien we wel weer, je kan natuurlijk niet eeuwig zonder huurbetaling blijven zitten. Daar waren we het over eens en dat zou ik ook niet willen. Hij bood daarbij nog heel vriendelijk aan dat ik misschien een paar weekjes van zijn Chalet in de Franse alpen gebruik mocht maken. "Dat zou je wel goed doen na al die ellende met je hypotheekbank" voegde hij daar nog aan toe. (Later zou blijken dat hij die ellende veroorzaakt en uitgelokt heeft om mij meer in zijn macht te krijgen) Hoe kan je nu denken dat ik dat kan betalen? Je weet toch dat ik nu heel moeilijk zit? Ach dat schrijven we wel bij op de grote hoop zei hij. Gelukkig heb ik voor dat allervriendelijkste aanbod bedankt. Ik kon op dat moment onmogelijk weten dat Van Leeuwen aan lagerwal is geraakt en meer dan 21 miljoen euro aan schulden heeft en door overmatig alcohol en cocaïne gebruik tot vreemde, zeg maar rustig misdadige acties over gaat en daarbij fysiek geweld niet schuwt. Zou ik dat wel geweten hebben dan was ik uiteraard nooit op zijn aanbod ingegaan. Wat voor en man is deze oud-staatssecretaris, vroeg ook ik me vaak af. De allerbeste typering heb ik opgetekend uit de mond van een ex-partner die ik u niet wil onthouden:

"Pas op met deze man, hij is ergens in zijn hoofd niet normaal meer. Ik weet niet hoe dat is gekomen, vroeger was dat niet zo. Maar deze man draait alles om. In die zin, dat hij jou zal beschuldigen van alles wat hij zelf heeft gedaan. En wat erger is, hij heeft zich zo diep in de nesten gewerkt (hij heeft

21 miljoen euro schuld) ik heb executoriaal beslag op zijn huis gelegd, daarom zoekt hij nu een zondebok, iemand die hij de schuld kan geven van alle ellende die hij zichzelf in zijn hele leven op zijn nek heeft gehaald. En het ziet ernaar uit dat u nu zijn nieuwe slachtoffer bent geworden. Pas op met die man, hij zou behandeld moeten worden. En exact zo was het. De ex-partner sloeg de spijker op de kop en dit was ook wat ik van andere relaties al had gehoord. En dan die vrouw van hem, die is nog slechter. Ik zal u eens een voorbeeld geven.

Cees komt een keer bij zijn ex-vrouw langs met zijn nieuwe vlam. Die vrouw zegt tegen haar 'ik heb maar geen lipstick opgedaan, het moet voor u al moeilijk genoeg zijn om uw man nu te zien met zo'n knappe jonge vrouw! Begrijpt u nu wat voor iemand dat is?'

Tja achteraf wordt alles duidelijk en met deze kennis nu bezien is het gewoon een poging tot schuldverkrijging geweest met als vooropgezet doel daar later zijn voordeel mee te doen. Hij had gehoopt zijn "vordering" nog hoger te maken door me zijn Franse Chalet aan te bieden. In ieder geval is het deze oud-staatssecretaris die, door ten onrechte als gedupeerde van mij te poseren, tegenover het OM en John van den Heuvel, laatstgenoemde zo gek weet te krijgen om zonder enige verificatie van zijn beweringen over te gaan tot actie en de bewust schadelijke publicaties en uitzendingen in de Telegraaf en op RTL 4. Van den Heuvel is niet de enige die hierin trapt, eerder was ook het Financieel dagblad maar ook het OM en zelfs een paar Utrechtse rechters en een Curator verblind door het titel- misbruik van deze oud- staatssecretaris.

Het zou dan ook al snel tot conflicten leiden waarover de rechter zich heeft moeten buigen. In het kort komt het hierop neer dat Van Leeuwen zijn afspraken en verplichtingen zoals door de rechter aan hem opgelegd niet nakomt en met onredelijke eisen komt (om zijn "huurvorderingen" te innen) die hij kracht bij zet door chantage, bedreiging en afpersing, een oud-advocaat en oud-staatssecretaris onwaardig. Hij gaat daarbij zover zijn politieke invloed als oud-staatssecretaris in te zetten om zich als chantagemiddel in een lopende procedure te mengen op onoorbare en hem ook door de rechter verboden wijze Zie hiervoor het vonnis in map 13. Uiteindelijk krijgt Van Leeuwen het door pure zwendel, leugens en vriendjespolitiek toch zover dat ik in Marbella met veel vertoon gearresteerd wordt als direct gevolg van de schandelijke email van Advocaat-Generaal Henk Dijkstra die ik even verderop integraal afdruk en (n.a.v. het telefoontje Van Leeuwen aan Frits van Straelen.

Staatssecretaris Van Leeuwen is door de civiele rechter eerder behoorlijk op

zijn nummer gezet en ertoe veroordeeld dat hij zich als een onbehoorlijk verhuurder heeft gedragen. Voorts maakt het vonnis wederom duidelijk dat Van Leeuwen überhaupt geen gedupeerde is, en zich ook niet als zodanig mag presenteren. Hij krijgt daarvoor zelfs een boete van ca.€ 8900,- Ook moet hij daar waar hij zich negatief over mij heeft uitgelaten zijn negatieve uitlatingen rectificeren.

Evenals bij de Voorzieningen rechter in Amsterdam wordt Van Leeuwen er weer toe veroordeeld zich te moeten houden aan de overeenkomst van 25 mei die ik bij wijze van compromis had voorgesteld teneinde een einde te maken aan de inbraken, gijzeling van een paard en de kwaadsprekerij van Van Leeuwen ook deze overeenkomst⁷ vindt u hierna integraal afgedrukt.

Zoals daar in staat mag Van Leeuwen zich niet meer negatief over mij uitlaten, zich dus ook niet langer als gedupeerde uitgeven en dient wederom excuus te maken aan die mensen waar hij mij heeft belasterd of dat nog zal doen.

Omdat Van Leeuwen zich ook niet aan dit vonnis houdt wordt hij hiertoe nogmaals verplicht door de KG-rechter te Leiden en het Hof te den Haag.

Maar Van Leeuwen gaat gewoon door. Indien de lage en goedkope handelwijze u interesseert leest u ook de dreigementen en teksten die ik destijds op een Blog plaatste onder de titel: 'Mijn compagnon de oud-staatssecretaris' Deze tekst vindt u als bijlage in map nr. 1

Maar Van Leeuwen houdt niet op.

Inmiddels is er zowel jegens hem als ook tegen Van Kampen strafrechtelijk aangifte gedaan. (Zie map nr.3)

Van Kampen had door zijn frauduleus handelen gesteund door de eerdergenoemde meeneed een valse vordering op mij weten te verkrijgen, die hij snel, voor een beslissing van de Hoge raad uit, of voor een heropening van de zaak op grond van de meeneed, via een privé faillissement proberen te innen. En wie is zijn steunvordering? Juist gedupeerde Van Leeuwen. Waarvan de rechtbank juist had vastgesteld dat hij niet alleen geen vordering op mij had maar sterker nog, die ook niet mocht pretenderen.

Je moet maar durven. Tegen dit faillissement verzet ik me bij het Europese hof, omdat de Nederlandse rechter daartoe helemaal niet bevoegd was, daar

⁷ Overeenkomst 25 mei vind u in map nr 10

ik al vele jaren in het buitenland woon en daar het zogenaamde (Centre Of Main Interests) ofwel COMI heb.

Het Europese Hof wijst de behandeling op formele gronden af doordat de advocaat die ik destijds had verzocht mij voor het Civielrechtelijke deel te vertegenwoordigen Mr Dietz de Loos fouten maakt bij het indienen. Ik overweeg nu herziening van dat faillissement te vragen doch wacht eerst de aangifte die ik jegens van Kampen heb gedaan wegens meined af.

Tijdens de arrestatie heeft ook John van den Heuvel zelf verklaard dat hij zijn beschadigende Tv-uitzending is begonnen n.a.v. de informatie die hij van een “gedupeerde” ex- staatssecretaris ene Cees van Leeuwen had gekregen. Daarbij moet Van leeuwen dus weer de gerechtelijke vonnissen genegeerd hebben

Buiten dat ik John van den Heuvel kwalijk neem dat hij een goedkoop succesje heeft willen behalen om wat gratis vakantie in Marbella te kunnen hebben, daarbij totaal niet aan enige op hem rustende verificatieplicht heeft voldaan, neem ik hem in het bijzonder kwalijk dat hij de uitzending heeft laten doorgaan terwijl hij al had toegegeven dat hij inmiddels ook wist dat zijn verhaal niet klopte. Hij heeft bewust misleidende informatie gepubliceerd en uitgezonden.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan (het aanzetten tot) computervredebreuk en het verspreiden van illegaal verkregen content.

Bovendien heeft van den Heuvel zoals in de uitzending getoond, tevergeefs trachten aan te zetten tot uitlokking van een strafbaar feit, het opzetten van een illegale loterij in Spanje.

Tijdens mijn vele vluchten van en naar Malaga, had ik inmiddels kennis gemaakt met een andere oud relatie en tevens ook slachtoffer van Van Leeuwen.

Deze man vertelde mij hoe zijn compagnon, die evenals Van Leeuwen ook in Soto Grande woont op soortgelijke wijze door Van leeuwen was afgeperst, volkomen onterecht beslag op zijn woonhuis had laten leggen om hem onder druk te zetten en zelfs ook zijn vrouw daarbij in het gezicht had geslagen.

Dezelfde relatie, die liever niet nader genoemd wil worden maar des nodig benaderd kan worden, vertelde mij ook dat hij zelf nog een soortgelijk conflict met van Leeuwen had, waarbij Van Leeuwen te pas en te onpas dreigde negatieve informatie over hem in het Financiële dagblad te laten plaatsen. Hij herkende alle streken die ik hem vertelde als typerend voor de

man en gaf me het advies eens met Van Leeuwen zijn ex-vrouw te gaan praten. Uit piëteit voor deze vrouw zal ik op haar nadrukkelijk verzoek, haar naam niet noemen daar zij doodsbang is voor Van Leeuwen. Ze durft niet eens meer met haar ex-man in een en dezelfde ruimte te verblijven als daar niemand anders bij is. Dat zegt genoeg. Wel wil ik vermelden dat deze vrouw een beeld van deze inmiddels schizofrene man heeft gegeven en een lijst van wandaden, daar zou justitie nu eens achteraan moeten gaan. Ik heb het OM al eens in overweging gegeven de inmiddels meer dan 1.2 miljoen kostende arrestatie van mij, op hem te verhalen op grond van een valse aangifte.

Ook heb ik vast kunnen stellen dat Van Leeuwen fysiek geweld- vooral jegens vrouwen- niet schuwt. Zijn eigen zuster Carolien heeft mij- onder getuige- verklaard dat Van Leeuwen haar (toen) zo'n 5 jaar geleden bijna had vermoord en zij alleen uit angst voor economische represailles heeft afgezien van aangifte. Letterlijk zei ze 'hij heeft me bijna doodgeslagen'

Het ware beter geweest indien John van den Heuvel onderzoek had gedaan naar de "onbekende kanten van deze oud- staatssecretaris" en zijn slachtoffers, want zoveel is mij wel duidelijk geworden, er zijn er nog velen, allemaal de mond gesnoerd door keiharde contracten en boeteclausules.

Ik huurde een vakantie appartement in Noordwijk aan Zee van Van Leeuwen en hij gaf aan dat hij mogelijk van belang kon zijn voor mijn onroerend goed project in Spanje gelet op zijn invloed als oud- staatssecretaris. Van Leeuwen wilde mijn compagnon worden. Opgegroeid in een Haagse achterstandswijk weet Cees zich via een rechtenstudie aanvankelijk op te werken tot advocaat waarbij hij toetreedt tot het Utrechtse kantoor Derks Star en Busman. Tot zover lijkt zijn carrière goed te gaan, hij trouwt een verstandige en nette vrouw en krijgt twee zoons met haar. Volgens zeggen van ingewijden gaat het pas faliekant mis met Cees als hij wordt benoemd tot Staatssecretaris en zich laat verleiden door een half Chinese half Spaanse tolk waarmee hij daarna, na zijn 50e verjaardag, nog 5 allochtone kinderen zal krijgen. Het ideale profiel voor een LPF- staatssecretaris derhalve. Het zou gelijk zijn indien nu zou blijken dat Geert Wilders een Marokkaanse vriendin heeft en daarbij 5 kinderen. Hij laat zich aanspreken met Excellentie en krijgt een auto met chauffeur. Volgens sommigen zou hij zich gedurende zijn advocaten periode al hebben ingelaten met praktijken die al aanleiding waren dat DSB niet rouwig was hem te zien vertrekken. Ook is niet duidelijk of zijn cocaïneverslaving pas uit de hand gelopen is nadat hij weer ambteloos burger was geworden of dat het daarvoor al een rol speelde mogelijk onder invloed van zijn Chinese

nieuwe liefde. Alcohol gebruikte hij al geruime tijd overmatig, volgens ingewijden. Dat staat vast en is algemeen bekend. Voor het cocaïne gebruik kan ik uitsluitend stellen dat ik Van Leeuwen ten minste eenmaal aangetroffen heb op het vliegveld in Malaga, waar hij op dermate schandalige wijze 's-Morgens vroeg aan kwam rijden met rollende ogen en zo belachelijk tegen mij begon uit te varen en tegen iedereen die daar aanwezig was liep te brullen dat ik een oplichter was en de gevangenis in zou gaan, dat ik en de aanwezigen aanvankelijk dachten dat hij stomdronken was. Gelet op het vroege uur (07.00 uur) en zijn rollende ogen heb ik daaruit opgemaakt dat hij onder invloed van drugs was. Voorts is het slechts hear say, dus nadrukkelijk stel ik hier, ter voorkoming van nieuwe procedures dat ikzelf het slechts eenmaal heb kunnen vaststellen. Mogelijk dat de vlounge van Transavia op Malaga het zich kan herinneren want Van Leeuwen maakt bij Transavia op Malaga nog altijd gebruik van de voorkeursbehandeling van een regeringslid. Met deze man kwam ik aanvankelijk in contact doordat hij de eigenaar bleek van het appartement waarin ik interesse had.

Ik was in het appartement in het gebouw “de Helmhorst” aan het einde van de Boulevard in Noordwijk geïnteresseerd geraakt toen ik een ander appartement bewoonde in het Huis ter Duin complex. Het was me opgevallen dat het appartement er verwaarloosd bij lag als enige in een verder goed verzorgd kleinschalig luxeappartementen gebouw. Er woonden grotendeels nette mensen, een uitzondering daarop was een oud ING Raad van Bestuur lid, Ewald Kist, die in opspraak was geraakt door een grote pensioenzwendel. Dit was denk ik ook een van de weinige handlangers van Van Leeuwen, en ik verdenk hem er ook van later met van Leeuwen tegen mij te hebben samengewerkt en er op die manier voor te hebben gezorgd dat mij een hypotheek bij die bank is opgezegd al haast ik mij te zeggen daarvan geen bewijs te hebben, doch later door een andere, hier niet nader te noemen buurman op gewezen te zijn. Ik verbaasde mij over de aanblik van het appartement waarvan de ramen hermetisch gesloten waren met luxaflex en krantenpapier. Op het raam zat een groezelig papiertje dat het te huur was via een mobiel telefoonnummer in Spanje. Na enig bellen bleek de oud-staatssecretaris de eigenaar te zijn via allerlei vage buitenlandse bv-Ties en leek het beheer door zijn zuster gedaan te worden. Zelf verklaarde hij om fiscale redenen in Frankrijk te wonen, op zich al een vreemde gang van zaken voor een oud volksvertegenwoordiger waar bovendien achteraf niets van bleek te kloppen. Hij zou bepaalde Franse fiscale voordelen mislopen zodra uitlekte dat hij geen Frans ingezetene was. Een zaak voor de Franse fiscus derhalve.

Hij woonde en werkte gewoon in Amsterdam en ging soms de weekends bij zijn Chinese lief in Soto Grande op bezoek. Uiteindelijk hebt het appartement gehuurd. Het vreemde nu is dat mij bij de bezichtiging een sinistere indruk van de woning meester maakte waarin slechts een paar vreemde Spartaans aandoende stoelen en een tafel stonden, niet eens een bed maar een groezelig matrasje op de grond en een enorme voorraad wijnen die zeer goede wijnen leken te zijn maar in werkelijkheid allemaal bedorven waren. Achteraf heb ik me gerealiseerd dat het in feite een geheime vrijmetselaars tempel leek. Ik heb er een prachtig appartement van gemaakt en er enige tijd met veel plezier gebruik van gemaakt niet in de laatste plaats ook door de merendeels zeer plezierige overige bewoners waar ik een goede band mee had. Op enig moment wilde ik om economische redenen de huur beëindigen en dat kwam Van Leeuwen zeer slecht uit. Hij stelde voor dat ik er bleef wonen met uitgestelde huur omdat dat de waarde van zijn appartement ten goede zou komen omdat wij zulke 'nette en prettige' huurders waren aldus van Leeuwen. Volgens Van Leeuwen was een appartement aan zee toch niet te verhuren in de winterperiode en hij vond het prettiger dat het bewoond bleef. We kwamen overeen dat ik tot eind maart geen huur zou betalen. Daarna zouden we verder zien. Met de kennis van nu, was toen het bedrog al begonnen. Van Leeuwen had op dat moment al een andere agenda. Hij bood enerzijds een helpende hand aan, maar in werkelijkheid ging het hem erom mij zo snel mogelijk het appartement uit te hebben maar hij wilde de mooie inboedel en stoffering behouden. Hij moest dus een vordering gaan creëren. Nu is het zo dat als iemand je voorstellen doet met een geheel andere bedoeling dan dat wat hij je wil laten geloven, dan is dat op dat moment bedrog. Op dat moment was de oplichting al een feit. Omdat ik dat natuurlijk nog niet kon weten stelde ik zijn 'ogenschijnlijke geste' op prijs en nodigde hem uit voor een diner in mijn huis in Bosch en Duin dat ik destijds ook had. Daar is het verder mis gegaan. De man heeft zijn jaloezie niet kunnen verbergen. Hij stamelde dat hij vroeger een vrouw had gehad die zo mooi kon inrichten en klaagde over zijn huidige vrouw dat die helemaal geen smaak had. Tijdens dat diner kwamen zaken ter sprake, waaronder een project waarmee ik in Spanje bezig was. Hij wilde graag compagnon van mij worden omdat hij inzag hoe goed dat project was. Ik kan daar verder niets over zeggen omdat ik anders een geheimhouding overeenkomst zou schenden. Maar omdat mijn doelgroep o.a. Nederlandse verzekeraars waren, leek het aannemelijk dat hij daar als oud-bewindsman mogelijk deuren kon openen. Recent wordt er met name ook door Thierry Baudet op gewezen hoe alle top functies bij zorg verzekeraars worden ingenomen door leden van wat hij noemt het partijkartel en de baantjescarousel. Dat zag ik wel in, later zou blijken dat

de leden van dit kartel nu juist met Van Leeuwen helemaal niets te maken wilden hebben. Hij is dat vanaf dat moment een scenario is gaan opzetten om mij zoveel mogelijk in zijn macht te krijgen teneinde dat project naar zich toe te trekken. Tussentijds had hij ook gezien hoe prachtig mooi ik het appartement opnieuw had laten schilderen en volledig ingericht inclusief mooie gordijnen. Hij was diep onder de indruk en vroeg of ik hem niet een keer te eten wilde uitnodigen met zijn vrouw erbij. Dat heb ik uiteraard gedaan. Direct bij binnenkomst bleek al dat de agenda geheel anders lag. Van Leeuwen zijn vrouw, in tegenstelling tot zijn eerste zeer beschaafde vrouw, was een half Chinese half Spaanse zonder erg veel manieren. De gesprekken gingen er vooral over hoe zij in Spanje huurders uit hun appartementen had gejaagd door de stroom af te sluiten en dat ze daarvoor in Spanje bijna in de gevangenis was beland. Het was duidelijk dat deze vrouw zeer jaloers was en niet goed begreep dat ik met Cees een nieuw langlopend huurcontract overeen was gekomen dat in zou gaan na eind maart. Het was geen prettige avond een geladen sfeer en ze zette Cees ook steeds voor gek door te zeggen dat Cees maar op de kinderen moest gaan passen in Spanje en dat zij haar oude “vak” in Brussel weer op zou pakken omdat Cees het zout niet meer in de pap verdiende. Cees zat met zijn mond vol tanden maar zei niets. De staatssecretaris was heel klein geworden en was duidelijk de regie kwijt. Ik had zelfs medelijden met hem. Dat zou snel veranderen. Een eerste zeer gemene streek was dat hij via zijn contacten bij de ING het voor elkaar moet hebben weten te krijgen dat mijn hypotheek op het huis van de ene op de andere dag werd opgezegd. Eerst veel later begreep ik hoe geraffineerd hij te werk was gegaan en mij nota bene nog “uit piëteit” zijn Franse Chalet had aangeboden. Hij wilde mij meer afhankelijk van zijn appartement, en dus van hem, maken. Een engerd. De tournure van de ING was bovendien vreemd want het huis was verkocht. De voorlopige verkoop akte was geregistreerd bij het kadaster als zogenaamde 'vormerckung'⁸ De levering zou na 4 maanden plaats vinden. De ING was hiervan op de hoogte maar wilde opeens de levering niet afwachten en verkocht het huis ter veiling voor ruim een miljoen minder aan een bankier bij de Rabobank. De zaak stonk natuurlijk aan alle kanten en de ING met wie ik tot dan toe altijd een goede relatie had gehad moet wel heel vreemde 'opdrachten' van bovenaf hebben gekregen. Bovendien kwam het ING goed uit omdat ik een zogenaamde Liber rente hypotheek had en zij hadden nu juist in verband met de schandalen en fraude daarom heen verklaard dat zij dat niet hadden gedaan, het mes sneed dus aan twee

⁸map nr. 11

kanten want nu konden ze ook strafrechtelijke vervolging van hun eigen bestuurders voorkomen. Met de ING heb ik zo u begrijpt nog wel een appeltje te schillen maar dat heeft nu geen prioriteit, die zaak verjaard niet zo snel. Ik legde nog steeds niet eens dat verband op dat moment. Zeer tot van Leeuwen zijn genoegen kwam ik hem melden dat er problemen met de ING waren en dat ik het vakantie appartement voorlopig als mijn hoofdwoning wilde gebruiken als ik in Nederland verbleef. Daarmee stemde hij uiteraard direct graag in. Ik had gewaarschuwd moeten zijn door de manier waarop hij daarop had gereageerd, dit was zijn bedoeling, hier had hij op zitten wachten. Nog geen twee dagen daarna word ik gebeld door een gillende en krijsende vrouw van Van Leeuwen. Zij schold mij uit en hoe ik het in haar hoofd haalde om “zonder te betalen” in *haar* appartement te blijven zitten. U moet zich hierbij realiseren dat ik al ruim twee jaar in het appartement woonde, en tot dat wij anders overeen gekomen waren daarvoor altijd stipt op tijd de huur betaald hadden. Ik was perplex. Ze eiste dat ik binnen een week en derhalve voor de Pasen het huis zouden verlaten en voor de “huurschuld” moesten ik de meubels en stoffering maar achterlaten. Ik zei slechts dat ze zich maar met haar man moest verstaan omdat ik daar andere afspraken mee had gemaakt. Daar had ze niets mee te maken zei ze, het was *haar* appartement. Ook begon ik in die tijd te merken dat er opeens mensen op de boulevard naar mijn huis stonden te kijken en foto's maakten. Al snel bleek mij dat van Leeuwen het weer te huur had gezet, en dat terwijl ik net een nieuw huurcontract met hem had gesloten. Toen ik hem daarop aansprak zei hij dat dat zeker een hongerige makelaar was geweest en hij zou het laten weghalen. In werkelijkheid bleek dat hij inmiddels een nieuwe huurder had gevonden en een nieuw huurcontract was aangegaan dat direct inging begin Maart, Pasen viel dat jaar erg vroeg. Bovendien had hij zichzelf beloofd er de Pasen zelf in te gaan verblijven met zijn gezin, inclusief al mijn meubels en stoffering. Wat er toen gebeurde was te gênant voor woorden. Pure onderwereld praktijken werden uit de kast gehaald. Indien de details u interesseren verwijs ik naar de op de website gepubliceerde strafrechtelijke aangiften en verklaringen ter zake van de diverse kort gedingen die volgden. Hier volsta ik met een korte greep van de wandaden waaraan van Leeuwen zich samen met zijn zuster Carolien vanaf dat moment schuldig heeft gemaakt: Staking van mensen om mij heen, e-mail en watts -app. bombardementen aan, gijzeling van een paard, inbraak in het appartement en het installeren van malware op alle computers, plus het kopiëren van alle bestanden, mijn honden op straat gegooid en de sloten vervangen. En ook bedreigingen aan mijn adres als ik het appartement niet zou verlaten. Al deze minderwaardige e-mails vindt u in de bovengenoemde documenten.

De rechter later in Hoger Beroep bekrachtigde het vonnis waarbij van Leeuwen in het ongelijk was gesteld, achtte het bovenstaande bewezen en stelde mij in het gelijk.⁹ De ex-staatsecretaris werd er door de rechter van beschuldigd zich als onbehoorlijk verhuurder te hebben gedragen en werd verplicht mij te compenseren voor een bedrag van 8700 Euro. Ook mocht hij zich niet meer negatief over mij uitlaten en waar hij dat al had gedaan moest hij dat rectificeren. Dat moet tot op de dag van vandaag nog gebeuren.

Daarna is Van Leeuwen zijn toevlucht gaan nemen tot zijn “oude vrienden” bij het beleidscentrum van het Openbaar Ministerie in Den Haag, we zullen straks verder zien waar dat toe geleid heeft.

Een tweede figuur die ik niet had moeten ontmoeten was ene Bert van Kampen. Bert van Kampen is zoals gezegd de vriendelijk ogende oudere heer die in de tv-uitzending van John van den Heuvel als slachtoffer van mij poseerde. Hij stelt in die uitzending zijn bedrijf alsmede zijn- in de uitzending prominent getoonde- villa door mij te zijn kwijtgeraakt. Met name dit optreden is eenieder vooral bijgebleven en juist daardoor kreeg ik al snel het predicaat oplichter opgeplakt. Maar het verhaal klopte niet. Dat toon ik graag aan. In het zittingsprocesverbaal¹⁰ verklaart van Kampen *onder ede*:

De Rabobank heeft op grond van een oude kredietovereenkomst uit 1995 de kredieten opgezegd en de schade op mij verhaald onder andere door verkoop van mijn huis, en niet op Van de Rhee(!)

In 1995, dat was 10 jaar voordat ik Van Kampen ontmoette. De Rabobank was erachter gekomen dat van Kampen, voorafgaand aan de verkoop zich schuldig had gemaakt aan facturenfraude teneinde het vermogen van het te verkopen bedrijf op te krikken en gedurende geruime tijd door die valsheid in geschrifte te hoge kredieten te hebben genoten. Bij verkoop had hij

⁹ Het volledige vonnis staat in map 13

¹⁰ Gepubliceerd in map 13

verzuimd dit aan mij te melden, waardoor ook de balans garantie vals was.

¹¹U heeft dus al kennis gemaakt in de uitzending met deze innemende zelfverklaarde vrijmetselaar en geslepen fraudeur. Ik zal hierna in het daartoe dienende hoofdstuk exacter uitleggen hoe hij te werk ging en hoe ik wel zijn slachtoffer moest worden nadat het hem niet gelukt was om zijn eigen zoons op te lichten.

¹¹map 13

DE EERSTE ERVARINGEN MET HET HUIS VAN BEWARING

De eerste binnenkomst in ieder Huis van Bewaring (HvB voor ingewijden) begint bij een afdeling die luistert naar de naam BAD. Nu heb ik inmiddels geleerd dat justitie de meest vreemde afkortingen aan diverse disciplines toekent maar deze kwam ik op eigen kracht niet uit. Navraag later leerde mij dat deze benaming voortkwam uit een oud gebruik vroeger waarbij alle 'nieuwe binnenkomsten' zoals dat heet direct in Bad werden gedaan. Het is op zich te betreuren dat dit gebruik in het ongerede is geraakt, het was de penetrante geur binnen het etablissement zeker ten goede gekomen. Die geur, die het beste te omschrijven valt als een aangename mengeling van zweet en urine, couscous en kousenband met een heel licht vleugje spruitjes, waarmee het ook indicatief bleek voor de samenstelling van de populatie die ik daar zou aantreffen. Deze ludieke benaming ten spijt ware het toch beter geweest deze afdeling om te dopen tot koude douche gelet op de vernederende en mensonterende wijze van visitatie. Ik zal me nu beperken te verwijzen naar het direct ten overstaan van drie norse sadisten, vrijwel zonder uitzondering met enorm uitgezakte dikke buiken en dito zitvlakken waardoor ik al snel begreep dat de werkdruk binnen de penitentiaire inrichtingen niet zozeer- zoals de vakbonden ons willen laten geloven- aan de bezuinigingen op personeel gebied te wijten zijn doch veeleer aan de chronische luiheid en lamlendigheid welke kennelijk een vereiste is om een goede cipier te kunnen zijn. Vervolgens kijken de doorgaans volledig kaalgeschoren koppen met varkensoogjes in alle gaten die een menselijk lichaam rijk is, waarna je drie diepe kniebuigingen, nog altijd volledig naakt, moet maken en dan kan je je weer aankleden. Daarna wordt je dan naar een kale cel gebracht met uitsluitend een vastgeketend stenen bankje en fel neonlicht, en dat zonder je persoonlijke bezittingen. Die worden voor alsnog opgeslagen voor nader onderzoek, voordat je uiteindelijk naar je cel gebracht wordt. Eerst later wordt mij duidelijk dat het anale onderzoek niet overbodig is, veel gedetineerden refereren aan hun 'kluis' wanneer ze het over het uiteinde van hun dikke darm hebben. Van alles wordt erin bewaard, van mobiele telefoons tot zakjes verpakte drugs. Nu heb ik zelf nooit het genoegen mogen smaken om drugs te gebruiken, maar zo'n opslag moet toch wel een apart landelijk aroma aan de wiet geven. Enkele mede delinquenten die daar mobiele telefoons (ja soms echt

twee) in verstopten waren ongetwijfeld blij dat de mobieltjes vandaag de dag niet meer de afmetingen van de ATF II en III telefoons van weleer hebben, bovendien gaf ik ze het nuttige advies er een ringtone van een harde scheet op te zetten voor het geval iemand op zo'n controle moment net mocht bellen. In dit boek zal ik nog een paar gevallen van creativiteit van gedetineerden aanhalen tijdens de 'koude douches' of bij urinecontroles die grotendeels op drugsgebruik gericht waren. Het is begrijpelijk dat er minder misbruik met alcohol voorkomt, want hoezeer ik zo af en toe graag een Korenwijntje had genuttigd, zelfs de meest geoefende 'kluizenaar' zie ik nog niet snel met een stenen literkruik Korenwijn in hun tot "kluis" omgebouwde anus over de kasseien gaan zonder dat dit bevreemding zou wekken door hun loopje. Het viel me op dat het gedrag van de bewaarders naar de gedetineerden in Spanje van meer beschaving en respect getuigde. Nu hoor ik u al denken, net goed voor dat tuig, en dat dacht ik vroeger ook, maar daarbij dient u zich te realiseren dat we spreken over niet veroordeelde *verdachten*. Geloof u mij, ik kan er niet genoeg voor waarschuwen het kan u morgen ook gebeuren. Uw recht is geen cent beter gewaarborgd dan in Turkije of in Rusland.

Laat u niet langer wijs maken dat Nederland een rechtstaat is. De afbraak daarvan is de grootste verdienste van de kabinetten Rutte en de al vele malen door het slijk gehaalde doch nog immer zittende VVD-kliek van stotterende en haperende topmensen op veiligheid en justitie. Voor alle duidelijkheid, gedurende mijn gehele leven heb ik in Nederland wanneer ik stemgerechtigd was op de VVD gestemd. Ik was weinig geïnteresseerd in politiek en was min of meer een loyale gewoonte stemmer. Sinds ik Rutte in het vizier heb, en bij iedere persconferentie weer het zo dik er bovenop gelegde gedraai geschutter en gelieg zie, dan denk ik ook, ja als het aan de top al zo zit, dan kan het naar beneden alleen maar erger worden. Het Koppel Teeven-van Opstelten heeft vervolgens – ook volgens ervaren strafrechtjuristen- de rechtstaat bij de vuilnisbak gezet. Jammer, dit is niet meer het Nederland waarin ik ben opgegroeid. Op de redenen daartoe zal ik in dit boek nog vaak terugkomen.

Dé 1e CEL

Na de vernederingen in het BAD- want zo mag ik ze toch wel noemen en zo zijn ze ook bedoeld, wordt ik dan uiteindelijk voor het eerst naar mijn "cel" gebracht, een betonnen module van ca. 6x 2.5 meter met daarin een vaste houten tafel, een vast gemonteerd stalen ledikant met daarop een ca. 10 cm dik laagje schuimrubber – vaak doorgelegen en duidelijk sporen vertonend van de nachtelijke activiteiten van voorgaande bewoners- die sowieso in de verste verte niet doen denken aan de Pullman en Box spring bedden die ik gewoon ben, een wastafel van roestvrij staal zonder warm water met geïntegreerd toilet zonder bril en een houten kastje. Ik moest terugdenken aan mijn huis waar zorgvuldig en lang was nagedacht over de juiste marmer keuzes voor vloer en wastafel blad, het sanitair uit Engeland alleen met de beste mengkranen en stortdouches, en stond ik hier zonder douche hooguit eentje die soms even snel gedeeld mocht worden op de gang waar je dan eerst even de stront en het schaamhaar weg mocht spoelen dat je medegedetineerden daar als een soort fooi voor je achter hadden gelaten. Privacy tot tussen je oren! Of het bed waarvoor ik bij Pullman wegens mijn hernia diverse tests had ondergaan over de hardheid en samenstelling van het matras, zelfs op mijn boot was het bed beter geweest. Privacy tot tussen je oren! Deze in wezen onbeschrijfelijke toestand duurde aanvankelijk al eerst 4 maanden. Overigens zullen alle cellen die ik daarna mee maak vrijwel niet hiervan verschillen. Wat het verblijf het ergst maakt is natuurlijk dat de deur op slot zit en de getraliede ramen niet open kunnen. In het begin had ik daar grote moeite mee, zeker omdat het bijvoorbeeld 's-nachts ook vrijwel onmogelijk is contact met wie dan ook te krijgen. Formeel kan je bellen en soms als je geluk hebt wordt er gereageerd. Meestal echter niet, en dat is erg gevaarlijk ik ken gevallen van zelfmoord en een van moord die hierdoor zijn ontstaan. Overigens is het onbegrijpelijk, maar toen ik in een cel gedurende enige tijd uitzicht had op de binnen plaats waaraan en afvoer van personen plaats vond, heb ik een ongekend hoog aantal lijkwagens zien weg rijden. Een klein mini ijskastje dat nog het meest weg had van een minibar in een 5e rangs hotel, een koffiezetapparaat dat het belangrijkste keukenapparaat gedurende mijn verblijf zou worden omdat het voor alles te gebruiken is van combi steamer tot eiser koker. Een en ander afgemaakt met een plaat roestvrijstaal die aan goedgelovige gedetineerden als spiegel wordt verkocht, echter met zoveel krassen dat het eerder matglas leek. Overbodig te vermelden dat er verder

ook weinig marmer of teakhout in het interieur was verwerkt hetgeen ook wel weer prettig is gelet op de groezelige vette laag nicotine houdend stof waarmee alles bedekt is. Aanvankelijk kende mijn eerste cel een grote luxe op de afdeling H in Nieuwegein die gereserveerd is voor 'nieuwe binnenkomsten' namelijk een douche voorzien van warm en koud water, een luxe die ik de drie jaar daarna heb moeten ontberen. Nu was dat een plaats die ik zoveel als mogelijk trachtte te vermijden omdat dat bekende broeinesten van schimmels en bacillen zijn waardoor ik de broodnodige douches alleen op stille momenten nam en dan ook nog met slippers aan. Dat was overigens niet de enige reden om de douches zo veel als mogelijk te mijden. De criminele afrekeningen die meestal te maken hebben met ruzies over het niet betalen van of niet leveren van al betaalde drugs werden hier vaak beslecht. Daarnaast worden er ook veel drugs daar in de plafonds verstopt wanneer er controles met speurhonden op til zijn, en die zijn er regelmatig. Ik heb inderdaad nog nooit een speurhond met zijn snufferd door een plafondtegels zien duiken. Überhaupt meed ik de douche en keukenruimtes zoveel als maar mogelijk nu deze ook gedeeld werden met afdeling genoten. En ook al zit je gewoon in voorarrest zitten daar meerdere levenslang gestraften tussen. Ik weet niet hoe u daarover denkt maar ik vind dat ongehoord. Zo zat er een Chinees bij mij die zijn vrouw niet alleen met een keukenmes vermoord had, maar haar daarmee vervolgens ook in stukken had gesneden. Ik weet niet of ze ruzie hadden gehad of dat er geen katten meer voorhanden waren, ze hadden kennelijk een restaurant, die wetenschap gaf mij geen prettig gevoel wanneer ik dit sujet een kipfiletje klein zag snijden met zijn dikke vingers. Of wat te denken van een crimineel die wist dat er een bolletjesslikker op Schiphol aankwam, die vervolgens niet alleen ontvoerde maar daarna die slikker het bos in liet lopen, hem doodschoot en daarna zijn ingewanden eruit sneed om de drugs te kunnen pakken. Misschien dat Saskia Noort er wat aan heeft voor een volgende Roman, misschien een blowclub i.p.v. een eet club, maar ik voelde me daar niet thuis bij. En dit zijn nog maar twee simpele voorbeelden, maar voor wie dat meer aanspreekt kan je ook gewoon denken aan een echtpaar die een paar mensen 'in opdracht voor een paar centen' doodschieten in een busje, het busje in brand steken en wederom de lijken in stukken snijden om ze te laten verdwijnen. Dat soort burens dus. Ik heb die mensen soms eens in alle rust een tijdje geobserveerd en me afgevraagd of ik dat soort gewelddadige moordenaars voortaan buiten eerder zal herkennen. Dat is niet het geval. Sommigen uiteraard wel, maar dat zijn dan meer de echt geboren criminelen die ook uiterlijk aan alle stereotype vooroordelen als lage voorhoofden etc. Voldoen. Maar de echt zware gevallen blijken soms heel aardige en sympathieke mensen te zijn. Daar

kwam ik alleen achter doordat ik dan pas achteraf ontdekte voor welk misdrijf ze vast zaten, anders had ik nooit kennis met ze gemaakt. Ik ben tot de conclusie gekomen dat de meeste zeer zware misdaden vaak in een impuls al dan niet onder invloed van het een of ander hadden plaatsgevonden. Daarom horen die mensen ook niet in een gevangenis thuis, ze moeten behandeld worden en lang ook. Ik ben een absoluut abolitionist geworden gedurende mijn verblijf aldaar. Het is zinloos en kost miljarden per jaar, weggegooid geld, neemt u dat maar van me aan. Het verblijf op deze afdeling besluit ik met een voorval de avond daarop. Ik had al vernomen van mijn spaarzame kontakten met mijn achterban in Spanje dat die avond mijn arrestatie in Spanje door John van den Heuvel zou worden uitgezonden in zijn programma 'Op de Vlucht'. John van den Vluchtheuvel zal ik maar zeggen. Het zal u verbazen hoe snel de afdeling H direct op de hoogte was van mijn verblijf aldaar. Dat was ook direct het enige waarvoor ik John dankbaar was want daardoor wist iedereen ook waarvoor ik daar zat terwijl doorgaans mensen van mijn leeftijd met grijs haar standaard als pedofiel worden getypeerd. En gelooft u mij, die hebben het daar niet prettig en krijgen nauwelijks bescherming. Tijdens en na de uitzending leek het wel een gevangenisoproer waarbij zeker zo'n 80 gevangenen met bestek en borden op de deuren begonnen te slaan daarbij luid oplichter scanderende waardoor ik even in de veronderstelling kwam dat er allemaal notarissen zaten. Ik nam mij direct voor hoe ik gelijk de volgende ochtend vroeg om halfacht de aanval zou kiezen om dat aan te pakken. Dat liep af met een sisser, desgevraagd wie er zijn mond had opengedaan bleek dat niemand te zijn, waarmee ik direct begreep dat het wat kleinere raddraaiertjes waren die zich nu al schaamden voor hun eigen gedrag, dat gebeurde vaak., later kom ik daar nog wel op terug bij de vele seksschandalen onder andere met vrouwelijke cipiers waarbij de kwalificatie vrouwelijk eigenlijk niet echt verdiend was, hetgeen ook hun onverantwoorde hunkering naar mannelijke waardering verklaart. Menig Antilliaanse of Marokkaanse gedetineerde offert zich graag op en ziet het als een welkome afwisseling op zijn celmaat. In dit verband wil ik ook niet onvermeld laten de prettige periodieke afwisseling van de Cel inspectie.

Deze cel inspecties worden meestal gehouden als vergelding voor als er ergens iets is misgegaan. Dat kan een vechtpartij zijn, ook als dat op een heel andere afdeling is, of als er drugs of messen ergens zijn gevonden. Altijd achteraf gaat men dan de put dempen en wel zonder aanzien des persoons het zijn gewoon groeps vergeldingsacties net zoals de nazi's dat ook deden. Dan haal je de slechtste karakters onder het personeel er zo uit. Die genieten hiervan. Ik zal zo'n inspectie eens nader omschrijven. U moet zich voorstellen dat je op een willekeurige dag, je bent je van geen kwaad

bewust en je bent blij dat je weer zo'n dag tussen al die criminelen hebt overleefd. Iedere dag ben ik blij dat om halfvijf de deur dicht gaat en ik geen last meer heb van de hyperactieve opgewonden grotendeels criminele en allochtone jeugd om me heen. Oh ja, ik heb uit televisie-uitzendingen begrepen dat dat woord niet meer gebruikt mag worden. Staat u mij toe dat ik dat corrigeer. Ik zal het zo uitleggen dat er op de gemiddeld 84 gedetineerden in sommige gevallen wel 4 blanke mannen tussen zaten. Het konden er in een moment van onoplettendheid weleens 5 zijn maar vaak kwam dat niet voor. Beter gezegd, Geert Wilders hoeft hier niet op veel steun te rekenen behalve dat ze het hier misschien wel met zijn oproep eens zijn om hier *minder* Marokkanen binnen te houden. Dan blijkt dat er ergens iets als drugs zijn gevonden. Dat betekent dus wat mij betreft dat de Inrichting te kort geschoten is bij haar controle om die zaken buiten de deur te houden. Dat is sowieso een wassen neus. Dan moeten dus alle anderen daar zoals gezegd collectief voor boeten. Opeens gaat dan, meestal zo om een uur of halfnegen je celdeur open en komen er drie van die "beveiligers" binnen. Het begint dan dat je a la minute je spiernaakt moet uitkleden. De heren gaan je dan intimidatief in je anus gluren en onder je voetzolen voelen en in je mond kijken. Het is een pure vernedering. Daarna kan je dan je aankleden in kleding die eerst binnenste buiten wordt gekeerd. Dan wordt je naar een ruimte, meestal de keuken gebracht waar je een minuut of 20 moet wachten. De 'heren' blijven in je cel en komen je dan weer halen. Vervolgens laten ze dan zien wat ze in beslag hebben genomen. Meestal een kleerhanger of theedoek die je teveel in je cel had, een paar aspirientjes, dat is medicijn verzameling, en als je foto's van je geliefden aan de muur had gehangen zijn die van de muur gerukt. Vervolgens vind je alles wat je in je cel had aan kleding en dossiers, compleet door elkaar neergestort op een hoop op je bed, dat ook helemaal is afgehaald. Een puinhoop. De karakters van dit soort mensen zouden nader onderzocht moeten worden. Het zijn dezelfde die ik ook wel betrokken heb gezien bij moord door een nek klem, dat soort lieverdjes. Een van hen is onlangs nog door het OM in staat van beschuldiging gesteld. Hij was al enige tijd geschorst. (Google Cipier Alphen vervolgd) Dat was dan de cel inspectie.

EERSTE RAADKAMERZITTINGEN

Na 17 dagen zou ik de eerste raadkamerzitting meemaken voor een meervoudige kamer in Utrecht en daarbij ook voor het eerst kennismaken met Officier van Justitie Mevrouw Machteld Geertsema. Evenals de meeste Officieren van Justitie een uiterst aimabel persoon. Een allerliefst vrouwtje van ruim 1.90 meter met een vette onbestemde haardos die ze waarschijnlijk zelf als blond zou benoemen en met felle trekken die je ook wel ziet bij ernstig gefrustreerde en afgunstige vrouwen, bovendien met een soort zenuwtrek naarmate ze nerveuzer werd die haar rechtermondhoek zo heftig omlaag trok dat haar hele hoofd die beweging volgde. Ze begon een betoog af te steken waaruit de rechtbank wel *moest* opmaken dat ik met afstand de grootste meesteroplichter en fraudeur van deze eeuw moest zijn en een maatschappelijk gevaar zodat ze het maar niet in hun hoofd zouden halen mij in vrijheid te stellen. Ze tierde maar voort en op die verhitte momenten volstond haar eerder gememoreerde zenuwtrek niet meer maar begon ze ook ongecontroleerd woest in haar papieren te wroeten daarbij maaiende bewegingen met haar armen makende waardoor ze door haar wijdvallende zwarte toga van achteren de gedachte aan een een grote kraai opriep, hetgeen versterkt werd door de verfijnde vorm van haar neus. Op sommige momenten vreesde ik echt dat ze weg zou vliegen. Zo schattig, maar onwillekeurig kreeg ik medelijden met Bernie Maddof, zoveel eer deed ze me aan. Bernie zou er een minderwaardigheid complex van krijgen. Er hebben toen ongeveer 10 van dat soort raadkamerzittingen plaatsgevonden waarbij steeds weer mijn verzoeken tot schorsing van de voorlopige hechtenis, op steeds weer wisselende gronden werden afgewezen, net hoe het maar het beste uitkwam. Aanvankelijk verbaasde het me nog dat valide argumenten en keiharde bewijzen als bijvoorbeeld notarieel verlopen stortingen van vele honderdduizenden euro's door mij aan de bedrijven in kwestie volkomen genegeerd werden en aanvankelijk zelfs keihard ontkent. Daardoor bleef ik samen met mijn advocaat steeds maar weer raadkamer zittingen bijeenroepen om nieuwe bewijzen in mijn voordeel te overleggen¹² Het werd gewoon genegeerd en de rechters van de rechtbank Utrecht zaten mij dan glazig aan te kijken. Ze wisten wel beter,

¹² Zie op de website onder raadkamer zittingen

het ging helemaal niet om mijn schuld of onschuld, ze hadden de opdracht van "hogerhand" welke hand dat ook mocht zijn, dat zou me pas later duidelijk worden, mij gewoon zo lang mogelijk vast te houden. De brief die Mevrouw Geertsema daarover aan de PI in Nieuwegein zond (afbeelding2) laat weinig aan de fantasie over als het op vooringenomenheid aankomt. Bovendien maakte het de hele faillissementsgijzeling illegaal, niet alleen omdat ik op grond van het overleveringsverdrag daarvoor in het geheel niet van mijn vrijheid beroofd mocht worden. Daarover loopt een klacht bij het Europese Hof, die daar ook in behandeling is genomen. Nee ook omdat een faillissement gijzeling slechts plaats mag vinden op voordracht van een Rechter-commissaris of de Curator, en dan nog nadat de schuldenaar daarover gehoord is. Het was ook rond die tijd dat ik mijn advocaat Max Vermeij al een aantal malen had voorgesteld de verdediging te staken omdat het zinloos was. Wederom geldt hier natuurlijk dat ik op dat moment nog onmogelijk kon bevroeden wat voor spel hier gespeeld werd, uit naam van de rechtstaat Nederland, dat wel. Maar hoe ga je met een ernstig zieke patiënt om zolang je niet weet hoe ziek die patiënt al is.

Ook wil ik niet onvermeld laten dat ik al op dat moment, om precies te zijn na drie raadkamerzittingen, waarin zoveel bewijs van mijn onschuld was overlegd zonder dat daar enige aandacht aan gegeven werd, dat ik wel begreep slachtoffer te zijn van de invloed van de staatssecretaris, ofwel dat dit een politiek proces was, met geheel andere bedoelingen dan hetgeen officieel ten laste werd gelegd. Ik heb op dat moment, al heel vroeg in het stadium dus, mijn advocaat wederom verzocht de verdediging maar neer te leggen. Ik wilde dat hij zou stellen dat hij mij zo niet kon verdedigen. Op dat moment durfde hij dat nog niet aan, doordat hij op toevoeging werkte had hij een "last" gekregen mij te verdedigen zo zei hij. Kort daarna heb ik Mr Boone daarna wel definitief opgedragen de verdediging neer te leggen en die heeft dat onder protest gedaan. Zo u verder in dit boek kunt lezen schreef Max Vermeij veel later, bij Hoger beroep wel dat hij mij zo niet kon verdedigen en beschuldigde het Hof van rechtspraak zo men die in Zimbabwe of Rusland zou verwachten doch niet in Nederland. Conclusie ik had bij mijn eerste besluit van begin 2014 moeten blijven en mij niet moeten verdedigen. Het was een tevoren opgemaakte zaak, een "*making of*" en dat zou het ook blijven.

Openbaar Ministerie
Functioneel Parket
Handhavingseenheid Amsterdam

BS.

Postadres: Postbus 779, 1000 AT Amsterdam

PI Nieuwegein
Postbus 1328
3430 BH Nieuwegein

Per fax en/of mail

Bezoekadres:
Lidok 163
1013 MM Amsterdam
Tel (088) 699 2440
Fax (088) 699 0116

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Oms kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

team fraude
R.M. Dragt
088-699 5365
17 november 2014
16/994036-13
-
2
Verzekerde bewaring

Bij de beantwoording de datum
en oms kenmerk vermelden.
Wilt U slechts één zaak in uw
brief behandelen.

Geachte heer, mevrouw,

Graag vraag ik uw aandacht voor het volgende. In de PI Nieuwegein bevindt de verdachte

Robert van de Rhee,
Geboren 3 augustus 1949 te Voorburg,

zich op basis van een bevel gevangenhouding van de Rechtbank Midden-Nederland in voorlopige hechtenis.

Op 19 november 2014 dient bij de Rechtbank Utrecht een zogenaamde regie/pro forma zitting. De mogelijkheid bestaat dat de voorlopige hechtenis van van de Rhee wordt opgeheven of geschorst. Dit zou betekenen dat van de Rhee vrijgelaten wordt.

Als bijlagen heb ik een beschikking van de Rechtbank Midden-Nederland, locatie Utrecht, afdeling civielrecht, waarin beslist wordt dat van de Rhee in verzekerde bewaring dient te worden gesteld op grond van de Faillissementswet. Omdat het onbekend is of de voorlopige hechtenis van van de Rhee geschorst of beëindigd wordt, stuur ik u deze beschikking van 27 juli 2013 en de beschikking in het hoger beroep van 20 februari 2014 op voorhand.

Afbeelding 2

/17 november 2014

Het is de bedoeling dat van de Rhee na een eventuele schorsing of opheffing van de voorlopige hechtenis dus over gaat naar de verzekerde bewaring op basis van deze beschikkingen.

Door het Functioneel Parket is contact gelegd met de afdeling Civiel Recht van de Rechtbank Midden-Nederland die de nodige stappen ondernemen om deze verzekerde bewaring te effectueren.

Ik verzoek u hierbij dus om bij een eventuele schorsing of opheffing van de voorlopige hechtenis de heer van de Rhee niet heen te zenden.

Met vriendelijke groet,

De officier van justitie,

mw. mr. M.I.M. Geertsema

namens deze,

R.M. Dragt
parketsecretaris

TUSSENTIJD'S VERSLAG VAN DE EERSTE 2 MAANDEN IN HECHTENIS

Zo rond 17 juli 2014 (alweer meer dan twee maanden nadat ik in Marbella werd gearresteerd) bevind ik me nog steeds in voorarrest in het Hvb in Nieuwegein. We hebben inmiddels vele bezoeken aan de raadkamer in Utrecht en een hoger beroep bij de raadkamer in Arnhem achter de rug waar om opheffing c.q. Schorsing van de voorlopige hechtenis is verzocht. Na het zoveelste bezoek aan het hof in Arnhem werd zowel mij alsook mijn advocaat wel duidelijk dat ook het hof Arnhem in het complot betrokken was al wisten we nog niet welk complot. We gingen er maar van uit en dat betoogde mijn advocaat ook in zijn pleitnota's dat het er puur om ging de wensen uit de politiek (lees het verzoek van Staatssecretaris Cees van Leeuwen) te honoreren en deze boven rechtspraak te laten gelden. De meest vreemde en wederom zeer creatieve arresten volgden elkaar op.¹³ Toch bleef ik de ene na de andere zitting bijeenroepen. Steeds dezelfde volgorde, eerst de raadkamer in Utrecht, 2 weken daarna het hoger beroep in Arnhem. Gek werden ze van me. Wel 70 van die zittingen heb ik bijeengeroepen. Ik bleef me hardnekkig verzetten tegen het onrecht dat me werd aangedaan. Ook al wist ik dat dit op korte termijn geen effect had, verzet heeft altijd zin, je moet blijven strijden tegen onrecht. Nu moet u zich voorstellen dat een bezoek aan de rechtbank of raadkamer een hele operatie is. Ik neem als voorbeeld dat ik gedetineerd ben in de PI in Alphen aan de Rijn en naar een zitting moet bij het gerechtshof in Arnhem. Indien dat een raadkamer zitting is duurt dat ongeveer 10 a 20 minuten. Ik moet dan om 7 uur naar de transportafdeling hetgeen betekent om 6 uur op staan. Geen douche geen ontbijt. Dan gaat het in een boevenbusje waarin geen veiligheidsgordels en harde plastic bankjes waarop je letterlijk over de keien stuitert, sowieso voor mij als hernia patiënt niet ideaal, bijvoorbeeld eerst naar Amsterdam om een crimineel in de Bijlmerbajes (die toen nog open was) op te halen of via Nieuwersluis langs de vrouwengevangenis en verder kan het zijn ofwel via Lelystad of Almelo en Deventer, waarna je om een uur of 12 op het gerechtshof in Arnhem aankomt. Daar wordt je dan helemaal gefouilleerd, van riemen en stropdas ontdaan en als je die hebt ook van je veters en

¹³ Zie het hoofdstuk “beslissingen en arresten” in de bijlagen

opgesloten in een kerker zonder ramen of daglicht waar je dan enige uren kan wachten zonder eten of drinken om dan voorgeleid te worden. Dan kan je na 10 minuten terug en vervolgens wordt je dan tegen een uur of 5 naar het politiebureau in Arnhem gebracht waar weer hetzelfde ritueel plaatsvindt. Daarna wordt je dan als je geluk hebt om een uur of 7 a 8 opgehaald en gaat de rit soms over de Peel (diep in Limburg) via Den Bosch en soms eerst Dordrecht, Rotterdam en Zoetermeer terug naar Alphen waar je dan 's-avonds om half 10 in je cel wordt gegooid om daar een koud geworden magnetron maaltijd aan te treffen nadat je die dag 1000 km als vee in een wagen hebt gezeten en gemiddeld 5 uur in een kale donkere cel zonder daglicht hebt zitten wachten. Geloofd u mij, dat soort dagen doen een enorm beroep op zowel je incasso als uithoudingsvermogen om van geduld en gezond verstand maar te zwijgen. Uiteraard zijn al die verzoeken afgewezen, hetgeen niet anders is dan verwacht, niet dat er enige rechtsgeldige reden was om dat langer vol te houden, maar gelet op mijn innige relatie met de rechtbank te Utrecht en het Hof in Arnhem, en niet te vergeten het beloofde ‘plezier’ dat het OM aan de AG Dijkstra en Cees van Leeuwen had beloofd.” Ik hoop dat jullie er een mooie nieuwe zaak van maken” (wederom, van het vrijmetselaars complot was mij nog steeds niets bekend, ik had mij ieder verweer in deze zaak kunnen besparen) Kennelijk is men hier zo blij met me dat er geen enkel argument onbenut wordt gelaten om mij hier vast te houden.

Toen ik erachter kwam dat Van Leeuwen, doordat hij advocaat was geweest in Utrecht bij DSB, invloed had op sommige rechters in Utrecht, heb ik hier op enig moment, ver voordat ik gearresteerd werd de rechtbank gewraakt. Nu is de Utrechtse rechtbank een provinciale rechtbank – en dat is geen statement van mij, maar dat heb ik destijds opgetekend uit de monden van Arnold Liefink- oud advocaat bij van Benthem en van Keulen en Paul van Vonderen ook oud-advocaat te Amersfoort en broer van destijds rechter van Vonderen te Amsterdam. -waar achterdeur politiek meer voorkomt dan bijvoorbeeld bij de rechtbanken te Amsterdam, den Haag of Rotterdam. Er is in de Nederlandse rechtspraak veel te doen over het behandelen van wraking verzoeken(De Rechtbanken van Amsterdam en Den Haag behandelen hun eigen wrakingverzoeken niet meer zelf) en ik had de voorzitter van de Utrechtse rechtbank Mr Uniken Venema in 2012 al eens voorgesteld om ter vermijding van iedere schijn van bevooroordeeldheid mijn zaken naar een ander arrondissement te verwijzen “daar ik in het arrondissement Utrecht vreesde geen kans meer te maken op enig eerlijk

proces”¹⁴ Zoiets schrijf je natuurlijk niet zonder aanleiding. Wat er daarna gebeurde tartte werkelijk iedere verbeelding. Op mijn wrakingverzoek werd een wrakingkamer samengesteld waarin als rechter was benoemd mevr. Mr Pauline Ellinkhuizen. Daar zou niets mis mee zijn, ware het niet dat zij mijn ex- buurvrouw was op de Baarnseweg te Bosch en Duin waar zij op nr. 48a woont (mijn huis stond op nr.50a)

Ik had geen keus dan de wrakingkamer ook maar te wraken., maar dat werd natuurlijk afgedaan door een Utrechtse wrakingkamer (ondanks mijn verzoek dit – gelet op de overduidelijke belangenverstrengeling - door een externe wrakingkamer te laten behandelen)

Ik verloor zoals te verwachten iedere procedure in Utrecht maar die werd net zo hard weer gecorrigeerd in Hoger beroep zolang dat beroep maar in Leiden of den Haag plaats kon vinden. Speelde het bij het Hof in Arnhem, dan durf ik wel te stellen dat dat 1 pot nat is (of 4 handen op 1 buik zo u wilt) Al met al was het een zeer oneerlijke strijd die met rechtspraak niets te maken meer had. Het werd een duidelijk staaltje van vriendjespolitiek, elkaar dekken, kortom de bureaucratie ten top, die de desintegratie van de magistratuur steeds verder blootlegde. Het nam Maffiose vormen aan. En wee degene die anders zou besluiten. Kijk maar naar Rinus Otten, vicepresident van het Hof in Arnhem en voor het leven benoemd, maar toen hij een ontluiserend boek schreef, De nieuwe kleren van de rechter, was het snel met hem gedaan. Nu is hij persvoorlichter voor het OM. Zo werkt dat.

Uiteindelijk komt het recht er wel, al moet ik daarvoor soms tot aan het Europese hof gaan om mijn recht te krijgen, maar het kost natuurlijk allemaal onnodig veel energie. Ik woon al vele jaren niet meer in Nederland en dus is volgens de Europese Insolventie wetgeving, de Nederlandse rechter niet bevoegd tot het behandelen van een faillissement aanvraag mij aangaande. Dat dit desondanks toch gebeurde zegt veel over mijn (oneerlijke)strijd met “de gevestigde orde”

Kortom het is schandalig dat dit in Nederland anno 2014 nog mogelijk is. We dachten toch een rechtstaat te hebben, gelooft u mij, niet in Utrecht en naar ik nu dus weet nergens waar de vrijmetselarij invloed heeft en dat is op veel plaatsen, mogelijk ook in Straatsburg bij het EVRM. Vooralsnog heb ik daarvan geen enkele indicatie. Van de 10 ingediende klachten zijn er momenteel 4 ontvankelijk verklaard en dat gebeurt maar in 4% van de gevallen. We zullen zien. Volgens mijn advocaat mr. Max Vermeij zijn mijn

¹⁴ De brief staat bij de bijlagen in map 19

mensenrechten EVRM al op meer dan 3 punten ernstig geschonden.¹⁵

Maar van dat 'rechtscollege' ben ik nu dus afhankelijk voor mijn vrijheid totdat ik straks in hoger beroep bij een ander Hof terecht kan, of uiteindelijk bij het EVRM, Het is gewoon een politiek beïnvloed proces geworden. De Nederlandse rechtbank mist iedere bevoegdheid in deze over mij te oordelen, derhalve zal ik geen enkel vonnis erkennen.

Zoals u straks zult lezen heb ik desondanks toch ook al aangetoond dat al de gronden waarvan ik verdacht werd en waarvoor ik werd aangehouden zijn weerlegd. Er is geen zaak. Het recht zal uiteindelijk (hoop ik) zegevieren, mocht dat niet zo zijn dan zegt dat meer over ons rechtssysteem dan over mijn integriteit. Maar voor de mensen om mij heen die al helemaal niks te maken hebben met hetgeen ten laste was gelegd, gaat het leven verder wel kapot. Maar goed het is even niet anders nu moest ik er doorheen.

Ik werd na de eerste raadkamer zitting op 19 mei in Utrecht, waar, zoals al verwacht, mijn voorlopige hechtenis werd verlengd met 14 dagen, overgebracht naar het Hvb te Nieuwegein. Het afwijzen van het verzoek was natuurlijk weer geen echte verrassing, maar uiteraard toch een teleurstelling. Ook al weet je de uitkomst al van tevoren, je blijft toch hopen dat er een keertje een onafhankelijke en goede rechter tussen zit die zijn verantwoording neemt. Het week end daarvoor had ik al vele uren medewerking verleend aan het FIOD-onderzoek, en men had ook al kunnen begrijpen dat de zaken geheel anders lagen dan in het bevel tot aanhouding als grond was vermeld. Kort gezegd kwam het hierop neer. Ik kocht het bedrijf Tommy Telecom in 2007 van Annie Connect een call centre met als enige klant de PostcodeLoterij. De PCL had mij opdrachten beloofd tot wel 7 mio. indien wij aan bepaalde voorwaarden konden voldoen. Daaraan is een jaar hard gewerkt, zonder enige inkomsten of krediet, dus dat moest ik allemaal privé voorfinancieren. Dat is ook gedaan. Uiteindelijk ging het bedrijf draaien vanaf juli 2008. Toen kwamen de opdrachten en konden de voorfinancieringen terugbetaald worden. Nu komt de grap. Het OM had alleen de Rekening Courant meegenomen vanaf juli 2008. De periode daarvoor had men buiten beschouwing gelaten. Mijn verzoek de boekhouding te overleggen werd afgewezen (!) Daarna had het OM bij mijn twee gefailleerde bedrijven Tommy Telecom en Uniwal B.V. gewoon alle betalingen die ooit aan mij privé waren gedaan opgeteld tot een bedrag van € 2.4 miljoen, en daarbij had de FIOD opzettelijk en nauwkeurig buiten

¹⁵ Zie klacht EVRM hierover

beschouwing gelaten alle bedragen die ik voor geïnvesteerd en geleend had en voor eenzelfde bedrag privé garanties op me genomen. Daarnaast werden Bonus en salarisrechten (waarover gewoon jarenlang heel veel belasting was afgedragen) gewoon genegeerd. Al met al toonde ik al vrij snel aan dat als je een juiste rekening courant opstelde daaruit zou blijken dat ik € 5 ton te vorderen had en niet omgekeerd¹⁶.

Indien de FIOD bij iedere ondernemer die een Rekening Courant heeft, en daarop doelde ik in het voorwoord, alle debet betalingen negeert en slechts de creditering opeenschuift, kan iedere ondernemer morgen worden gearresteerd, zo mij dat is overkomen en zo maar 9 maanden zonder enig proces vasthouden. Dat is de Nederlandse rechtspraak anno 2016.!

Nu was ik gearresteerd in een korte broek en een poloshirt en had verder niets bij me. Al mijn bewijs bevindt zich in Gibraltar en Spanje van waaruit ik immers mijn COMI (Centre Of Main Interest) bestuur, en had dus niets hier om dat te bewijzen.

Na diep nadenken bedacht ik me dat sommige betalingen via notarissen waren gelopen en andere in rechtbankvonnissen vastlagen. Door die op te vragen kon al snel het grootste deel worden aangetoond. Ten slotte had ik het geluk dat ik heel veel administratie al aan de Curator in het privé faillissement zond, waarmee het bewijs sluitend was. (Bijkomend nadeel was dat de Curator zou ontkennen dat ooit te hebben gekregen zie daarover het desbetreffende hoofdstuk) Op dat moment was nog niet duidelijk dat de Curator en het OM samen deze zaak hadden uitgelokt. We besloten een nieuw opheffing en schorsing verzoek aan te gaan op grond van deze nieuwe bewijzen, bovendien had de rechtbank met voorgaande afwijzingen gerommeld, maar zoals gezegd, de vrijmetselaars invloeden waren mij nog niet bekend.

¹⁶ Uitvoerige onderbouwing in pleitnota Max Vermeij d.d. 18 mei 2016 punt 6.2.1.(map 13)

HET HUIS VAN BEWARING NIEUWEGEIN

Het leven in een HvB is zwaar. De bewakers en het gevangenispersoneel zijn, een enkele uitzondering daargelaten, redelijk normale mensen waarbij in acht genomen moet worden dat het ongeschoolde arbeid is. Je bent volledig afhankelijk van deze mensen. Het is hun taak om de mensen die hier naar binnen worden gebracht te bewaken en verzorgen en dat doen de meeste op redelijke wijze, al zijn er (helaas te veel) uitzonderingen. En ik zei het al het zijn mensen. En zonder bijzondere opleiding. Dus als er een opstandige gedetineerde tussen zit, en die zijn er altijd, dan heeft dat weer zijn uitwerking op het humeur en gedrag van het bewakend personeel. Die mensen kunnen zich alles veroorloven en behandelen de gedetineerden ook vaak zeer onbeschoft. Ik durf te stellen dat ik nog beter voor mijn hond ben. Er is weinig respect, en dat bedoel ik maar weer met de mentale knop omzetten, die mensen behandelen mensen zonder aanzien des persoons en weten soms totaal niet wie ze voor zich hebben. In eerste instantie kwam ik binnen op de zogenaamde H-afdeling. Daar komt iedereen binnen die nog niet veroordeeld is. In het jargon van het bajespersoneel heet dat afgestraft. Een rijke schakering van bevolking zal ik maar zeggen, voor 80% kleine drugsdealertjes, creditcard skimmers, wietkwekers, maar ook overvallers en moordenaars, mensen verdacht van vermogensdelicten. En vooral heel veel mensen die bij vechtpartijen betrokken waren. Het meest zielige verhaal vond ik nog dat van een regelmatig terugkerende klant die was gepakt toen hij een ‘lokfiets’ voor zijn dochter had gestolen. Dat vond ik echt een stakker.

Vergist u zich niet, als dit achter de rug is zal ik nog voorzichter op straat zijn dan ik al was. Het maakt een groot aantal van de gedetineerden helemaal niets uit of ze hier zitten of vrij zijn. Het gemak waarmee sommigen ermee omgaan dat ze een juwelier of een kaasboer hebben doodgeschoten, geen enkel berouw hebben en het morgen zo weer doen, daar ben ik wel van geschrokken. Uiteindelijk kwam ik nog vast te zitten met een roofovervaller die op een Juwelier in Amstelveen had geschoten. Een griezelige ervaring. Ik was daar opgegroeid en kende de man zeer goed. Mijn moeder kwam daar al destijds bij de man zijn vader. Dan komt het opeens wel erg dichtbij.

Ik heb verder niet veel last van de mensen hier. De meesten helpen elkaar,

lenen elkaar iets, vooral sigaretten, telefoonkaarten en sommigen kunnen goed koken. Maar ook hier zijn helaas uitzonderingen.

Dan koop je af en toe wat Vlees of Kip en dan eet je met ze mee. En dat is maar goed ook want het eten dat in het Hvb wordt verstrekt om in de magnetron te doen is echt *niet* te eten! Het voorverpakte magnetron voedsel dat in een abattoir met chemische middel van de karkassen verwijderd vlees bevat is (separator vlees heet dat), vervolgens opgezogen van de grond en tot een vlees pasta verwerkt waar later dan gehakt of varkensvlees balletjes van worden geperst. Om die reden is het beter halal voedsel te bestellen, in de hoop dat het dan nog ritueel geslacht is, al heb ik daar ook mijn twijfels bij. Maaltijden met lamsvlees balletjes of lamsvlees reepjes zijn ook zo precies en dus machinaal en geautomatiseerd voor gesneden dat het ook wel uit een geprepareerde pasta moet zijn voortgekomen. Het verbaasde me dan ook niet dat ik onlangs las dat een langgestrafte na 16 jaar dood in zijn cel was aangetroffen. Hij was gestorven aan maagkanker. Dat kan gewoon niet anders met dat eten en het fruit is al rot als het binnen komt. In die zin kan je stellen dat een straf van langer dan 16 jaar in Nederland gewoon de doodstraf betekent. Ik maak me ook ernstig zorgen over blijvende gezondheid schade nu dit verblijf te lang duurt. De lucht is zo smerig dat je de afzuigroosters wekelijks moet uitzuigen en dan zie je wat voor bergen smerig stof je de hele dag en nacht inademt. Ik heb meermaals overwogen de inspectie volksgezondheid naar binnen te roepen. Slechts de overtuiging dat de gevangenis dan gesloten zou worden en ik dan weer een keer moest verhuizen heeft me daarvan weerhouden.

Nee, de Spaanse gevangenis (althans die waar ik was) was stukken beter. Uiteraard is de lucht schoon want dat is gewoon buitenlucht. En de ramen kunnen daar open. Het eten, de faciliteiten, en heel belangrijk, men steelt niet van elkaar. De kleine diefjes hier stelen van alles, zelfs mayonaise of sokken. Ik ben regelmatig gewaarschuwd door medege-detineerden maar ook door het personeel op de afdeling, dat er op mijn spullen geloerd wordt. Drugs zijn een groot probleem, zelfs binnen. Enerzijds zijn ze vaak de oorzaak dat de mensen hier zitten, maar ook binnen weten ze op een of andere manier daaraan te komen. Ik zou niet weten hoe, maar heb horen vertellen dat sommigen bij het bezoek wel iets toegestopt krijgen, en inderdaad zie ik sommigen vanaf het bezoek terugkomen met een heel andere blik en houding dan ik ze de rest van de week ken. Daarnaast vliegen er regelmatig pakketjes over de muur van buitenaf met drugs of mobile telefoons. Het is onvoorstelbaar hoe bedreven deze criminelen zijn door dan eerst met een groepje de aandacht van de begeleiders af te leiden zodat daarna de luchtpost ongestoord in ontvangst genomen kan worden. In

Alpen a/d Rijn zijn ze nog geraffineerder. Daar zijn buiten telefoons op de luchtplaats waardoor de criminelen online aan de helpers buiten kunnen zeggen op welk moment en op welke hoek de zending over de muur moet komen. De bewaking stelt niets voor, sterker nog het interesseert ze helemaal niets. Als iemand de hele dag stoned in zijn cel ligt hebben ze geen last van hem. Net zo met de temperatuur in de winter. Niet overal maar in Nieuwegein werd het opzettelijk koud gehouden omdat de gevangenen dan onder dekens gaan liggen en dus geen last van ze hebben.

Maar goed ook hier spelen weer wel weer amusante zaken zoals ontluikende romances tussen gedetineerden en vrouwelijke cipiers, ongelofelijk, wat er allemaal gebeurt in zo'n gevangenis. Ten eerste is er het contact tussen mannelijke en vrouwelijke bewaarders die vooral 's-nachts in de trapgaten elkaar nog wel weten te vinden. Er wordt heel veel gerotzoooid en dat komt voornamelijk door de vrouwen die hier werken. Dat zijn namelijk niet echt de meest charmante types en die zoeken de hele dag erkenning, ten eerste ook bij gedetineerden maar dus ook bij hun collega's. Je ziet dat ook vaak aan plotselinge overplaatsingen van personeel als er weer eens een betrapt is. Maar ook het contact tussen vrouwelijke bewaarders en gedetineerden was vooral met name vaak amusant. Met name in de tijd dat ik in Nieuwegein gedetineerd was haalde dat zelfs de Telegraaf met een grote kop, "seks rel in gevangenis". Er was daar een bewaarster die er genoeg in schepte om met name Antilliaanse gedetineerden oraal te bevredigen en die liet zich daarna ook op alle mogelijk manieren nemen in een meer personen cel. Er zijn er geschorst voor complete gang bang party's. Ja je moet er niet aan denken. Het zijn bovendien merendeels liederlijke types. Ik kan nog bladen vol schrijven over bijvoorbeeld gedetineerden die zichzelf anaal bevredigden op een met boter ingesmeerde op de grond vastgezette toilet ontstopper, hetgeen pas echt leuk werd toen tijdens zo'n sessie het luikje openging en de zuignap loskwam van de grond. Maar ik ga verder al dat soort verhalen niet allemaal opschrijven, in mijn voorgenomen roman *The Bonfire of envy* die op deze situatie is gebaseerd kom ik daarop terug. In het algemeen ga je altijd en overal onder begeleiding naar toe. Of je nu met een groepje naar de bibliotheek gaat of naar de sportruimten, de onderwijs afdeling of om te luchten, altijd loopt er wel zo'n bewaarder mee. In het begin had ik dan echt het gevoel dat ik onder bewaking en begeleiding tussen een groep criminelen en zelf ook als crimineel naar toe werd gebracht. Daarom ging ik op een gegeven moment ook helemaal nergens meer naar toe. Ik had gewoon geen zin om tussen al dat tuig overal heen te moeten. Ik bleef maar liever zelf in de rust van mijn cel op me zelf, omgeven door de foto's van mijn vrienden en honden en schreef dan heel veel af en toe wat afgewisseld

met wat televisiekijken. Ik keek alleen maar nieuwsprogramma's en veel CNN, BBC en ARD. De Nederlandse TV vermeed ik zoveel als mogelijk en dan ga je pas inzien hoe slecht de Nederlandse televisie is in vergelijking met de ons omringende landen. Amusementsprogramma's wilde ik al helemaal niet zien. Om maar helemaal niet te spreken van de programma's tegen de tijd dat de kerst weer in aantocht is, hetgeen ik nu, mirabile dictu, voor de derde keer ga meemaken. Niets wil ik ervan weten. Nu had ik een heel groot voordeel dat ik vanwege mijn leeftijd de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt en men mij niet kon verplichten tot de dwangarbeid. Bovendien was het de gevangenis verboden om mij gedurende die perioden, halve dagdelen, ingesloten te houden. Daardoor had ik het voordeel dat ik vanaf dat moment vele uren per dag alleen met een schoonmaker op de afdeling rondliep. En dat hielp want dan kon ik rustig bellen en de deur van de cel openhouden om wat te luchten. Nu moet u zich daar ook niet te veel van voorstellen want er zijn nergens ramen en de lucht is vergeven van bruin stof dat ook centimeters dik overal bovenop ligt. Dit moet gezondheidsschade nalaten. Maar het belangrijkste was dat ik halve dagdelen redelijk rustig mijn gang kon gaan en dan had ik dan soms het geluk dat er een mij gunstig gezinde bewaarder of bewaarster was, dan kon ik weleens even op het internet kijken of via de gevangenis telefoon van het personeel naar huis bellen. Dat had het voordeel dat dat geen geld kostte want op de belminuten worden woekerwinsten gemaakt. Naar een vast nummer betaal je 15 cent en mobiel 20 cent per minuut. Bovendien worden alle gesprekken over de betaaltelefoons op je registratienummer geregistreerd en opgenomen en op de personeel lijn kon je nog weleens het geluk hebben dat er niemand meeluisterde, in ieder geval stond je naam dan niet aan zo'n gesprek geregistreerd. Kortom van enige privacy, verder dan tussen je oren is nooit sprake. Zodra de deur om halfvijf op slot gaat, komen ze om een uur of half 10 nog een keer door je luikje gluren of je er nog bent. In het begin stoorde ik me daaraan maar naarmate ik er langer zat stoorde ik me er niet meer aan. Evenmin in de ochtend als ze om halfzeven weer komen kijken of je nog leeft. Doordat ik als een van de weinigen uitgesloten was van dwangarbeid kon ik opstaan of uitslapen wanneer ik wilde maar ik had mezelf de discipline opgelegd iedere morgen rond een uur of 8 halfnegen te ontbijten en daarna aan mijn eigen werk te gaan. Ook aan de wandelingen onder begeleiding begon ik steeds beter te wennen, doordat ik die mensen alleen nog maar zo zag dat ze voor mij de deur open en dicht moesten doen.

TARIK Z EN DE MH 17 EN DE BETROUWBAARHEID VAN ONZE LEIDERS

In een gevangenis hoor je soms zaken die verder niet naar buiten komen. Meestal gaat dat over de wijze van invoer van drugs, wapens, pornofilms en alcohol of soms ook over hoeveel gedetineerden er in gevangenschap overlijden, al dan niet op natuurlijke wijze. Bovendien scheppen een aantal bewaarders er genoeg in om je verhalen te vertellen over spraakmakende gedetineerden, iets dat ze eigenlijk niet zouden moeten doen. Maar een incident vond ik zeer interessant toen Tarik Z werd gepakt na de “overval” op de NOS Studio's. Kennelijk zat hij vast in de PI in Nieuwegein waar ik toen ook zat en hij zou daar in het ISO-gedeelte tijdens het luchten dingen hebben gezegd, o.a. waarom hij de “overval” had gedaan. Hij had, zo zou hij gezegd hebben geheime informatie rond de MH 17 te hebben opgespoord en dat wilde hij wereldkundig maken.

Hij wist daar iets meer van door zijn vroegere werk in het internationale hackerscollectief. Hij maakte deel uit van van een internationale groep hackers. Niet om iets crimineels mee te doen, of bankrekeningen mee te plunderen, het was meer een sport voor ze. Het waren allemaal professionele ontwikkelaars, allemaal vak gekken, echte nerds. Een aantal van die leden vond het leuk en spannend om de communicatie van geheime inlichtingendiensten binnen te dringen en dat lukte ze ook, vrij eenvoudig zelfs. Op enig moment waren er een paar, zo wilde het verhaal, die informatie ontcijferd zouden hebben dat Poroshenko zelf die MH 17 naar beneden zou hebben laten halen. Hoe wisten ze nog niet precies, wel stond voor hen vast dat alle westerse inlichtingendiensten daar ook van op de hoogte waren, ook de Nederlandse. Het volk werd dus iets voorgelogen. Los van het verhaal begon ik zelf over die zaak na te denken. Poroshenko en de VS waren de enigen die belang, of zo u wilt een motief hadden voor die actie. Wat voor belang zou Putin hebben? Tarik Z had dat met een aantal van zijn vrienden ontdekt en was vastbesloten dat voor de camera van het achttuurnieuws in Nederland te onthullen. Hij was ervan overtuigd dat de regeringen de media verboden dit nieuws te brengen. Het is niet alleen de geclaimde ontdekking van de communicatie van de inlichtingendiensten die dit zouden bewijzen, bedacht ik me maar ook de feiten en gedragingen daarna wijzen er op. Het klinkt wellicht gek maar als je gevangengehouden wordt is je Televisie naast de telefoon haast je enige

mogelijkheid contact met de buitenwereld te houden. Je kijkt dan ook meer en veel geconcentreerder naar het nieuws en denkt daar dieper over na. In feite wordt je een soort “Bellingcat” zonder internet. Laat mij even bij het begin beginnen. Wat voor belang had Putin bij het neerhalen van de MH 17. Ik kan me er geen voorstellen. Anders ligt dat voor Poroshenko. Ik herinnerde mij dat kort daarvoor op Televisie getoond werd toen de Sovjets de Krim terugnamen, kennelijk daartoe uitgenodigd door de bevolking vanwege het beleid van Poroshenko tegen de Russisch gezinde bevolking daar, dat Poroshenko met een belachelijk slecht getraind legertje met lichte geweren de grenzen over ging en zij begonnen daar kansloos op tanks van het Russische leger te schieten. Ik vond dat altijd al wat vreemd. Door dit verhaal van Tarik begon ik daar logica in te ontdekken, een strategie. Hij had er daarbij natuurlijk op gehoopt dat Putin met een vernietigende klap terug zou slaan en hij met dat als motief de NATO te hulp kon roepen. Dat was zijn doel. De aartsvijanden Putin en Poroshenko stonden lijnrecht tegenover elkaar en Poroshenko wist dat hij altijd het onderspit zou delven als het tot een gewapend conflict zou komen. Dat ligt voor de hand. Hij had sterke bondgenoten nodig. Let wel de prelude tot de inname van de Krim was al in volle gang. Maar Putin veegde het vuiltje glimlachend van zijn revers en trapte daar niet in. Toen dat niet lukte kwam toevallig de MH 17 neer op een wijze waarop tot vandaag de dag de grootste geheimzinnigheid bestaat. Dit had meer effect want nu kreeg Poroshenko *wel* de Nato en de VS mee in “zijn” oorlog “en had daarmee de sterke bondgenoten die hij zo node miste in zijn strijd tegen Putin. Ik roep in herinnering hoe de zinloze aanval op Pearl Harbour uiteindelijk kon leiden tot de atoombom op Hiroshima. Wat ook de oorzaak geweest moge zijn, vast staat dat kijkende naar de motieven Poroshenko het grootste belang had bij deze aanval, daarbij op de voet gevolgd door de Amerikanen. Het is overigens vreemd dat terwijl iedereen zo graag wilde weten wat Tarik Z de natie wilde komen vertellen toen hij de zwaarbeveiligde NOS Studio's met een klapperpistooltje binnen drong, en let wel, het was maar net na Charlie Hebdo, waarna overal ter wereld speciale eenheden actief waren voor terroristische acties, Tarik door een motoragent werd 'overmeesterd' in een kennelijk toevallig gereedstaande extra studio, maar bovenal dat we daar nooit meer iets van gehoord hebben. Ook niet tijdens de rechtszaak ter gelegenheid waarvan zijn advocaat nog een onthullende speech van Tarik aankondigde, “mijn cliënt komt met een goed verhaal” zei de advocaat. Niets van dat alles. Er kwam helemaal geen verhaal. Dat verhaal is in de kiem gesmoord waarschijnlijk in ruil voor wat strafvermindering. En als dat zo is dan is dat zeer ernstig want dan bewijst dat dat ook Mark Rutte Cs allang van dit feit op de hoogte waren. Zo ook Merkel en Hollande zo we zo

zullen zien. Eerst heb ik nog aan een studentengrap gedacht. Ook waren er direct geruchten dat hij via leaks a la Snowden had ervaren dat de wereld door inlichtingendiensten in de maling werd genomen. Zoiets heeft hij zelfs nog op tv gezegd, de paar minuten dat hij in beeld was. De werkelijkheid zou zijn dat hij wist dat Poroshenko de MH 17 naar beneden had gehaald en dat wereldkundig wilde maken.

Ik heb dit uitsluitend uit “hear say” Maar kijkende naar feiten en gebeurtenissen daarna, zeer opvallend en ook veelzeggend is dat terwijl Merkel en Hollande ongeveer op ramkoers met Putin lagen, zij direct na het incident bij de NOS-studio’s binnen twee dagen naar Moskou vlogen voor overleg met Putin. Kijkt u de data er maar op na. De VS hadden ook grote belangen want direct na het voorval stuurde Nederland materiaal en tanks en rupsvoertuigen, althans dat was het plan. Maar die liepen komende vanaf Amersfoort al na 40 km vast bij Nijmegen wegens vastgeroeste achterassen bij gebrek aan onderhoud door bezuiniging. Hetzelfde lot moesten de F16's ondergaan die Duitsland direct zou sturen naar het 'oorlogsgebied', die bleken allen gekannibaliseerd te zijn doordat er onderdelen voor andere F16's van af waren gehaald. Conclusie; er moest snel voor miljarden nieuw oorlogsmaterieel gekocht worden. En wie levert dat? Juist de VS, hoezo motief?

Algemeen bekend is dat de Amerikaanse economie als het slecht gaat, ergens in de wereld een oorlog nodig heeft om haar economie wat op te peppen. Dus ook nu. Europa en de Oekraïne is ver van huis voor een Amerikaan. Ik weet niet wie er harder heeft gelachen toen de westerse legers al direct uitgeschakeld werden door materieel gebrek, Putin of de Amerikanen.

Dit gedrag is niet nieuw. Charles de Gaulle zei het immers al: Iedere oorlog begint waar de vorige is beëindigd. Daarmee doelde hij toen op de bewegingsoorlog waarvoor de grondslag werd gelegd aan het einde van de eerste wereldoorlog en die later aanleiding zou vormen voor de tweede wereldoorlog. Ik wijs daar niet zomaar op. Steeds weer zullen er ergens op de wereld incidenten als bij de Oekraïne uit de kast gehaald worden zodra iemand daar behoefte aan heeft. De dreiging die ons toen uit de Oekraïne bereikte was immers niet anders? Vrijwel direct na de beëindiging van de tweede wereldoorlog die, laten we dat niet vergeten, niet alleen door de geallieerden maar net zo goed door de Sovjets is beëindigd, ontstond er vrijwel direct daarna een 'koude oorlog' situatie – net zoals die er nu weer is- Het touwtrekken om de macht dat direct daarna begon tussen de Sovjets en het westen zou vrijwel zeker tot een nieuw en ongekend conflict hebben geleid. Dit is slechts voorkomen doordat ook de Sovjets in 1949 in het bezit

kwamen van een kernwapen. De daaropvolgende wederzijdse afschrikking die het resultaat was van een ongekennde opbouw van Nucleaire wapenarsenalen aan beide zijden, heeft Europa destijds behoed voor een alles vernietigende grondoorlog die de sovjets zeker zouden hebben gewonnen. Immers Duitsland was volledig gedemilitariseerd en de overige legers waren enorm verzwakt en hadden nooit iets voorgesteld- evenals dat nu ook het geval is – Door die omstandigheden hebben wij jaren van 'koude oorlog' meegemaakt die pas echt tot een einde kwam met de val van de Berlijnse muur en de daaropvolgende ineenstorting van het Sovjet Imperium. Het Sovjetregime werd gestuurd doordat zij aanspraak maakte op het monopolie van de politieke filosofie op basis van het Marxisme en Leninisme en de daarbij behorende staatsinrichting en wereldorde. Direct na de val van de muur hebben de Westerse mogendheden zich gehaast niet meer te investeren in hun defensiesystemen en legers. Zij namen te snel en te makkelijk aan dat zij die nooit meer nodig zouden hebben. De door velen als een gek beschouwde Kim Jong Un kon weleens meer strategisch inzicht hebben dan alle Europese "leiders" bij elkaar.

Daarbij hebben ze over het hoofd gezien dat Putin weleens een heel andere agenda kon hebben. De uitspraak, enige jaren terug, van Vladimir Vladimirof Putin dat de ineenstorting van het Sovjetimperium een van de grootste rampen uit de geschiedenis is, geeft aan dat er bij Putin nog altijd – zij het aangepaste – aspiraties zijn om Rusland tot een speler van wereldformaat te maken en zijn recente acties schragen die gedachte volledig. Het heeft de Russen miljoenen mensen levens gekost zich te verdedigen tegen Napoleon en Hitler en nu staan ze tegenover de NATO, weer een indringer uit Europa, gezien vanuit Russische ogen. Tegen deze achtergrond moeten we de gebeurtenissen van dit moment beschouwen om een goed beeld te krijgen. Dan zullen we begrijpen waarom de Krim zo zeer belangrijk voor hem is. Door ingrijpen van Angela Merkel is de totale terug inname van de Oekraïne slechts vertraagd. Ook Poroshenko weet dat, vandaar dat de MH 17 zijn Pearl Harbour was. Voor mij staat het als een paal boven water. Hoe is het anders mogelijk dat in een land als de Oekraïne dat in hoge staat van paraatheid tegen de Russen verkeert een Buk raket installatie op een mooie zondag doodgemoedereerd de grens oversteekt, onder weg nog een hamburgertje eet bij een wegrestaurant, een MH 17 neerhaalt, rustig zijn spullen weer opbergt en op zijn dode gemak weer terug rijdt naar Russisch grond gebied zonder dat hem maar een strobreed in de weg wordt gelegd, dit alles onder het oog van vele satellietbeelden van vele inlichtingen diensten. Dat verklaart ook direct waarom die satellietbeelden steeds maar niet worden vrijgegeven. Voegen we daaraan toe dat de Nederlandse regering- ondanks herhaalde toezegging

daartoe- nog steeds niet de beloofde openheid heeft gegeven, dan is die aannahme van Tarik Z helemaal zo gek nog niet.

Wat mij verbaast is de snelheid waarmee publiek maar vooral ook de pers, zaken vergeten en daarmee het causaal verband missen tussen vele ontwikkelingen op wereldpolitiek niveau. Of mogen ze het niet zeggen? Dan komen we op het gebied van de complottheorieën, en ik moet u eerlijk zeggen, na wat mij is overkomen denk ik daar heel anders over. Rutte zou gechanteerd worden door Turkije, omdat ze gevoelige informatie hebben over Demmink, is zo'n verhaal, maar evengoed, en dat is goed meetbaar, krijgt Volkert van der Graaf een voorkeursbehandeling om dat hij een "akkefietje" voor de toenmalige regering heeft opgelost. En overal zit dan de hand van de vrijmetselarij doorheen. Wat dacht u van een taakstraf van 200 uur voor VVD'er Robin Linschoten die voor Fraude is veroordeeld. Iemand met een voorbeeldfunctie. Ik ben benieuwd hoe Henry Keizer wordt vrijgespeeld. Niet dat ik die man iets kwalijk neem, maar als ik hetzelfde zou doen kreeg ik 5 jaar, zoveel staat vast. Nu hoeft de goede man van mij helemaal niet de gevangenis in, ik hoop van harte voor hem dat hem dat bespaard zal blijven want ik ken hem toevallig persoonlijk en vraag me af of hij dat overleefd. Maar een ding is zeker, kijk ik naar mijn eigen situatie dan is er van rechtspraak geen enkele sprake meer. Dat zult u toch met me eens willen zijn. En dat deugt niet, daarom spreekt mijn advocaat over Nederland als een "failed state" (pleidooi in Hoger beroep map 13) En daarom zet Max Vermeij zich ook zo enorm voor mij in, hij weet net zo goed als ik dat dit proces stinkt en niet deugt. Hij heeft er gloeiend de pest over in hoe de rechters elkaar blijven dekken, de advocatuur minachten en hoe het OM bijna altijd gelijk krijgt.

Al die zaken malen door je hoofd als je afgezonderd in detentie zit. Het goede is dat je veel meer ziet. Soms misschien ook een paar spoken, maar heel vaak toch ook niet. Oordeelt u zelf maar.

Hoe moeilijk het ook is, met de constante druk van de zorg voor de mensen die ik heb achtergelaten zonder normaal afscheid te kunnen nemen. Ik moet overleven en daarbij is net zoals vroeger in de Duitse kampen humor het verschil tussen lijden en overleven. Ik heb het geluk dat ik vroeger veel verhalen heb gelezen van mensen die de verschrikkingen van gevangenschap in oorlog hadden overleefd en hoe zij daarin geslaagd waren. Aan die ervaringen heb ik veel steun gehad.

De dagen schieten voorbij voor mij. Ik begin elke dag rond 6 uur half 7 en zit om acht uur achter mijn bureau en schrijf vervolgens tot 's-Avonds een uur of 9, afwisselend aan mijn zaak, dit boek of mijn roman. Probleem is

wel dat ik alles met de hand moet schrijven en slechts beperkt gelegenheid heb een en ander op een computer in Word te zetten om uiteindelijk het boek te maken.

Ik heb mezelf zo weten te programmeren dat ik hier lichamelijk misschien wel ben, maar tussen mijn oren heb ik mijn eigen programma, ritme en wereld, slechts onderbroken door recreatie of wandel pauzes (ik haat het woord luchten), wat te sporten of soms even te bellen. Vooral het schrijven aan de Romans is zeer therapeutisch. Als romanschrijver maak je immers je eigen werkelijkheid. In mijn boek dat binnenkort verschijnt over de Panama Papers, waarmee ik ook in verband werd gebracht, en terecht, schrijf ik over zaken die zich afspelen in Marbella, Londen en Lugano. Doordat ik die zaken grotendeels heb meegemaakt kan ik mijn eigen geheugen als research inzetten. En op het moment dat ik schrijf over de bar in het Clarridge hotel, dan ben ik daar ook in mijn hoofd. Zo biedt de pen me een ontsnapping tussen de tralies vandaan. In het boek dat is geïnspireerd door mijn mislukte overname van de luchtvaartmaatschappij Dutchbird ben ik zo weer vaak terug in Beirut, waar ik graag kwam en waar die hele zaak ontstaan is.

Ook hier in de gevangenis heb ik enkele mensen leren kennen waarmee wel gesprekken op normaal niveau mogelijk zijn. Al met al kom ik daardoor tijd te kort en dat is maar goed ook. Gelukkig krijg ik nu v.a. midden juli wat meer gelegenheid e.e.a. op de computer te zetten.

Op enig moment krijg ik de gelegenheid om af en toe wat bladzijden uit de notities die uiteindelijk de basis voor dit boek vormen op een computer uit te werken. (Pas veel later in 2016 krijg ik zelfs onder zwaar protest van het OM een laptop in de cel. Het OM verzette zich daartegen omdat de advocaat-generaal mevrouw Gonzalez, zou vrezen dat ik geld ging zitten “wegsluizen” Pas nadat ik de rechtbank erop gewezen heb dat ik Hans Kazan niet ben kreeg ik die laptop) Op zich is het wel aardig te zien hoe de organisatie binnen het huis van bewaring werkt. Deze mevrouw Gonzalez is een aandoenlijke stakker, vergiftigd door jaloezie, dus u begrijpt dat een op haar geïnspireerde romanfiguur in de roman het vreugdevuur der na-ijver nog goed aan bod komt. Ook in dit boek nog overigens.

“In eerste Instantie krijg ik de gelegenheid gedurende een uurtje bibliotheek per week het een en ander uit te werken. Dat wordt al snel teruggebracht tot een half uurtje. Ik ga daarover in gesprek met een afdelingshoofd die zegt te onderzoeken of er een mogelijkheid bestaat op de afdeling onderwijs. Die mogelijkheid is er voor twee uurtjes per week. Dat schiet dus ook niet op. Vervolgens is er een afdeling genaamd Re- Integratie. Die afdeling is aanvankelijk bereid om mij twee tot drie dagdelen de tijd te geven op de

computer te werken. Dat ging wat sneller. Op de afdeling werkten een paar aardige meisjes die me alle gelegenheid daartoe gaven.

Eind november wordt er besloten dat de afdeling re-Integratie (RIC) verhuisd naar een betere afdeling. Daar gaat het aanvankelijk ook nog goed. Maar nu gebeurt er iets. Het was me al opgevallen dat er op deze afdeling een extra kamertje naast was gekomen met een groot raam met zilverfolie. De persoon die daarachter ging zitten, ene Martin, was in de veronderstelling dat niemand hem daar kon zien zitten. Dat was echter niet zo goed geregeld als hij dacht en ik had al gezien dat hij achter dat raampje de hele dag gewoon niks zat te doen. Af en toe kwam hij uit verveling even de RIC binnen om koffie te drinken. Zijn onnozele hoofd had hem al verraden dat hij een van die jaloerse mannetjes was die ging proberen om mij het leven moeilijk te maken. Zo'n uitgelezen azijnpisser. Hij begon met commentaar te leveren op het feit dat ik zo veel papier moest printen. Ja logisch, opslag op een USB-stick was verboden en ik had geen zin om alles op de centrale justitie computers op te slaan. Nu had ik wel de hand weten te leggen op een aantal antieke floppy discs en die kon ik via een trucje wel naar buiten krijgen. Maar goed ik print inderdaad veel. Hij moest eens weten, in totaal denk ik snel zo'n 600 pagina's per week. Ik vrat papieren ook nog eens inkt cartridges. Nu moet ik toegeven dat ik inmiddels wel 4 tot 5 dagen per week naar het RIC ging. Dat had 'Sherlock Martin' uitgezocht en hij ging mij verbieden om vaker dan twee keer te komen. Daar mee stond hij natuurlijk in zijn recht. Maar de laffe wijze waarop hij die boodschap door de jonge meisjes van het RIC liet overbrengen was gewoon aandoenlijk. Wat een stakker zeg. Het werd vervolgens een heen en weer elkaar de schuld toeschuiven van dit feit, de RIC verweet het de afdeling en de afdeling verweet het de RIC. Het was te zielig voor woorden. Ik had er geen zin meer in dus besloot het maar zo te laten. Ik was toch bijna klaar en had me voorgenomen hier niet lang meer te blijven. Op zich was dat jammer want ik had de meisjes van het RIC wel sympathiek gevonden. Ik ben Mariska, Anne en Jennifer en Anna veel dank verschuldigd. Ook laat ik niet onvermeld dat het RIC in Alphen a/d Rijn gerund wordt door ene Harry, die ook zeer hulpvaardig voor mij was. Zonder zijn steun en die van zijn assistentes Gemma en Aisha alsmede die van Bianca en Eric van de afdeling onderwijs was dit boek zover nog niet gereed geweest. Aan laatstgenoemden had ik ook dankbare proefpersonen af en toe mijn teksten van commentaar te voorzien.

Ook het bezoek van de reclassering was op zich wel aardig. Op enig moment komt er een blond meisje van een jaar of twintig voor me op bezoek. (Ongevraagd) Zij stelt zich voor als medewerkster van de

reclassering en vraagt of ze iets voor me kan doen. Ik zeg dat me dat sterk lijkt want ik ben wel ontvoerd maar niet gedeclasseerd dus heb ik ook geen behoefte aan reclassering. Een afdeling rehabiliteren was er volgens haar niet. Pas vele jaren later zou ik inzien dat de reclassering mogelijk de enige instantie is die de onredelijke eisen van het OM nog enigszins beteugeld. Op de rechtbank, wiens taak dit zou behoren te zijn, hoef je niet meer te rekenen. Die doen gewoon wat het OM hen voorschrijft. Ze vertelde dat ze in opdracht van het OM kwam. Ik heb ik haar toen gezegd dat dit nu juist mijn vijand is die achter deze kidnap zit dus dat ik dan helemaal geen behoefte aan verdere gesprekken heb. Toen kwam de vraag eruit waar het haar allemaal om ging: Ik zou graag iets meer willen weten over uw woon en leefomgeving. (Dat had ze natuurlijk van de Curator moeten vragen) Ik zei haar als antwoord” nou kijk hier dan maar eens goed om je heen “Daarmee beëindigde ik het gesprek. Het was een vriendelijk meisje maar het goede kind was nog te onervaren. Maar achteraf bezien wil ik geen slecht woord over haar spreken.

Hoe langer je hier verblijft hoe moeilijker het wordt je ervan bewust te blijven dat je zelf onschuldig bent. Dat is belangrijk omdat je zelf natuurlijk je continue grotendeels tussen een stelletje randdebielen bevindt. Dat geldt in de eerste plaats natuurlijk voor 99,9 % van alle medege-detineerden (ik heb er 1 a 2 normale contacten opgedaan) maar ook het merendeel van het personeel dat hier werkt is van het allerlaagste niveau en zonder enige intelligentie. Ook hier heb ik een paar uitzonderingen meegemaakt maar een groot deel is nog dommer dan de gedetineerden die ze ook continue 24 uur per dag om de tuin lijden zonder dat ze het door hebben. Ik heb overwogen de goede uitzonderingen met naam te noemen maar heb daarvan af gezien om dat de vermelding dat ze hun werk op menselijke wijze doen ongetwijfeld tot sancties voor hen leidt van de leiding van de PI. Zo erg is de sfeer. Er heerst onderling een ongekeerde haat en nijd. De betrokken medewerkers weten zelf wel wie ik bedoel. Een ding staat voor mij vast. Alleen door de rust en tijd hier kan ik me optimaal op deze zaak voorbereiden. Niet dat er überhaupt een zaak is, maar daar men er van alles achter en bij zoekt moet ik steeds weer valse beschuldigingen weerleggen. Het is zinloos, althans voor de procedures hier, maar voor de klacht bij het Europese Hof willen we de zaken goed gedocumenteerd hebben. Daar ben ik dus al lang mee bezig en heb me dus neergelegd bij een langdurig verblijf hier, ik heb geen enkel vertrouwen meer noch in het hof noch in de Hoge Raad. Helaas is de doorlooptijd bij het EVRM zo'n 6 jaar, dus zo lang zal het zeker duren voordat ik gerehabiliteerd wordt. Als dat al gebeurd, en ook om die reden heb ik dit boek maar vast geschreven.

Een nieuw probleem nu is dat de Curator uit mijn persoonlijk faillissement AA Boers zich begint te ontpoppen als een volleerde Gestapo. Hij is echt op en top het gefrustreerde voorbeeld van iemand die net geen goede advocaat kon worden en zit hier af en toe stampvoetend en schuimbekkend met zijn vuist op tafel te slaan in pogingen mij stukken te laten tekenen waar nog beroep tegen mogelijk is.

Eind juni is het cassatie verzoek verworpen dat hem verbood mij te laten gijzelen, en nu wil hij mijn paspoort hebben, maar dat ligt op dat moment helaas nog in Spanje en mijn ID is verlopen.”

Ik hou er toch rekening mee dat de Curator mij zal willen laten gijzelen zodra ik word ontslagen uit voorarrest. Daartoe heeft hij inmiddels wel zijn rechten verspeeld, hij heeft twee maanden de kans gehad langs te komen, bovendien verbiedt het internationale overleveringsverdrag met Spanje hem actie daarop te nemen.

Maar goed geheel onaangekondigd verschijnt de curator op een middag vergezeld van zijn faillissement medewerker Westerbork. Ik informeer de Curator dat ik om 3 uur die middag een belafsprake heb met mijn advocaat, dat ik hem graag ter wille ben maar om 3 uur er even tussenuit moet. Het wordt een vreemd gesprek. De Curator stelt me alleen maar vragen die hem reeds lang geleden schriftelijk zijn medegedeeld. Als ik hem informeer over een Holding op de Seychellen, zegt hij verrast te zijn en dit nieuw voor hem is. Dat is vreemd, alle details daaromheen heb ik hem al in Oktober 2013 toegestuurd. Het is duidelijk dat de Curator zich nog nooit in de stukken verdiept heeft. Als ik me tegen 3 uur even verontschuldigd, voor mijn telefoongesprek, probeert de Curator me snel en nonchalant een verklaring te laten tekenen waarin ik moet verklaren o.a. dat ik nog in leven ben. Omdat hij hier geen normale verklaring voor geeft zeg ik hier na mijn telefoongesprek op terug te zullen komen. Terwijl ik nog maar net met mijn advocaat in gesprek ben (het kost wat tijd om van de spreekruimte naar de afdeling terug te gaan, daarvoor moet ik eerst door een controle poort en door drie beveiligde deuren, die nu eenmaal niet de hele dag openstaan, en het opzetten van de collect call met mijn advocaat duurt ongeveer ook een minuut of 7) staat er al iemand op het raam te bonken die namens de curator vraagt of ik nog terug kom. Ik zei dat ik er aankwam en haastte me terug. Toen ik er eenmaal was, bleek de Curator al weer vertrokken. Kennelijk ging het hem alleen om de vreemde verklaring. Mijn advocaat heeft de curator direct weer uitgenodigd voor de volgende dagen, ook ik had hem gezegd dat hij de volgende dag v.a. 9.00 uur welkom was. Uiteindelijk zou het weer drie weken duren voor de Curator met een nieuwe truc langskwam.

Er deed zich een aardig incident voor. De curator zei tegen me met hoog aangelopen rood hoofd dat hij ervan overtuigd was dat ik ergens enige miljoenen verstopt hield en dat hij niet zou rusten voor hij die gevonden had. Ik vertelde de Curator dat hij me deed denken aan de rofovervaller die mijn buurman in Spanje 's-Nachts een pistool op zijn hoofd had gezet. En zei dat hij geld zocht. De buurman had zich geen moment bedacht, was zijn bed uitgesprongen en had gezegd, ik kom je helpen zoeken! Nu is de Curator een humorloze grijze nitwit, maar zijn faillissement medewerker schoot tot zijn nog grotere ergernis wel in de lach.

Ik hield nog steeds rekening met een KG tegen de Curator als de hechtenis straks is opgeheven, om een gijzeling ongedaan te maken. Voorlopig, want inmiddels heb ik een klacht tegen de faillissement gijzeling ingediend bij het Europese Hof. En die is nu eens wel door het EVRM in behandeling genomen.

Met de kennis van nu had ik destijds al veel eerder gealarmeerd moeten zijn over de bedoelingen van de Curator. Hij had de rechtbank- al voor mijn arrestatie- onwaarheden verteld met als doel mij maar te mogen gijzelen. Daarover loopt nog een strafrechtelijke aangifte tegen hem die uiteindelijk ook wel eerst langs het Europese hof zal moeten gaan om dat gehonoreerd te kunnen krijgen. Ik zal later in dit boek op bepaalde onderdelen nog wel terugkomen op de vreemde fratsen van dit sujet, maar feitelijk is de man het niet waard verder veel aandacht aan zijn gestuntel te geven. Later zou blijken dat hij alleen maar uitvoerde hetgeen het OM hem opdroeg. Een marionet.

DE ONBEKENDE KANTEN VAN DE STAATSSECRETARIS

Ik moet u bekennen dat deze kop niet door mij bedacht is maar verzonnen was door Bart Mos bij de Telegraaf toen hij onderzoek naar de wangedragingen van Staatssecretaris van Leeuwen deed. Nadat ik de bestuursvoorzitter van de Telegraaf Fred Arp had geïnformeerd over de chantage praktijken die op mij werden losgelaten. Daarom vind ik het curieus dat de Telegraaf in die wetenschap, met het bewijs van het tegendeel in handen, als eerste ertoe overgaat met John van de Heuvel onjuiste en belastende en smadelijke en deels onrechtmatig verkregen materiaal te publiceren en wereldwijd te verspreiden.

Ik benoem in dit deel nu met name de Staatssecretaris q.q. en niet de privépersoon Cees van Leeuwen. Ondanks dat de ambteloos burger Van Leeuwen onbeschrijfelijke en onherstelbare schade heeft toegebracht aan mij en mensen om mij heen door zijn handelwijze, heeft hij dat uitsluitend kunnen bereiken door misbruik te maken van de autoriteit die hem als bewindsman was toevertrouwd en dat nog steeds doet, en niet alleen bij mij. Daarbij kwamen later uiteraard de obscure banden met de eerdergenoemde organisaties die hij bereid had gevonden samen te spannen tegen mij. Ook al kan ik soms verder in dit boek niet voorkomen in ander verband nog van zijn 'modus operandi' en die van zijn zuster Caroline gewag te maken heb ik er geen behoefte aan verder nog aandacht aan deze trieste figuur te schenken tenzij dat niet anders kan. Ik ben van mening dat Van Leeuwen als privépersoon al genoeg is gestraft door de persoon te zijn die hij is. Alle redenen ten spijt die voor een vijandige houding mijnerzijds jegens deze trieste figuur voorhanden zijn. Zijn zuster moet hetzelfde lot ondergaan.

Onderstaande passage uit de pleitnota van Mr Vermeij ter gelegenheid van het hoger beroep geeft samen met het op de website gepubliceerde vonnis van de Rechter in Amsterdam en Leiden een representatief beeld van de karakterstructuur van deze man. Mocht u desalniettemin toch graag nog gedetailleerd kennis willen nemen van de praktijken waarvan de ex-staatssecretaris Mr. Cees van Leeuwen en zijn zuster Caroline zich bedienen dan verwijs ik u naar de bijlage met het verslag van de gebeurtenissen zoals ik dat destijds op mijn Blog heb gepubliceerd en de eveneens gepubliceerde openbare rechtbankverslagen. Ik kom nu ook toe aan de eerder

gememoreerde e-mail van Advocaat-generaal Dijkstra waarin hij op “verzoek” van van Leeuwen het Functioneel parket “opdracht” geeft een vervolging jegens mij in te stellen.

Nadat Van Leeuwen er (terecht) niet in geslaagd was (in 2012) om zijn beweerdelijke vorderingen op mijn cliënt door de civiele rechter toegewezen te krijgen, en de politie niet bereid bleek om een aangifte tegen mijn cliënt op te nemen, wende Van Leeuwen zich tot een hem bevriende officier van Justitie (Mr Van Straehlen) die vervolgens een AG (Mr. Dijkstra) inschakelde. Tegen deze AG beweerde

Leeuwen dat hij zelf en twintig a dertig anderen door appellant “opgelicht” zouden zijn. Het contact tussen Van Leeuwen en AG Dijkstra vond plaats op 6 juni 2012. Een paar dagen daarvoor, op 31 mei 2012 stuurde Van Leeuwen een e-mail¹⁷ aan de vriendin van mijn cliënt. In die e- mail lijkt het erop dat Van Leeuwen op 31 mei

2012 al de toezegging had van zijn “vrind” van Straehlen dat van de Rhee “aangepakt” zou gaan worden. Van leeuwen schreef namelijk “dat zul je binnenkort wel merken, wanneer ie wordt gearresteerd i.v.m. oplichting en flessentrekkerij. Het net is bijna gesloten, de aangiften nemen iedere dag toe, zie ook het Fraude – meldpunt”

Bezien in de context van de huurvordering die Van leeuwen probeerde te innen bij Van de Rhee is dit pure afpersing.

In mijn binnenkort te verschijnen Roman “The Bonfire of Envy” waarin mijn ervaringen mij geïnspireerd hebben zal dit ruim uitgemeten worden. Ik wilde in dit Non-fictie verslag niet al direct een publicatiestop riskeren door bloot te leggen wat er In Nederland allemaal niet mag, maar wel gebeurd. Bovendien zijn alle pretense vorderingen van Van leeuwen hem door drie afzonderlijke rechtscolleges tot in hoogste instantie ontzegd en is hij zelfs voor onbehoorlijk gedrag veroordeeld. Dat komt niet vaak voor bij bewindsliden en dat zegt, dunkt mij, genoeg.

Geheel anders ligt dat met het misbruik van het aan het ambt van Staatssecretaris toegekende vertrouwen. Het betreft hier immers een (oud) volksvertegenwoordiger die een publieke functie bekleed heeft en dat graag

¹⁷ E-mail van 31.5.12 map 7

weer zou doen en derhalve een voorbeeldfunctie behoort te hebben. Volgens zeggen van mensen uit zijn directe omgeving is Cees de weg volledig kwijtgeraakt sinds men hem met excellentie aan moest spreken en hij een auto met chauffeur ter beschikking kreeg. Later heeft hij volgens diezelfde bronnen uit zijn innercircle die weg ook nooit meer teruggevonden nadat zijn politieke carrière tot een abrupt einde kwam, wat geleid heeft tot schizofreen gedrag. Overigens leidde zijn gedrag ook tijdens zijn ambtsperiode tot vreemde conflicten met zijn minister (Netelenbos) toen hij haar had wijsgemaakt dat zijn voor de bouw van de HSL gevorderde boerderij aangekocht zou moeten worden door het Historisch museum en tot Nationaal Erfgoed benoemd moest worden.¹⁸

Een opportunist pur sang. Ik heb vele van zijn slachtoffers in zijn hoedanigheid van Staatssecretaris gesproken en steeds komt eenzelfde patroon naar voren, zijn slachtoffers spreken unaniem van een gewetenloos mens die zich boven iedere wet verheven voelt intimidatie niet schuwt, vooral van vrouwen en kinderen, fysiek geweld en dreigen met beschadigende negatieve publicaties in met name het Financieel Dagblad waar hij een zeker invloed op lijkt te hebben. Tot nu toe zijn alle slachtoffers bang om zich in het openbaar te uiten omdat deze staatssecretaris de mensen zo geïntimideerd heeft en zonder uitzondering hun lippen verzegeld door keiharde non-disclosure contracten met forse boetes daarop. De meeste gedupeerden verzochten mij hun namen niet te noemen ze zijn nog altijd haast traumatisch geraakt door deze man zijn handelwijze. Ik vraag me af of dat ook met de journaliste Yteke de Jong het geval is geweest nadat zij een publicatie “Jongensman nog lang niet uitgespeeld” over de staatssecretaris uitbracht, evenals de zangeres Anouk die hij ook enige tijd “gemanaged” heeft en waarover zijn seksistisch getinte uitspraken het ergste doen vermoeden. Hij zou volgens eigen zeggen regelmatig goede sier met haar gemaakt hebben in het hoofdstedelijk restaurant Le Garage waar hij er prat opging dat iedereen *hem* nakeek wanneer Anouk haar schouders ontbloot had en het publiek een goede blik op haar borsten gunde. Ik heb het ze helaas niet kunnen vragen door de detentie. Een van de slachtoffers wees mij erop dat nadat hij als staatssecretaris was ontslagen, hij bij DSB (Derks Star Busman) als advocaat in Utrecht wilde terugkeren daar 'iets vreemds' gebeurd moet zijn.

18

([http://krant.telegraaf.nl/krant/archief/20020718/teksten/bin.boerd
erij.leeuwen.netelenbos.html](http://krant.telegraaf.nl/krant/archief/20020718/teksten/bin.boerd
erij.leeuwen.netelenbos.html))

Hij kon niet terugkeren naar DSB Utrecht en werd tijdelijk haastig overgeplaatst naar DSB Amsterdam waar hij ook al snel weer vertrok en nooit meer als advocaat aan de bak is kunnen komen. Vanuit doorgaans wel ingelichte bron heb ik vernomen dat Cees bij zijn vertrek naar de politiek van DSB contractueel geëist heeft dat hij na zijn politieke carrière terug kon keren, doch dat er gedurende zijn ambtsperiode zaken zijn voorgevallen waardoor men hem liever niet terug had zien komen. Op het moment dat ik met Cees van Leeuwen in contact kom is hij in ieder geval volledig aan lagerwal geraakt maar probeert dat op alle mogelijke manieren te verbloemen. Daarna is hij een 'executive search' bureau begonnen onder de naam La Search. De indruk van een gesjeesde advocaat dringt zich op. Waarbij opvalt dat hij weer voornamelijk vrouwelijke kandidaten benadert, meestal beginnend met een uitnodiging voor een Lunch waarbij hij, naar verluidt, ook al vaak misbruik van de situatie probeert te maken door amoureuze ontwikkelingen af te dwingen. De man heeft een volledig onjuist zelfbeeld en schijnt te denken dat alle vrouwen voor hem vallen. Blijkt dit niet het geval wordt hij ronduit gemeen. Al het bovenstaande was voor mij aanleiding om dit gedrag onder de aandacht van Premier Rutte en destijds Minister van Veiligheid en Justitie van Opstelten te brengen via een bevriende topadviseur, zo niet de belangrijkste van de premier. Nu hij door eigen toedoen uit de betrekkelijke anonimiteit is gehaald kan ik wel onthullen dat dat Henry Keizer was.

Ik ben zoals hiervoor al uiteengezet door Van Leeuwen bewust in de hoek van zondebok gedreven toen ik ooit een appartement van hem huurde en die huur ging beëindigen. Op dat moment had deze ex- staatssecretaris 21 miljoen euro schuld in binnen- en buitenland. Hij had dit bedrag zelf laten becijferen in de procedures die hij voerde om aan zijn alimentatieverplichtingen jegens zijn ex-vrouw en voor zijn twee zoons te ontkomen en aangetoond dat hij 21 miljoen schuld had en daardoor geen alimentatie kon betalen. Die schuld had hij in de periode als Staatssecretaris kunnen creëren door gedurende die periode overal maar te pas en te onpas onroerend goed te kopen, in binnen en buitenland. Het leek wel of hij gek was geworden, volledig megalomaan, zou zijn ex-vrouw later over hem gezegd hebben. Feitelijk was dat zijn eerste misbruik van zijn titel, er was natuurlijk geen bank die een kabinetslid een hypotheek weigerde. Ik kon dat onmogelijk vermoeden toen ik een huurovereenkomst met hem aanging. Ik ken er inmiddels velen die hij heeft afgeperst. Hij heeft geen cent meer, kan nauwelijks zijn vrouw en kinderen te eten geven. Dat geeft hij zelf ook voor de rechtbank toe waarmee hij wil verklaren waarom hij een volgens hem ongeldig document tekent. Hij stond onder dwang, want indien hij niet tekende zou hij een bedrag van twee duizend euro niet krijgen. (Zie vonnis

Kantonr asd map 13) Hij zou naar Spanje vliegen en had het geld voor zijn gezin nodig. Voor een bewindsman met een portefeuille van 21 miljoen aan Onroerend goed geeft dat wel aan dat er ergens iets goed misgegaan moet zijn. Daarnaast maakte hij ook vaak geheimzinnige toespelingen dat hij van nog meer geheime genootschappen lid was. Dat laatste zou me pas veel later blijken. Hierbij altijd dreigend met zijn relaties bij het ministerie, de rechtelijke macht en de pers. Hij dreigt er altijd mee dat hij zoveel slechts over iemand kan rondstrooien en opkloppen dat de beeldvorming vanzelf wel slecht wordt. Hij voegt daar dan ook stevast aan toe “Dat kan je nooit winnen” Welnu, tot op heden is hem dat gelukt. Ik moet u eerlijk bekennen dat ook indien ik van tevoren had geweten hoe succesvol Van Leeuwen met zijn afpersingsstrategie was, ik ook dan toch juist niet voor zijn afpersing was gezwicht. Ik had wellicht wat betere voorzorgmaatregelen kunnen nemen, met name om buitenstaanders beter tegen hem te beschermen, en hem niet zo in vertrouwen hebben genomen maar ik zou me nooit door deze aards bedrieger hebben laten chanteren. Tot nu toe volsta ik ermee op te merken dat hij opereert als een Goebbels, kortom hij verzamelt 100 onwaarheden en bombardeert die als 1 grote bom als waarheid. Daar het FD en de Telegraaf kennelijk ook bang voor deze man zijn heeft hij vrij spel. Ik kom in latere publicaties uitvoerig op op deze zielige figuur, die *echt* ziek is, terug. Hij zal zien dat ik uit de racerij kom, dat wil zeggen, daar heb ik geleerd dat je me wel voorbij kan gaan, maar het zou fout zijn te veronderstellen dat je me dan ook kwijt bent.

Nadat hij alle procedures in Nederland tot in hoger beroep verloren had en ook tijdens die procedures op zoek is gegaan naar andere zakelijke opposenten om over mij een zo slecht mogelijk beeld neer te zetten dat de rechters hem wel gelijk zouden geven. Dat is mislukt in de civiele zaken tegen hem. Met name het Hof in Den Haag had hem goed door. Strafrechtelijk had hij meer succes door de Staatsecretaristroof uit te spelen. Op zijn zoektochten kwam hij toen ook op het spoor van Bert van Kampen, daarbij geholpen door Officier van Justitie Frits van Straehlen, zoals uit de door mijn advocaat al geciteerde en in de onder het volgende hoofdstuk gepubliceerde e-mail van Advocaat-generaal Dijkstra te lezen valt

THE MAKING OF A MURDERER

Ondertussen was wel duidelijk geworden dat ik in een politiek schijnproces was beland waarbij het helemaal niet ging om de mij ten laste gelegde feiten uit het Europees Arrestatiebevel (EAB). Men wilde mij voor een heel ander doel, de Curator, naar Nederland halen, maar daarvoor was geen uitlevering te krijgen, dus moest er iets anders verzonnen worden. Later zal ik uiteenzetten hoe ook mijn privé faillissement zorgvuldig door van Leeuwen is uitgelokt op compleet verwerpelijke gronden. Het belangrijkste gegeven was daarbij wel dat ik geen schulden had anders dan de pretense vorderingen van Van Leeuwen (die door de civiele rechter verworpen waren) en een door fraude en meened gekweekte vordering van Van Kampen. De eenvoudigste weg, mij gewoon te verzoeken naar Nederland te komen om ergens uitleg over te geven was kennelijk niet bij het OM opgekomen. Ik wist ook totaal niet dat men mij wilde spreken, hetgeen gelijk ook al aangeeft dat ik onmogelijk op de vlucht kon zijn. Men wilde puur druk uitoefenen om mij geld af te dwingen, de vordering daartoe was, nogmaals, in rechte (civiel) afgewezen. Dit maakt deze hele zaak tot een gewone ordinaire afpersing /ontvoering zaak, zij het dan met een staats goedkeuring. Er was gewoon een zaak 'gemaakt' De bekende strafpleiter Mr Geert Jan Knoops zei al eens over de Netflix tv serie 'The making of a murder' "U moest eens weten hoe vaak dit ook helaas in Nederland nog voorkomt". Kortom, ik ben niet de enige die heeft vastgesteld dat er in Nederland mensen onterecht worden veroordeeld. Als het dan gaat om een gerechtelijke dwaling is dat al erg. Een Pilot die iemand voor 12 jaar van zijn vrijheid beroofd door een beroepsfout kan zijn carrière wel schudden en gaat waarschijnlijk zelf de bak in, maar een Rechter zit er morgen gewoon weer, met nog meer arrogantie dan voorheen want zijn onaantastbaarheid is weer eens herbevestigd. Kijk alleen maar eens naar de man die Lucia de Berk onterecht tot 12 jaar veroordeeld, Mr Rinus Otten, vice president van het Hof Arnhem Leeuwarden, bestaat het nog gewoon een dik boek over de rechterlijke macht te publiceren, "De nieuwe kleren van de rechter", en durft vervolgens in het Tv programma in de ziel van de Rechter schaamteloos op te merken zonder een zuchtje van spijt of verontschuldiging dat hij een fout heeft gemaakt bij Lucia¹⁹. Deze vrouw

¹⁹ Kort nadat ik dit heb opgeschreven zie ik op Televisie dat Mr Rinus

heeft wel jarenlang onschuldig door zijn mis-judgement in de gevangenis gezeten. Zijn fouten nog tot daaraan toe, los van de vraag of die onbestraft moeten blijven in de toekomst, dat is een mooie uitdaging aan de politiek. Dat het boek uiteindelijk het einde van zijn carrière zal betekenen omdat hij het heeft aangedurfd de rechtspraak aan de orde te stellen, is van een geheel andere orde.

In het interview met HP de tijd zien we zelfs een OvJ die collega's in Thailand belt om iemand die hier is vrijgesproken via een gemene valse verdachtmaking daar een gevangenisstraf van 103 jaar te bezorgen. Zo iemand is toch niet meer te handhaven, dat is toch walgelijk, bedenk je eens wat iemand in een Thaise cel doormaakt. Evenmin kan ik totaal niet kan begrijpen dat zichzelf respecterende advocaten zoiets pikken. Of je doet aangifte van zoiets of je kiest een ander vak, anders ben je ongeloofwaardig en ook voorts geen knip voor je neus waard. Ook verbaasd mij dat als een HP de Tijd zo moedig is dit te publiceren, dat niemand hier aanstoot aan neemt, ook de politiek niet.²⁰

Maar nu gaan we nog een stapje verder. Wat denkt u ervan wanneer een OvJ om een bevriende politicus een pleziertje te doen iemand laat arresteren via een valse aangifte en vervolgens hoge rechters van een Hof en zelfs de Hoge Raad zover krijgt dat door de vingers te zien en te bevestigen. En wanneer die rechters dan uiteindelijk met elkaar verbonden blijven via een zeer geheimzinnig geheim genootschap waaraan ze trouw en gehoorzaamheid hebben beloofd. Wat vinden we daar dan van? Wanneer u dat normaal vindt kunt u dit boek wel weg leggen, mocht u van mening zijn dat zoiets niet kan of niet gebeurd in Nederland, dan zou dit boek u nog weleens kunnen verrassen. Want nu heb ik het even wel over mijn zaak. Terug naar mijn arrestatie. De indruk wordt in de uitzending gewekt dat ik word gearresteerd naar aanleiding van de fraude waarvan Bert van Kampen mij in de uitzending beschuldigd. Sterker nog dat wordt door John van den Heuvel met zoveel woorden gezegd. Daarover spreekt het Europees Arrestatie Bevel met geen woord. Van den Heuvel heeft mij daar echter wel dat stempel opgedrukt. Het is een pure onwaarheid, zuivere karaktermoord.

Otten inmiddels woordvoerder bij het Openbaar Ministerie is geworden.

²⁰ Later zijn hier toch Kamervragen over gesteld maar de man is tot 80 jaar veroordeeld en niemand die er nog wat aan doet.

Eerder in dit boek heeft u gelezen dat Van Kampen onder Ede anders had verklaard. Weliswaar wordt ergens in de uitzending ter loops er nog gewag van gemaakt dat ik ook werd gearresteerd naar aanleiding van een nieuw onderzoek dat justitie tegen mij zou zijn begonnen maar de link naar Van Kampen wordt door zijn uitvoerige interview duidelijk gelegd. Ik was zoals eerder gezegd van geen enkel onderzoek op de hoogte en kon dus ook niet op de vlucht kon zijn. Toch zal ik u later laten zien dat hiermee een belangrijk juridisch element is geraakt in deze zaak, een gang van zaken die in een rechtstaat niet thuishoort.

In het hoofdstuk over hoe het allemaal was begonnen gaf ik reeds aan dat mijn honden door hem op straat waren gegooid. Nadat ik de honden geheel overstuur uit het asiel hebben opgehaald, gaan we terug en wachten op de slotenmaker. Als de man er eenmaal is na een uur, en wil beginnen te boren, blijkt er een handlanger van Van Leeuwen in mijn woning te verblijven. Gewoon een inbreker dus. De politie spreekt met de indringer doch weigert de naam van de indringer vrij te geven. Achteraf blijkt hij alle computers te hebben gekopieerd en van malware te hebben voorzien. Terwijl de politie met de man spreekt en deze uiteindelijk het pand verlaat- onder politiebescherming – komen de volgende SMS, Whatts- app en e-mail berichten binnen;

may 23 2012, at 12:18 PM Cees van Leeuwen wrote:

Geachte heer van de Rhee, politie is op de hoogte . U kunt het huis niet meer in. Honden zijn in het asiel. Kleding kunt u later ophalen, krijgt u nog bericht over.

En direct daarna per Whatts app Cees van Leeuwen Stay out there! Je vijanden zijn onderweg er komt versterking maak dat je weg komt.

En nog eens om 14.04 uur:

Nu wegwezen daar heb je dat begrepen? Versterking is onderweg.!

Dit valt bij de rechtbank uiteraard niet in goede aarde en hij mag mij niet

nog langer e-mails sturen, hij mag zich niet meer negatief over mij uitlaten en moet zich verontschuldigen waar hij dat al wel heeft gedaan en krijgt uiteindelijk een boete van ca Eur 8900,- omdat hij zich jegens mij onbehoorlijk heeft gedragen. (We hebben het nog steeds over een oud kabinetslid) (Vonnis 12-3623 van 7.11.2012 Rechtbank Den Haag, bekrachtigd bij Arrest 200.121.607/01 Gerechtshof Den Haag 24.09.2013) Van Leeuwen laat zich echter niet door de rechter stoppen en zint op wraak. De gelaste excuses maakt hij niet en gaat aan het gerechtelijk bevel voorbij omdat zoals hij zegt "daar geen sanctie op staat" Ook andere gedupeerden, mij bekend, zijn tot betaling gedwongen onder bedreiging van Fysiek geweld (meestal vrouwen) of plaatsing van financieel schadelijke verhalen, altijd in het Financieel dagblad. Op enig moment komt van Leeuwen van Kampen op het spoor en de twee besluiten hun krachten te bundelen en overtreden daarbij keer op keer de wet op dusdanige wijze dat ik tegen beiden strafrechtelijk aangifte heb gedaan. De aangifte zal ik publiceren²¹. Maar om u een voorproefje van een staaltje van corruptie op hoog ambtelijk niveau binnen het OM te geven publiceert ik hieronder integraal de vertrouwelijke e-mail die Advocaat-generaal Dijkstra op verzoek van de (oud) staatssecretaris Van Leeuwen en Officier van Justitie Frits van Straehlen (dezelfde die aanleiding was tot de IRT Parlementaire enquête) zond aan twee collega officieren van Justitie en Van Leeuwen daar als ambteloos burger op in kopieert. Het is deze e-mail van Advocaat-generaal Dijkstra die Van Leeuwen met Van Kampen doet fuseren. Leest u zelf;

²¹ Strafrechtelijke aangiften

Van: "Dijkstra, Mr. H. (LRO-ressortspakket
Leeuwarden)"<h.dijkstra@om.com>

Datum 6 juni 2012 11:58:39 GMT +02:00)

Aan: ""Cees van leeuwen, van leeuwen@lasearch.nl

Onderwerp: W: aangiftes contra Rob van de Rhee

Ter info.

Met vriendelijke groet,

Henk Dijkstra

Van: "Dijkstra, Mr.H.(LRO-ressortspakket Leeuwarden

Datum: 6 juni 2012 11.14

Aan: Rijck, Mr R de (FP Rotterdam); Hulst, J (FP Zwolle)

Onderwerp: aangiften contra Rob van de Rhee

Goede morgen Rob en Jan,

Vanmorgen werd ik gebeld door Cees van Leeuwen, bekend voormalig advocaat over Rob van de Rhee. Ik heb als AG in Leeuwarden momenteel een hoger beroepszaak lopen tegen deze fraudeur/oplichter.... Hij (van de Rhee) weet telkens de afdoening van de zaak te vertragen, maar dat terzijde.

Van Leeuwen had eerder contact gezocht met Frits van Straelen, maar was door Frits naar mij verwezen. Van Leeuwen is zelf benadeelde van Van de Rhee, maar heeft inmiddels contact gezocht met nog 20 a 30 andere benadeelden. Van de Rhee heeft inmiddels voor naar schatting € 1.500.000, = of meer schade aangericht en zou gestopt moeten worden. Dit zou mogelijk een mooie nieuwe zaak voor het FP opleveren, vandaar dat ik mij tot jullie wend. Probleem is dat de politie Noordwijk de zaak ziet als een civiele zaak en zelfs weigert een aangifte op te nemen, een bekend probleem met oplichters.

Er zit enige spoedeisendheid bij in die zin dat v.d. Rhee zich telkens onvindbaar probeert te maken, o.a. door GBA-inschrijvingen in Zwitserland, Gibraltar en Spanje, (waardoor ook de betekening telkens een probleem is), maar woont nu nog in een appartement van Van Leeuwen In Noordwijk, waarvan hij de huur niet betaalt, en hij zou plannen hebben om weer naar Spanje te vertrekken.

Van Leeuwen stuurde mij nog 8 mails met aangiften door, die ik hierbij voeg. Ook de mail van van Leeuwen aan mij doe ik erbij (is de laatste bijlage)

De contactgegevens van Van Leeuwen:

020-xx07711

06-15038xx

Info@ceesvanleeuwen.nl

Zouden jullie kunnen bevorderen dat hier een zaak van gemaakt wordt? Ik ondersteun het verzoek van Van Leeuwen van harte.

Uiteraard gaarne tot nader overleg bereid. Ik hoop vandaag nog van jullie te mogen horen.

(afbeelding 3)

Jurian van Groenendaal | Boekx

Van: Cees van Leeuwen [vanleeuwen@lasearch.nl]
Verzonden: dinsdag 24 juli 2012 16:23
Aan: Jurian Van Groenendaal
Onderwerp: Fwd: aangiftes contra Rob van de Rhee

Van: "Dijkstra, Mr. H. (LRO ressortsparket Leeuwarden)" <h.dijkstra@om.nl>
Datum: 6 juni 2012 11:58:39 GMT+02:00
Aan: "cees van leeuwen" <vanleeuwen@lasearch.nl>
Onderwerp: FW: aangiftes contra Rob van de Rhee

Ter info.

Met vriendelijke groet,

Henk Dijkstra

Van: Dijkstra, Mr. H. (LRO ressortsparket Leeuwarden)
Verzonden: woensdag 6 juni 2012 11:14
Aan: Rijck, mr R. de (FP Rotterdam); Hulst, J (FP Zwolle)
Onderwerp: aangiftes contra Rob van de Rhee

Goedemorgen Rob en Jan,

Vanmorgen werd ik gebeld door Cees van Leeuwen, bekend voormalig advocaat, over Rob van de Rhee. Ik heb als AG in Leeuwarden momenteel een hoger beroepszaak lopen tegen deze fraudeur/oplichter. Hij (Van de Rhee) weet telkens de afdoening van de zaak te vertragen, maar dat terzijde.

Van Leeuwen had eerder contact gezocht met Frits van Straelen, maar was door Frits naar mij verwezen. Van Leeuwen is zelf benadeelde van VdRhee, maar heeft inmiddels contact met nog 20 a 30 andere benadeelden. Van de Rhee heeft inmiddels voor naar schatting € 1.500.000,- of meer schade aangericht en zou gestopt moeten worden. Dit zou mogelijk een mooie nieuwe zaak voor het FP opleveren, vandaar dat ik mij tot jullie wend. Probleem is dat de politie Noordwijk de zaak ziet als een civiele zaak en zelfs weigert een aangifte op te nemen, een bekend probleem met oplichters.

Er zit enige spoedeisendheid bij in die zin dat vdRhee zich telkens onvindbaar probeert te maken, o.a. door GBA inschrijvingen in Zwitserland, Gibraltar en Spanje, (waardoor ook de betekening telkens een probleem is), maar woont nu nog in een appartement van Van Leeuwen in Noordwijk, waarvan hij de huur niet betaalt, en hij zou plannen hebben om weer naar Spanje te vertrekken.

Van Leeuwen stuurde mij nog 8 mails met aangiftes door, die ik hier bij voeg. Ook de mail van Van Leeuwen aan mij doe ik erbij (is de laatste bijlage)

De contactgegevens van Van Leeuwen:
020-3307711
06-15038214
info@ceesvanleeuwen.nl

Zouden jullie kunnen bevorderen dat hier een zaak van wordt gemaakt? Ik ondersteun het verzoek van Van Leeuwen van harte.
Uiteraard gaarne tot nader overleg bereid. Ik hoop vandaag nog van jullie te mogen horen.

Met vriendelijke groet,

Henk Dijkstra
advocaat-generaal
Ressortsparket Leeuwarden
Wilhelminaplein 1, 8900 BS
Postbus 21030, 8900 JA Leeuwarden
T: 058-2341941
F: 058-2341920
M: 06-48137099
E: h.dijkstra@om.nl

;novirus

MIME-Version: 1.0

ization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

ization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

ization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

rganization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

Organization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

e-Organization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

;novirus

MIME-Version: 1.0

rganization-AVStamp-Mailbox: NAI;54068488;0;novirus

MIME-Version: 1.0

Zo en nu begrijpt u misschien wat er aan de hand is. Door Van Leeuwen naar AG Dijkstra te verwijzen is hij direct ook in de zaak tegen van Kampen geïnfilteerd en is Van Kampen tot bondgenoot van Van Leeuwen gesmeed. In de zaak Van Kampen moest het hoger beroep nog beginnen. En AG Dijkstra was daar de AG. Van af dat moment trekken Van Leeuwen en van Kampen samen op en zo kon ook mijn faillissement bewerkstelligd worden op twee vorderingen een niet bestaande en de andere verkregen door meeneed. (!) Zo werkt dat in Nederland anno 2016. Van Leeuwen is door de rechter verboden zich negatief over mij uit te laten, ook is hem verboden nog langer als gedupeerde van mij te poseren, en toch krijgt een beruchte OvJ van Straehlen (zie Volkskrant archief 2005 IRT) en een Advocaat-generaal – in de wetenschap van die gerechtelijke uitspraak – zover een valse aangifte jegens mij op te dragen aan twee OvJ die onder hem vallen. Deze advocaat-generaal is op dat moment in Hoger beroep belast met de zaak Van Kampen. De hoofd Advocaat-Generaal heeft zich voor deze e-mail ver excuseert en tegen AG Dijkstra is ook strafrechtelijk aangifte gedaan (zie bijlagen) Echter de excuses van de hoofd Advocaat-generaal bereiken *niet* de twee officieren van Justitie die de opdracht en aangifte van AG Dijkstra hebben ontvangen. Het kwaad is geschied, het onderzoek gaat van start op valse gronden. Saillant detail hierbij is ook nog dat er strafrechtelijk aangifte door mij is gedaan tegen, van Leeuwen, Van Kampen en AG Harry Dijkstra. Alle drie de aangiften zijn niet ontvankelijk verklaard. Daarna ben ik tegen alle drie art 12 procedures gestart. De zaak tegen de AG werd er direct uitgeplukt en naar een ander gerechtshof getransporteerd dat hem gunstiger gezind was. Die zaak werd dus afgedaan als niet klachtwaardig. De twee andere art 12 procedures liggen nu al bijna twee jaar nog op behandeling te wachten, kennelijk wacht het Hof in Den Haag liever tot de beklagde criminelen Van Leeuwen en Van Kampen overleden zijn. De AG dacht dat daar de kous mee af was, maar zo eenvoudig ligt het niet. De klacht is nu *wel* ontvankelijk verklaard, nu door het Europese Hof. En dat is bijzonder nu het Europese Hof slechts 4% van alle klachten ontvankelijk verklaard. Dit kan jaren duren, maar ik wacht rustig af. Inmiddels heb ik 9 klachten bij het EVRM ingediend waarvan er 4 ontvankelijk zijn verklaard, allen betrekking hebbende op de corruptie binnen onze rechtbanken. Juristen onder u weten dan wel wat mijn zaak waard is.

Van Leeuwen was helemaal geen gedupeerde en ook die 20 of 30, dat maakt toch verschil, overige gedupeerden bestaan helemaal niet. Waren het er nu 20 of 30 Welnu het antwoord is nul. Er heeft door het OM geen enkele verificatie plaats gevonden. Deze E-mail komt nadat Van Leeuwen alle stalking en bedreiging al heeft begaan en hem dat door de civiele rechter is

verboden. Nu start dus de periode waarin de dubieuze handelwijze van het OM *en ook* de Rechterlijke macht aan de orde komt, en geeft op zich al een grove bevooroordeeldheid aan.

De oud-staatssecretaris nu ambteloos burger wordt op zijn wenken bedient en hij krijgt op valse aangiften het gehele machtsapparaat van het Openbaar Ministerie in beweging ter beslechting van een privé vete. Daarbij krijgt hij zelfs het OM zover om mee te doen aan de uitzending van John van den Heuvel. De “making of a murderer, waarbij in dit geval voor “murder” dus meesteroplichter gelezen moet worden, is in volle gang. Met het bovenstaande meen ik wel voldoende inzicht te hebben gegeven over hoe het OM op ontoelaatbare wijze heeft meegewerkt aan een media gevoede politieke arrestatie. Inmiddels weten we dus hoe het mogelijk was dat ook een aantal Rechters daaraan mee gingen werken. In dit licht wil ik u de uitspraak van Advocaat-Generaal Leo Nuis uit 2004 niet onthouden;

In 2004 waarschuwde Leo Nuis in het artikel “zoete koek effect in fraudezaken” rechters accepteren in fraudezaken bewijs, dat zij in andere zaken nooit zouden toelaten. In het artikel zegt Nuis hierover:

“Het beoordelen van wat Nuis, vervlochten opsporingsresultaten” noemt, vereist een scherpe rechter. Maar tot op heden heeft die rechter onvoldoende oog gehad voor het onderscheid tussen aan de ene kant de opsporingsdiensten (politie en justitie, FIOD) die gebonden zijn aan de geldende strafvorderlijke normering en aan de andere kant de professionele “vrije jongens”. Die vallen niet onder die regelgeving en kennen hooguit eigen regels die niemand handhaaft. Daarom is het des te belangrijker dat onderzoeksresultaten van die laatste groep scherp worden bekeken. Als dat niet gebeurt, dreigt de rechter zijn taak te verzaken. Iemand moet de wet - en regelgeving in het strafproces handhaven, de grondrechten van burgers bewaken en desnoods sancties uitvaardigen als het mis is gegaan. We gaan knabbelen aan de rechtshandhaving als zelfs de rechterlijke macht zich daarvan minder bewust is.”

De standaard waarvan Nuis wil dat die gaat gelden voor “de vrije jongens” geldt net zo goed voor politie en justitie. Ook zij dienen zich hieraan te houden. Door het klakkeloos en ongecontroleerd overnemen van onderzoeken van particulieren, zonder die onderzoeksresultaten van de vrije jongens op hun juistheid te controleren, zoals in mijn geval met de beschuldiging van Van Leeuwen is gebeurd, brengen zij het functioneren van de rechterlijke macht net zo goed in gevaar, als die vrije jongens.

Algemeen, voorbeelden van rechterlijke onzorgvuldigheid

Bart Mos schreef in de Telegraaf op 17 februari 2010 het volgende artikel. Kort gezegd kwam dit hierop neer;

“Voor de zoveelste keer in korte tijd oordeelde een advocaat in een fraudezaak dat het OM haar recht op vervolging heeft verspeeld. Gisteren vroeg hij aan de rechter het OM niet ontvankelijk te verklaren. De advocaat trok fel van leer in de rechtszaal. Hij beschuldigde het OM van het opzettelijk achterhouden van bewijsstukken. Hij vroeg zich af of er niet sprake was van verduistering. Volgens de advocaat zijn de rechten van zijn cliënt doelbewust geschonden door het OM. Door het achterhouden van bewijs kan hij zijn cliënt niet goed verdedigen. En het bewijs dat er wel is, stelt volgens de advocaat weinig voor. Het bewijs tegen zijn cliënt is volkomen onbetrouwbaar. De raadsman vindt dat zijn cliënt door het OM, de media en de in zijn ogen machtige organisaties schaamteloos en volstrekt prematuur is neergezet als een “graaier”

Dat is ferme taal. Het betrof hier echter niet mijn zaak. Het betrof het pleidooi van een van de advocaten van een hoofdverdachte in de vastgoedfraude. Dit pleidooi kan zoals ik hieronder zal aantonen een op een op deze zaak worden in gekopieerd, sterker nog deze zaak gaat nog veel verder. Ik geef dit voorbeeld slechts om aan te tonen dat het OM *en* de rechterlijke macht, structureel, en niet alleen in dit geval, steeds vaker afglijden tot rechtspraak die niet meer in overeenstemming is met een rechtspraak die men in de rechtstaat die Nederland pretendeert te zijn verwacht, doch wel aantreft zodra er sprake is van politieke druk.

Ook mijn advocaat is fel van leer getrokken. Ook hier is sprake van politieke druk. In eerste instantie heeft Max Vermeij het gerechtshof bericht²² dat hij serieus overwoog zich terug te trekken als advocaat omdat hij zich niet langer wilde laten misbruiken om dit proces een legaal karakter te geven. Daarna in een 18 pagina's lang pleidooi vroeg hij eveneens om het OM niet ontvankelijk te verklaren. Het volledige pleidooi vindt u op achter in dit boek. Een korte greep van 7 uit de in totaal ruim 100 punten die de

²² Brief staat in map 6

pleitnota tot niet ontvankelijkheid omvat;

(Rand nr. 29) In de zaak tegen cliënt is sprake geweest van een opeenstapeling van onherstelbare vormverzuimen en ernstige inbreuken op de beginselen van een behoorlijke procesorde, zowel in de fase van het voorbereidend onderzoek als in de fase na aanvang van het onderzoek ter terechtzitting.

(Rand nr. 32) een ernstig vormverzuim betreft de omstandigheid dat het OM het strafrechtelijk onderzoek op volstrekt oneigenlijke gronden is begonnen, namelijk op expliciet verzoek van de heer Cees van Leeuwen, een persoon die al sinds 2011 een lastercampagne voert tegen mijn cliënt en hem achtervolgt met op niets berustende claims.

(Rand nr. 33) Vriendjespolitiek hoort in een rechtstaat niet thuis. Dat het OM zich met de onderhavige vervolging van mijn cliënt voor het karretje heeft laten spannen van Van Leeuwen – een ex- staatssecretaris met kennelijk nogal wat invloed – is symptomatisch voor de wijze waarop Nederland in de afgelopen 30 jaar afgegleden is tot het niveau van een bananenrepubliek, of nog erger, een failed state. Dit soort zaken verwacht je in Oezbekistan of Zimbabwe maar niet in Nederland.

Het doet mij denken aan het machtsmisbruik in het Frankrijk van voor de revolutie van 1798. Het was destijds mogelijk – wanneer men voldoende relaties binnen het koninklijk hof had – om een zogeheten “lettre de cachet” te bemachtigen, waarmee een tegenstander zonder enige vorm van proces, en voor onbepaalde tijd, opgesloten kon worden. In het Nederland van 2016 zijn hof relaties niet nodig. Een telefoontje met een “vrind” binnen het openbaar ministerie volstaat kennelijk om je vijand te laten opsluiten in verband met twee faillissementen waarin van strafbaar handelen geen sprake is geweest.

(Rand nr. 80) Het OM is niet alleen bereid geweest om een ex- staatssecretaris een vervolging-op bestelling te leveren, maar “helpt” ook een curator om door middel van een valse verklaring verdachte vast te blijven houden. Daarmee heeft het OM de door de rechtbank bevolen schorsing van de voorlopige hechtenis gefrustreerd en illusoir gemaakt, en tevens de verdediging op een structurele bewijs verzamelings- achterstand gezet.

(Rand nr.81) Bovendien vond het Om het ook nog eens nodig om op te treden in het sensatie -programma van John van den Heuvel “op de vlucht”

(Rand nr.106) Uitvloeisel van de tunnelvisie is dat potentieel ontlastende stukken tijdens het onderzoek niet toegevoegd zijn aan het strafdossier.

(Rand nr.108) Gevolg van het niet-toevoegen van stukken is onder andere geweest dat de beslissing om verdachte te doen overleveren gebaseerd was op een *bewust incompleet gehouden dossier*. De Spaanse autoriteiten zijn daarmee vals voorgelicht door het Openbaar Ministerie.

Tot zover de korte greep uit de punten die Mr Max Vermeij daarover bij de behandeling van het Hoger Beroep heeft gesteld. Hij stond echter niet alleen. Hij bleef nog zeer rustig vergeleken bij het vlammend en verontwaardigd betoog van Mr Jan Boone. Bij de behandeling in eerste aanleg was de toenmalig advocaat Mr Jan Boone – een zeer ervaren strafrechtadvocaat – ook danig ontsteld over hetgeen hij in deze zaak had aangetroffen. Ook hij heeft toen al de niet-ontvankelijkheid van het Om geëist. Een korte greep uit zijn pleidooi:

Wie beschermt de rechtstaat tegen het Om

In 40 jaar advocatuur waarin ik veel zaken heb mogen bepleiten waaronder niet de minste, ben ik niet tegengekomen wat in de zaak van cliënt speelt. Zelfs tijdens diverse zaken waarin het IRT een rol speelde en waar ik op gedragingen van het OM ben gestuit die zijn weerga niet kenden, blijkt dat het OM niets heeft geleerd, doch onverdroten op dezelfde weg, zo niet nog kwalijker is voortgegaan.

“Van Straelen deed zijn politieke ervaring op als hoofd van het beleidscentrum van het Openbaar Ministerie in Den Haag.” (Waar Van Leeuwen staatssecretaris was toevoeging auth)

Na een nieuw debacle in de zaak Etienne U., mocht mr. Van Straelen weer

aan het werk onder strikte voorwaarden. Echter ook hier zocht hij weer de grenzen op van wat kon en mocht.

Van Straelen laat zich kennelijk door niets afschrikken.

Het gaat hier om de e-mail die ik in dit strafdossier aantrof.²³ De e-mail van 6 juni 2012. In die e-mail, waarvan een kopie aan deze pleitnota wordt gehecht, staat te lezen dat de ambteloos burger Cees van Leeuwen – voormalig staatssecretaris van de LPF – zich rechtstreeks tot mr.

Van Straelen had gewend in verband met een persoonlijke vete die hij met cliënt had.

Wat er dan gebeurt raakt de rechtstaat in de kern. *Van Leeuwen doet geen aangifte van een mogelijk strafbaar feit in zijn ogen gepleegd door van de Rhee, zoals elke burger en bij afwijzing van die aangifte de mogelijkheid tot beroep ex art. 12 Sv., nee hij wendt zich tot mr. Van Straelen bij wie hij kennelijk zijn nood heeft geklaagd met betrekking tot de vete die hij heeft met cliënt.*

Hier gaat mr. van Straelen opnieuw ernstig in de fout. In plaats van Van Leeuwen te verwijzen naar de Politie, danwel zelf een schriftelijke aangifte op te nemen en daarop te beslissen, verwijst hijhem naar de advocaat-generaal mr. Dijkstra in Leeuwarden, met het verzoek om het nodige voor zijn kennelijk bijzondere contact, mogelijk zelfs vriendje, van Leeuwen te doen.

Mr Dijkstra laat zich dan ook niet onbetuigd;

Hij gaat onmiddellijk aan de gang om de vervolging van cliënt op te tuigen.

Hij zegt in zijn e-mail;

“Vanmorgen werd ik gebeld dor Cees van leeuwen, bekend voormalig

²³ De E-mail vindt u op pag 99

advocaat, over Rob van de Rhee.”

En:

“Van leeuwen had eerder contact gezocht met Frits van Straelen, maar was door Frits naar mij verwezen.”

Dit gesprek van mr. Dijkstra met Van leeuwen, heeft volgens het e-mailbericht plaatsgevonden tussen woensdag 6 juli 2012 09.00 uur en 11.14 uur op dezelfde dag. Mr. Dijkstra heeft derhalve onmiddellijk gereageerd op het enkele verzoek van Van leeuwen om tot vervolging van cliënt over te gaan. Geen enkele toetsing, geen enkele verificatie van de waarde van de meldingen van Van leeuwen, nee gewoon twee officieren van Justitie aan het werk zetten om cliënt te gaan vervolgen kennelijk op enkele voorspraak van mr. Van Straelen, die was ingeschakeld door van Leeuwen.

Deze gang van zaken is griezelig omdat hiermee vast komt te staan dat het in Nederland mogelijk is dat van Leeuwen het machtsmonopolie van de overheid ten eigen bate kan inschakelen, ter beslechting van een ordinaire vete tussen hem en cliënt

Ik ben van oordeel dat het OM niets heeft geleerd van de IRT – affaire en dat hiermee in deze een heel nieuw hoofdstuk in de afbraak van de rechtstaat is geopend. (Vet auto)

En wat te denken van de **magistratelijheid** van mr. Van Straelen en mr. Dijkstra?

Zij zijn kennelijk bereid op enkele afroep van Van leeuwen, hun magistratuur in dienst te stellen van Van leeuwen. **Er is hier sprake van de meest ergerlijke vorm van machtsmisbruik die de rechtstaat. Zoals gesteld, in zijn kern raakt. Immers praktijken als deze, lijken in de Nederlandse rechtstaat onmogelijk, doch het tegendeel is in deze zaak bewezen. (vet auth)**

Kennelijk is de positie en de achtergrond van de ene burger in de rechtstaat van meer belang dan de andere. Om met Orwell te spreken; all animals are equal, but some animals are more equal.....”

Kortom, zoals boven al gesteld past slechts de niet- ontvankelijkheid van het OM op deze gang van zaken zulks ter bescherming van de rechtstaat. De verdediging is van oordeel dat de neergang van de rechtstaat het gevolg is van het gebrek aan correctie van het OM door de Rechter. Die ruimte

maakt de gang van zaken als hierboven omschreven mogelijk. Uw beslissing tot niet-ontvankelijkheid dient tot bescherming van de rechtsstaat.

(Het gehele pleidooi vindt u in de bijlagen)

Ik heb u een korte samenvatting willen geven van drie te goeder naam en faam bekend staande advocaten die los van elkaar in twee verschillende zaken tot de conclusie komen dat het slecht gesteld is met de gezondheid van de rechtstaat Nederland. Ik durf te stellen dat zij ernstig ziek is. Mocht u na kennisname van het bovenstaande nog twijfelen aan die diagnose verwijs ik graag naar het interview met Mr Spong, Mr Wesky en mr Pasman in HP de tijd van juni 2016 genaamd 'driegesprek' (bijlagen map nr 3) of naar het interview met Joep van den Nieuwenhuijzen in Harry Mens' Business- class in december 2015 en last but not least het interview met Mr Nico Meijerink” De Hoge Raad gooit rechtspraak in de uitverkoop”. Hetgeen u eveneens in map nr. 3 aantreft

WIE BESCHERMT DE RECHTSTAAT TEGEN HET OM

Was de inleiding van de pleitnota van Advocaat Mr Jan Boone zoals hiervoor al getoond. Hij doelde daarmee rechtstreeks op de eveneens al eerder getoonde e-mail van advocaat-generaal Henk Dijkstra. Ik had hem op deze e-mail gewezen en gezegd dat de vorige advocaat Mr Jeroen Frissen uit Den Haag op grond van deze e-mail reeds bij de door Bert van Kampen geïnitieerde strafzaak in Leeuwarden – tevergeefs - de niet ontvankelijkheid van het Openbaar Ministerie had ingeroepen. Boone was perplex. Wat is hiermee gedaan vroeg hij? Wel ik heb me daaromtrent beklaagd bij het college van procureurs-generaal en die hebben zich ver excuseert zei ik hem. Beklaagd, beklaagd? Brieste Boone Dit is ongehoord, je had *aangifte* moeten doen. (dat heeft mijn advocaat Max Vermeij in een later stadium alsnog gedaan uiteraard werd deze aangifte afgewezen²⁴). Eerder wees ik al op de behandeling van die aangifte en waarom die nu bij het Europese Hof ligt. Tijdens de behandeling van de strafzaak in Juni in Zwolle beklaagde de Advocaat-generaal (de al eerdergenoemde Mevr. Gonzalez) zich erover dat ik aangifte tegen haar collega had gedaan. De voorzitter vroeg zo langs zijn neus weg; Loopt die zaak bij ons? (Het Hof Arnhem bedoelde hij) Nee Edelachtbare zei de AG, wij moeten ook door het Hof in Den Haag beoordeeld worden. De Voorzitter zei verder niets. Maar nog geen week daarna werd de zaak tegen de AG overgenomen door het Hof Arnhem. Dat werd zelfs het Hof Arnhem te gortig en daarna heeft men het naar het Hof Den Bosch verwezen. Ik kan niet bewijzen dat deze president banden met de vrijmetselarij heeft, maar ik ben vrijwel zeker dat bij nader onderzoek zal blijken dat dit het geval is. Wat men hier ook van denkt, u mag mij hier een complottheorie verwijten, dat is het ook, maar wat wel een vaststaand feit is, is dat ik 4 verzoeken tot strafrechtelijke vervolging heb liggen, die allen een en dezelfde zaak betreffen, en waar toevallig de zaak van de Advocaat tussenuit geplukt wordt voor behandeling na tussenkomst van het Hof Arnhem, waar *wel* de banden met de vrijmetselarij zijn aangetoond. Een van de vele voorbeelden die mijn strijd tegen de gevestigde orde illustreren.

²⁴ Arrest Hof Den Bosch art 12 Dijkstra in bijlagen

Ik zal er hierna verder op ingaan hoe het OM daarna verder systematisch te werk gaat haar eigen integriteit om zeep te helpen. Hoe het OM via de Curator de faillissementsgijzeling ruim 9 maanden als surrogaat hechtenis misbruikte toen de rechtbank mijn voorlopige hechtenis ophief in november 2014(!), u zult raar staan te kijken wat er in de rechtstaat Nederland allemaal niet mogelijk is maar wel gebeurd en dan vaak ook nog gedekt door de rechterlijke macht die zich in vele gevallen de wet door het OM laat voorschrijven en bereid blijkt zeer creatieve vonnissen te bedenken. (Zie de brief van de OvJ Geertsema aan de Pi Nieuwegein waar de OvJ de civiele gijzeling gelast ten bate van de strafzaak nr. 54). De getuigenis van Bas Falkenburg (nr. 36) is volledig genegeerd. Zowel in eerste aanleg als in hoger beroep na hierop gewezen te zijn. De herhaalde trouvailles van sommige rechtbanken en gerechtshoven maken de zaak spannender dan de gebeurtenissen in de diverse huizen van bewaring en gevangenschappen. Het gaat mij er in dit boek niet zozeer om mijn eigen gelijk of ongelijk te krijgen maar meer om u te laten zien wat er in Nederland anno 2016 allemaal mogelijk is.

Multatuli schreef in 1860 in de Max Havelaar dat de Nederlanders in die tijd behoorden tot de meest wrede mensen en het slechtste volk ter wereld. Onderstaand “onuitgegeven toneelspel” publiceerde hij voorin de Max Havelaar en wilde daarmee zeggen dat hij onschuldig was aan het hem ten laste gelegde.

Na mijn ervaringen met het Hof Arnhem Leeuwarden heb ik helaas zeer tot mijn spijt moeten vaststellen dat er in de laatste 150 jaar niets veranderd is. Ik ken vele Nederlanders die ik hoog acht maar voor die leden van de magistratuur waar ik mee te maken heb gehad moet helaas gelden dat zij zijn blijven steken in een reeds lang vervlogen tijdperk. Dit soort rechters zijn samen met hun verbond, de vrijmetselarij, een schande voor ons land en volk. Ik heb Rogier Lips, slachtoffer van de wereldwijde crisis in onroerend goed, eveneens van faillissementsfraude verdacht, in een interview dat hij gaf aan Sven Kockelman om zijn visie te geven na dat ook hij slachtoffer van een tendentieuze aflevering van John van den Heuvel's sensatieprogramma “op de vlucht” was geworden en naar aanleiding van de behandeling die hem door justitie ten deel viel horen zeggen; “Ik schaam mij een Nederlander te zijn”. Ik voel met hem mee.

ONUITGEGEVEN TONEELSPEL

(Uit Max Havelaar 1860)

- Gerechtsdienaar: Mijnheer de rechter, daar is de man die barbertje heeft vermoord.
- Rechter: Die man moet hangen. Hoe heeft hij dat gedaan?
- Gerechtsdienaar: Hij heeft haar in kleine stukjes gesneden en ingezouten.
- Rechter: Daaraan heeft hij zeer verkeerd gedaan. Hij moet hangen.
- Lothario: Rechter, ik heb barbertje niet vermoord! Ik heb haar voedsel en kleding gegeven en haar verzorgd. Er zijn getuigen die kunnen verklaren dat ik een goed mens, ik ben geen moordenaar.
- Rechter: Man, jij moet hangen! Je maakt je misdaad erger door je verwaandheid is ongepast dat iemand die ergens van beschuldigd is zichzelf een goed noemt.
- Lothario: Maar Rechter, er zijn getuigen die het zullen bevestigen. En omdat ik nu beschuldigd ben van moord.....
- Rechter: Jij moet hangen! Jij hebt Barbertje stukgesneden, ingezouten en bent ingenomen met jezelf. Drie ernstige delicten. En wie ben jij, Vrouwtje?
- Vrouwtje: Ik ben Barbertje.
- Lothario: God dank Rechter, u ziet dat ik haar niet vermoord heb!
- Rechter: Hm, ja zo! Maar je hebt haar ook niet ingezouten?
- Barbertje: Nee rechter hij heeft mij niet ingezouten. Hij heeft veel goeds voor me gedaan. Hij is een edel mens.
- Lothario: U hoort het rechter, ze zegt dat ik een goed mens

ben.

Rechter:

Hm.... Het derde punt blijft dus staan.
Gerechtsdienaar, voer die man weg. Hij moet
hangen. Hij is schuldig aan verwaandheid.

Gerechtshof Arnhem- Leeuwarden 1860 – 2016

Standvastig in haar besluiten.

Het negeren van de getuigenis van Bas Falkenburg (36) is vergelijkbaar met die van Barbertje in bovenstaand toneelspel. De rechter speelt de rol mee door eveneens in het vonnis te laten meewegen dat ik niet de strafwaardigheid van mijn handelen heb ingezien...of woorden van gelijke strekking waardoor het eindarrest de gedachte aan het vonnis van Lothario uit 1860 levendig houdt.

DE CURATOR

In dit hoofdstuk zal ik u opnieuw de wenkbrauwen doen fronsen. Voor de curator is ook in dit geval een bijzondere rol weg gelegd. Hoe ik over zijn persoon denk is al eerder uiteengezet, daar is genoeg over gezegd. Niet dat deze Curator (de tweede) nu zo'n licht is, integendeel, het is een stakker. U heeft hem waarschijnlijk al gezien in het optreden bij John van den Heuvel in diens sensatie Tv-programma en daarmee heeft hij zijn eigen niveau ook gelijk wel genoegzaam bevestigd, dunkt mij. Een optreden in Buitenhof had meer indruk gemaakt. Het faillissement speelt een bijzondere rol in deze zaak. Alvorens hierop in te gaan moet ik u uitleggen dat mijn faillissement ongeldig is en ik zal uitleggen waarom. Ten eerste had noch heb ik schulden anders dan de gebruikelijke die iedereen heeft als hypotheeken en belastingen en wat betwiste vorderingen maar veel belangrijker is dat de Nederlandse rechter helemaal niet bevoegd was over mijn faillissement te oordelen. Dat volgt uit de Europese Insolventie verordening die stelt dat een faillissement procedure slechts kan worden geopend in het land waar de schuldenaar het beheer over zijn belangrijkste vermogensdelen uitoefent. Het Centre Of Main Interest of COMI is het criterium zoals dat wettelijk verankerd is. Dat lag van mij niet in Nederland. Ik woon al vele jaren niet meer in Nederland. Ik heb vrijwillig al jaren afgezien van pensioenopbouw om maar een voorbeeld te noemen. Ik heb daar meermaals op gewezen, maar om dezelfde reden als waarom de procedures jegens mij lopen zo zij lopen is aan dat argument voorbijgegaan Het persoonlijk faillissement maakt zorgvuldig gepland onderdeel uit van het plan om mij te “pakken”. Daarom zit dat faillissement nu ook al 3 jaar muurvast. Binnenkort zal heropening van die zaak en vernietiging van dat faillissement gevraagd worden, desnoods bij het Europese Hof. Maar voorlopig heb ik er mee te maken. (Na redactie dezes is het faillissement inmiddels opgeheven de curator heeft het faillissement 4 jaar opengehouden, mij in die tijd 9 maanden illegaal laten gijzelen en ik heb hem in totaal 2 keer gezien en heeft er een faillissementsverhoor plaatsgevonden. Hij heeft in die tijd helemaal niets gedaan behoudens een optreden in het programma van John van den Heuvel waarin hij aankondigde de onderste steen boven te halen om de door mij ”verduisterde” miljoenen boven water te zullen halen en vervolgens is het faillissement op 12 september 2017 opgeheven bij gebrek aan baten. Wel heeft de Curator een rekening van enige tonnen ingediend. Inclusief de vele zittingen en een gijzeling van 9 maanden aan raison van

290 Euro per dag heeft dit alleen al meer dan een half miljoen gekost. Zodra zijn meened in rechte vastgesteld zal zijn zou dit op hem in privé verhaald moeten worden. Ik maak me echter geen enkele illusie dat ook hier het Europese Hof te pas zal moeten komen dus dat zal ook nog wel 6 jaar duren)

Door de samenspanning van Van Leeuwen en Van Kampen is er direct een situatie ontstaan waardoor de Curator bevooroordeeld was. Nee sterker nog, de Rechter-commissaris is bevooroordeeld. Mevr. Mr D.E. Staal maakte een jaar voor mijn faillissement nog deel uit van het advocatenkantoor de Brauw, de vaste advocaat van de Nationale PostcodeLoterij, waar zij als advocaat betrokken bij procedures tegen mij en die had ze verloren.

De vordering die Van Kampen door zijn fraude en meened op mij had verkregen maakte tot de uitspraak in Hoger beroep deel uit van de strafrechtelijke procedure. Van Kampen probeerde zijn vordering op mij te verhalen via de strafrechter. Dat was in eerste aanleg gelukt, in hoger beroep werd dat terecht verworpen. Maar nu souffleerde de staatssecretaris Van Kampen en adviseerde hem faillissement aan te vragen. En hij trad daarbij zelf- ondanks alle verboden daartoe – als steunvordering op. Ook dit faillissement, ik moet het de staatssecretaris toegeven, was weer zeer doortrapt in elkaar gezet. Zo had men het voor elkaar gekregen dat de advocaat die al 10 jaar de advocaat van Van Kampen was, mijn Curator werd. Dat duurde natuurlijk niet lang. Een dergelijk conflict of interest was niet vol te houden. Opmerkelijk hierbij was dat de Rechter-Commissaris Mevr. Staal zich tegen het vervangen van de curator verzette. Zeer tegen haar zin moest zij zich dat laten welgevalen, waarmee ook gelijk de stemming bij de Rechter-Commissaris gezet was. Door haar houding daarna bleef mij toen geen andere keus dan haar te wraken²⁵ De Utrechtse wrakingskamer dekte haar uiteraard, zelfs nadat zij de conflict of interest niet weersprak. Daarna benoemde zij een nieuwe Curator, Rob Boers. Dat was nog erger want hij kreeg natuurlijk een zeer gekleurde opdracht mee, dat kunt u zich voorstellen. Rob Boers is een wat labiele figuur, dat kunt u ook wel zien aan zijn deelname aan het programma van John van de Heuvel. Hij voelde zich natuurlijk bijzonder belangrijk hij had eindelijk eens een echte zaak. Althans dat dacht hij. Er was een oud-staatssecretaris bij betrokken, het OM deed mee en het zou op tv komen. Bovendien had hij zich wijs laten maken dat ik een beroepsfraudeur was en miljoenen voor hem verstopt hield. Nou die zou hij weleens even boven water halen. “Al

²⁵ Zie wrakingsakte Rechter Commissaris

moest de onderste steen bovenkomen zo zei hij bij John van den Heuvel” overigens zonder mij ook maar een keer gesproken te hebben. De stakker. Geen moment dat het bij hem opgekomen was dat ik echt door het faillissement zwaar getroffen was. Ik stond op het punt een nieuw bedrijf op te starten, net zoals ik dat met mijn succesvolle internetbedrijf Capitol on Line had gedaan dus dat zou zeker succesvol geweest zijn. Maar het faillissement raakte me dodelijk zoals wanneer je een vliegtuig neerschiet dat aan het opstijgen is. Ik heb onmiddellijk al mijn activiteiten gestaakt in afwachting van de afhandeling van het faillissement. Dat kon nooit lang duren. Ten eerste was het onterecht. Ik woonde immers niet in Nederland, ten tweede had ik op dat moment net al mijn laatste geld in het nieuwe bedrijf geïnvesteerd dat daardoor op slag waardeloos was geworden. Dat heb ik mijzelf achteraf nog het meest verweten. Ik had meer reserves en zekerheden moeten opbouwen. Maar ja, wie verwacht er dan ook zoiets. Zoals zo vaak bij bedrijven die ik succesvol begonnen was ging de kost voor de baat uit, zo ook nu. Toen het faillissement me dan ook trof was ik letterlijk failliet. Mijn huis in Nederland was door de Bank verkocht als gevolg van de informatie die men van Van Leeuwen en Ewald Kist had gekregen over een ophanden zijnde arrestatie. Niet dat ik achterstanden met mijn hypotheek had, nee ik had een libor rente hypotheek en die kon de ING op elk moment opzeggen. Het kwam ze goed uit want als die hypotheek bekend was geweest had de ING-top mee de gevangenis in gekund net als bij de Rabo het geval was geweest. Hier kom ik later nog met de ING over te spreken, want zoals ik u al heb laten zien was het huis verkocht voor 2.2. mio euro en zou in augustus notarieel geleverd worden, van die akte staat afschrift in het kadaster. Maar nee de ING wilde het snel aan een collega bankier bij de Rabo verkopen en deed dat ook, voor 1.3 miljoen. Nogmaals, terwijl er een akte van 2.2. Mio bij het kadaster lag!! Begrijpt u? En Rob Boers bleef maar beweren dat ik gevangen moest blijven omdat ik anders zou vluchten en mijn luxeleventje in Marbella weer op zou nemen. En dat terwijl hij wist dat de huur voor een periode vooruit was betaald toen er totaal geen sprake was van een faillissement, en in de wetenschap dat de huiseigenaar later het huis zou ontruimen. Maar dat vertelt hij niemand, dat past niet in zijn spel met van Leeuwen en het OM. Welnu gelooft u mij, niemand blijft 3 jaar in de gevangenis zitten om een paar centen achter de hand te houden, voor geen 100 miljoen. Dat maakt het gedrag van deze man zo minderwaardig. Maar erger nog, de rechtbank steunt hem, we zullen later zien waarom. Hij heeft me van van alles en nog wat vals beschuldigd en zelfs nadat dat weerlegd is blijft hij daarbij. Hij schuwt de leugen niet noch valsheid in geschrifte, dat is hem op een aangifte komen te staan. Resultaat is dat hij nu al drie jaar niets meer doet

en ook het faillissement al die tijd niet ophief.

Pas nadat ik de reclassering en de sociale dienst op zijn wangedrag had gewezen, en hij voelde dat er nu druk op hem kwam en ook dat hij er veel (onbetaalde) uren in moest gaan steken, heeft hij eieren voor zijn geld gekozen en uiteindelijk in september 2017, dus 4 en een half jaar later, het faillissement voorgedragen voor opheffing. 2 en een half jaar, waarin ik de man na de 2 keer in het begin, nooit meer heb gezien. Een keer heeft er een faillissement verhoor plaats gevonden, maar uiteraard kwam er niets uit. Het geeft wel aan dat hij ook volkomen zinloos mij 9 maanden heeft laten gijzelen. Dat is een zwaar middel en daar ben ik nog niet over uitgesproken. Ik heb de Curator in privé daarvoor aansprakelijk gesteld en wacht nu eerst het verloop van de strafklacht tegen hem af.

Een eerste probleem dat zich aandient met Curatoren in het algemeen en curatoren van privé faillissementen in het bijzonder is dat zij door hun collega advocaten vaak gezien worden als tweederangs, een beetje mislukte advocaten met de daarbij behorende frustraties. Je kan ze ongeveer zien als de parkeerwachters onder de advocaten. Er zijn een paar uitzonderingen maar die zijn zeldzaam. Nu is er de laatste tijd gelukkig een specialisme aan het ontstaan op grond van de Europese insolventie wetgeving. Dat is ook hard nodig, de stijgende “cross-border” criminaliteit en de daarmee gepaard gaande internationale insolventie problematiek maken dit ook noodzakelijk. Helaas behoorde de Curator uit mijn faillissement Rob Boers niet tot deze meer gespecialiseerde groep. Hij is typisch zo'n voorbeeld van een parkeerwachter, niet gehinderd door enige internationale insolventie knowhow en ook zijn nationale insolventie knowhow was overigens zeer beperkt. Echt zo'n man die na dat hij zijn praktijk zag mislukken maar een paar cursussen Insolventie recht is gaan doen om toch nog wat te verdienen. Helaas zijn er daarvan te veel. Los van de vaststelling dat een Curator die zich leent voor een optreden in een programma van John van den Heuvel zich direct al substantieel degradeert ten opzichte van meer serieuze collega's die zich nooit door John van den Heuvel zouden laten strikken, laat deze man ook verder geen gelegenheid voorbij gaan tijdens rechtszittingen om zijn overdruk aan inwendige jaloezie te spuien. In het Frans is er maar een woord voor dat soort: stakkers “les pauvres”. Normaal gesproken zou ik aan dit soort figuren verder geen energie verspillen aan enige aandacht u kent mijn standpunt, evenals Van Leeuwen CS is dit soort mensen voldoende gestraft is door te zijn wie ze zijn, maar ik denk dat het voor toekomstige slachtoffers van deze man van belang is dat men weet wat voor vlees men in de kuip heeft en daar laat ik het hier dan ook bij. Zelf was hij kennelijk nogal trots over de vette kluijft “Van de Rhee” die hij nu te

pakken had, want hij nam bij de rechtszittingen steevast zijn dochter mee om vanaf de publieke tribune toe te zien hoe geweldig pappie toch wel was. Ik maak me sterk dat het lieve kind in alle objectiviteit toch wel enigszins afgeknapt zal zijn op pappies geweldige prestaties naarmate hij steeds meer begon te stamelen, stotteren en eh uh te zeggen naarmate zijn leugens haarfijn werden gefileerd.

Voor het overige verwijs ik naar de strafrechtelijke aangifte die ik tegen hem heb moeten indienen (zie map 26). Het heeft me echt en oprecht verbaasd dat rechters zo'n man zo'n verhaal steeds weer laten afsteken, dat zegt toch ook iets over hen. Ik zou werkelijk een heel hoofdstuk kunnen vullen met de 18 zittingen tegen het verlengen van de gijzeling en nog eens 10 maal een hoger beroep daartegen en tweemaal een cassatie. Uiteindelijk is het nu aan het Europese hof om te bepalen of de faillissementsgijzeling in strijd was met art 27 lid 2 uit het kaderbesluit. 18 Utrechtse rechtbanken hebben hier steeds met toenemende creativiteit om heen weten te draaien evenals het Hof in Arnhem. Toen de Advocaat-generaal bij de Hoge Raad Mr L. Timmermans uiteindelijk op 20 februari 2015 concludeerde dat het Hof er aan voorbij was gegaan dat het Europese Arrestatiebevel wel degelijk ook betrekking heeft op de verzekerde bewaring van Van de Rhee ex art 87 Fw (de gijzeling) maakte hij zich hiervan af door te stellen dat in cassatie juist niet tegen deze stelling geprotesteerd was (45). Als je weet dat iemand daardoor geschaad wordt in zijn mensen rechten, en je werkt daaraan mee, dan ben je toch ook geen knip voor je neus waard? En dan druk ik me nog heel vriendelijk uit.

Gaat nu ook de Advocaat- Generaal bij de Hoge Raad de fout in?

Er viel namelijk nog iets opmerkelijks op bij deze conclusie waardoor ik ook zo mijn vraagtekens heb bij de magistratelijkheid van Leo Timmermans, een Advocaat -Generaal die doorgaans als goed bekend staat. Ik had net per post een advies van de AG (Timmermans) ontvangen dat hij in mei 2015 zijn conclusie zou nemen. Nu speelde er begin maart 2015 een zaak van mij tegen de (rechtmatigheid van) de faillissement gijzeling. Wat schetst mijn verbazing wanneer ik daags na die aankondiging bericht krijg dat de conclusie met spoed en voorrang eerder is genomen in februari. Hoe dat dan? Iedereen rekent met uitstel van conclusies bij de HR wegens te grote drukte. Uitstel komt veel voor vervroegingen nooit. Had de AG in verband met mijn zaak zijn skivakantie afgebroken? Was ik zo belangrijk geworden dat de HR haar agenda aan moest passen? Was er overcapaciteit? Niemand kon zich dat voorstellen. Meer voor de hand ligt dat het OM, waar

de AG uiteraard voor werkt en deel van uitmaakt, hem had gemaand deze conclusie met spoed te nemen en om de vraag van art 27 heen te draaien. Het eerste is gissen, maar het laatste, het eromheen draaien, staat vast, dat kunt u zelf lezen. Dat is zeer duidelijk en klip en klaar. Kennelijk reikt de macht van een oud staats secretaris buiten dienst, al dan niet gesteund door de vrijmetselarij tot binnen de Hoge Raad. Is dat misschien voldoende om een begin van bezorgdheid bij het functioneren van onze rechtstaat te krijgen? Voor het geval u dat inmiddels nog niet had dan. (Later zal bij de cassatie overigens weer hetzelfde gebeuren. Wederom wordt een aangekondigde conclusie voor september 2017 al in augustus genomen omdat dat het OM beter uitkwam) Ik kan niet anders dan vermoeden dat dat de AG bij de Hoge Raad gebruik wilde maken van de vakantieperiode, nu daar waarschijnlijk gebruik kon worden gemaakt van de afwezigheid van kritische raadsheren. Zeker nu dit vrijwel nooit gebeurd, er is vaker sprake van uitstel, maar bij mij werd de zaak dus tweemaal vervroegd

Nu maak ik even een hele grote stap om dit boekje leesbaar te houden. Op 4 december 2016 stelde het Hof Den Haag nadat ik hen hier opnieuw om had verzocht te bepalen of de faillissement gijzeling onrechtmatig was, dat hier door het Hof in 2015 al over was beslist(.). Ik had maar een keus en dat was opnieuw in cassatie gaan, hetgeen nu ook loopt. Maar ondertussen is wel telkens de faillissementsgijzeling onrechtmatig gecontinueerd.²⁶ De creativiteit waarmee rechtbank, gerechtshof en de Hoge raad steeds weer bereid zijn geweest het recht te verdraaien teneinde mij maar vast te kunnen houden zonder titel daartoe kunt u desgewenst zelf opmaken uit alle opvolgende verzoeken tot verlenging en de bezwaren daartegen. Zou het OM en de Rechtbanken nu bereid zijn om het recht enigszins op te rekken en hier en daar een oogje dicht te knippen in zaken van landsbelang, staatsveiligheid, of bij zeer omvangrijke gecompliceerde moord en drugszaken, dan nog zou dit niet passen in een rechtstaat maar dan zou het te begrijpen zijn. Maar puur om in een zaak waar het OM zich verslikt heeft en te veel en te groot heeft uitgepakt met media geroffel alleen en uitsluitend omdat een Advocaat -Generaal te snel en te lichtvaardig op een valse beschuldiging van een oud -staatssecretaris heeft geacteerd, dat slaat naar mijn idee toch echt alles. Vergeet mijn persoonlijk belang, in zijn algemeenheid kan dit eenieder overkomen(in dit licht verdient het aanbeveling eens te kijken naar wat Rogier Lips overkomt, hij heeft daartoe een website onder de naam Lips Leaks) en dat maakt de staat van onze

²⁶ Ook hiervan alle arresten en verzoeken bij de bijlagen onder faillissements gijzeling

rechtstaat toch griezelig nietwaar? Met name de beslissingen en arresten zijn haast amusant als het niet zo een kwalijke ontwikkeling in deze rechtstaat zou zijn. Hoe dit nu weer mogelijk was leg ik hieronder uit.

Ik gaf al aan dat de Curator Rob Boers een wat labiele stakker was. Toch kon de stakker nog gevaarlijk worden door de giftige combinatie die hij vormde met een bevooroordeelde Rechter-Commissaris die ik eerder zoal al gezegd wegens een conflict of Interest had moeten wraken. Had zij in eerste instantie de huisadvocaat van Van Kampen als Curator aangesteld, heeft zij die uiteindelijk dus met zeer veel tegenzin moeten vervangen. Het was de prelude voor een incestueuze behandeling van Rechters die daarna nog zou volgen. Toen werd dus Rob Boers benoemd en die begon gelijk al goed met leugens en valsheid in geschrifte in een Kort geding nog voor ik gearresteerd was. Mede op grond hiervan volgde de strafrechtelijke aangifte. Ik had een Kort geding aangespannen tegen de Curator omdat ik er bij toeval achter was gekomen dat de Curator mij op onrechtmatige wijze wilde laten gijzelen, hetgeen hem uiteindelijk dus ook gelukt is. Daarmee was de toon gezet. En nu komt het vervolg. De Rechter-Commissaris maakt deel uit van de Rechtbank Utrecht. Die rechters dekken elkaar onderling, zeker in een provinciaals arrondissement als Utrecht. Het zou niet mogen en ik denk ook niet dat het bij een gerecht als Amsterdam zal voorkomen maar bij een provinciaals incestueuze Rechtbank als in Utrecht is vanaf dat moment iedere Rechter die over een mij aangaande zaak moest beslissen “voorbewerkt” Dat is al ongehoord maar in sommige gevallen werkte dat door tot aan het Hof in Arnhem en in een specifiek geval tot aan een Advocaat -Generaal bij de Hoge Raad. Hiermee is wederom de basis voor de Nederlandse rechtstaat in het geding. Immers er is nu een OvJ die zeer nauw met een Curator samenwerkt en die elkaar over en weer informeren. De OvJ kan haar collega de Advocaat- generaal bij de Hoge Raad voorbewerken en de Curator kan via de Rechter -Commissaris de rechtbank voorbewerken. Ik was kansloos de Trias Politica is gesneuveld. Deze omstandigheden tezamen met het labiele karakter van de Curator vormden een pittige giftige noot om te kraken. In feite is er gewoon sprake van een criminele organisatie. En dat dit niet alleen in mijn zaak gebeurd was me inmiddels ook gebleken. Ik ga elders in dit boek nog in op de gevaarlijke situatie dat sommige rechters met elkaar verbonden zijn via geheime genootschappen en elkaar daar geheimhouding en zelfs in rangorde gehoorzaamheid hebben beloofd. (Dat is zeer zorgwekkend, ik zal dit tot op op haar vezels blootleggen en bewijzen.) De gijzeling werd tot 9 maanden toe volgehouden, althans dat dacht men, en overigens ook zonder dat de curator maar eenmaal in die 9 maanden heeft getracht met mij in contact te komen om het faillissement af te handelen. Mijn uitnodigingen daartoe

werden door hem niet gehonoreerd. Een van mijn advocaten beschuldigde het OM ervan mij te hebben opgesloten en de sleutel te hebben weggegooid, en daar kwam het ook min of meer op neer. Deze hele gang van zaken wordt ook duidelijk in het 2e verzoek tot vervanging curator van december 2016²⁷. Er waren echter fouten gemaakt door het Openbaar Ministerie met de tenuitvoerlegging van de gijzeling waarover ik in januari 2017 een nieuw Kort geding tegen de Staat zou betogen dat de veroordeling in de zaak van Kampen toch onrechtmatig ten uitvoer was gelegd. Daarover later ook meer.

²⁷ Het verzoekschrift tot vervanging van de curator en de beslissing staan integraal in de bijlagen (map 31).

DE BEDENKELE ROL VAN HET OM

Al eerder wees ik op de e-mail van Advocaat-Generaal H. Dijkstra.

Op 6 juni 2012 vraagt deze AG op verzoek van de door ons inmiddels als charlatan ontmaskerde Oud-staatssecretaris en Oud-Advocaat Cees van Leeuwen (in ieder geval had de rechtbank zijn gedrag als onbehoorlijk gekwalificeerd), om een onderzoek naar mij in te stellen liever gezegd naar deze ‘fraudeur/Oplichter’. Hij dringt daarbij ook op enige spoed aan, en zegt ten overvloede het verzoek “van harte” te steunen en hoopt nog diezelfde dag antwoord te krijgen. Over vooringenomenheid gesproken.

Een duidelijker beeld van vooringenomenheid van een OM zal in de geschiedenisboeken waarschijnlijk niet te vinden zijn. Bovendien lekt het OM dit bericht naar het FD en Quote. Het FD had in februari 2014 al zonder enige hoor of wederhoor een uitermate beschadigend artikel over mij geplaatst waarbij opviel dat de gegevens direct waren overgenomen uit een pamflet dat de Staatssecretaris eerder bij mijn bureaus had verspreid en op Internet had geplaatst. Het FD is de gelegenheid van wederhoor geboden doch heeft daarvan geen gebruik willen maken.

Over de spoed heeft AG Henk Dijkstra niet te klagen. Hij wordt op zijn wenken bediend. Vrijwel terstond neemt algemeen opsporingsambtenaar, thans hulpofficier van justitie, van de FIOD, Harry van Rhijn de zaak op.

Deze zit al op 15 oktober 2012, goed voorbereid, bij de Curator van Uniwall aan tafel. (Zie 55) De Curator zet zijn melding bij het fraude punt op eerste verzoek van de FIOD om in een aangifte en vergeet daarbij voor het gemak maar even de vrijwaring (39) die hij mij eerder had gegeven. Het op 6 juni 2012 op verzoek van een inmiddels aangetoonde bedrieger die zich als gedupeerde voordoet, doch dat niet is, (!) loopt al direct in ieder geval al in juli 2012. In al die twee jaar is mij nooit iets gevraagd.

Op 1 oktober 2012 heb ik me wel over de suggestieve en bevooroordeelde handelwijze van de Advocaat-Generaal, het Openbaar Ministerie en FIOD beklaagd bij de hoofd Advocaat-generaal, en krijg daarop op 23 oktober 2012 antwoord, inhoudende een kort excuus. (Zie 56) Maar het kwaad is al geschiedt natuurlijk. Het OM dat de opdracht voor de mooie nieuwe zaak krijgt wordt *niet* geïnformeerd over dat excuus en kan ongehinderd verder gaan.

Op grond van het bovenstaande gaat het OM zover om een reeds opgeheven faillissement waarvan zowel de Curator als de rechter-Commissaris hadden aangekondigd geen (straf) rechtsmaatregelen te zullen treffen jegens mij, die zaak opnieuw te onderzoeken. Niet dat dit iets oplevert, doch dat terzijde.

Eerder in 2012 had de Curator van Tommy Telecom aangifte gedaan van een fraude van 4 x € 50.000 plus drie loonbetalingen die zij niet begreep omdat ze zich nooit behoorlijk in het faillissement had verdiept. Die betalingen zijn reeds lang geleden verklaard.

De FIOD haalt er nu ook nog een betaling van € 1.2 mio bij waar de curator nooit over geklaagd heeft omdat die transactie haar wel goed was uitgelegd, en normaal in de boeken terug te vinden was. In het FIOD-verslag van het verhoor staat duidelijk te lezen dat ik zelf de FIOD op deze betaling heb gewezen!

Om AG Dijkstra en Van Leeuwen maar ter wille te zijn neemt de FIOD dit bedrag maar gewoon op als betaling aan mij in privé! nu had ik daar wel recht op, doch ik heb dit bedrag *nooit* van Tommy gekregen in verband met het faillissement.

Maar zelfs als dat bedrag voor het gemak maar even wel bij de rekening Courant wordt opgeteld, dan nog blijft er een vordering van mij op Tommy over in plaats van andersom, (Zie 33 rand nrs 264 ev)

Dit is enerzijds veroorzaakt doordat ik in privé vooraf aanzienlijke privé investeringen had gedaan en bovendien had ik ook recht op salarisbetalingen die ik maar in het bedrijf had laten zitten toen de cashflow het niet toestond.

Met deze gegevens geconfronteerd op de zittingen voor een opheffing/schorsingsverzoek van de voorlopige hechtenis, bestaat de OvJ mevr. Geertsema, het “keihard” te stellen dat die betalingen niet ‘zijn aangetroffen’ En dat terwijl de betalingsbewijzen 3 pagina’s verder in haar dossier zitten.²⁸ Voorts verdraait zij nog een paar feiten en liegt in feite gewoon. In het beste geval heeft ze in ieder geval het dossier niet goed bestudeerd

Daarmee schendt zij de door haar op ambtseed afgelegde eed op waarheidsvinding.

²⁸ Zie stortingen Notaris Otten uit Fiod dossier(31)

Het OM kan niet meer terug! Ze zijn om het maar in gewoon Nederlands te zeggen in het smerige spel van Staatssecretaris Cees van Leeuwen gestonken, met open ogen en zonder enige vorm van verificatie vooraf. Het OM heeft meegewerkt aan beschadigende media publicaties over mij in het FD in februari 2013 door het 'lekker' van zogenaamde interne e-mailberichten." Zonder enig onderzoek vooraf.

Later zal het OM zoals inmiddels bekend nog verregaande medewerking verlenen aan het programma "Op de Vlucht" van John van den Heuvel.

Weliswaar verklaard van den Heuvel, nadat hij getipt is dat dit boek verschijnt, snel in de Telegraaf in September 2017 dat ik een bedrieger ben en dat hij daarachter is gekomen na een noodkreet van een zakenman die door mij alles is kwijtgeraakt (Van Kampen bedoelt hij) maar ook heeft hij eerder gezegd dat de uitzending mede onder invloed van "gedupeerde" Van Leeuwen tot stand is gekomen. De ware toedracht ken u nu al, onnodig te zeggen dat deze beschadigende uitzending nooit tot stand had kunnen komen zonder de steun en kennis van het OM. Normaal gesproken staan voor dit soort arrestaties niet wereldwijd cameraploegen klaar. Dit is op zichzelf reeds schandalig, want zowel het adres van mij als ook dat van mijn raadsman was het OM bekend. Dus wat het OM ook bij elkaar moet verzinnen, wat voor onzin men er ook bij moet halen, - het OM weet natuurlijk al lang dat zij geen "zaak" hebben maar onder druk van veel media-aandacht is er inmiddels al meer dan een miljoen aan gemeenschapsgeld onnodig over de balk gegooid, dus ze moeten me zo lang als mogelijk achter de tralies zien te houden. (Zie ook bijlage 54) Dat is daarbij nu ook een belang van de Staat geworden die natuurlijk dondersgoed weten dat dit ze straks miljoenen gaat kosten aan claims mocht het EVRM mij in het gelijk stellen.

Dat laatste weegt des te zwaarder omdat het OM weet dat mijn bewijsmateriaal, dat zich in Spanje en Gibraltar bevindt, dreigt verloren te gaan. De ochtend na de arrestatie heeft iemand (die op dat moment voor een korte vakantie bij mij was, snel wat spullen naar het politiebureau in Malaga gebracht zoals u heeft kunnen lezen, maar dat betrof kleding en geen administratie of computers.)

Nu ik het huis huurde en me door de arrestatie al drie maanden niet aan mijn lokale en sociale verplichtingen en afspraken heb kunnen houden, dreigt de huiseigenaar mijn persoonlijke bezittingen bij het straatvuil te zetten omdat hij nu in het hoogseizoen wekelijks zeer hoge huurinkomsten per week kan realiseren. De huur was eerder door mij voor dat er sprake was van een faillissement voor een half jaar vooruitbetaald, zoals

gebruikelijk in Spanje. De indruk die van den Heuvel wil geven dat ik na faillissement heerlijk van het Spaanse leven geniet terwijl ik hier failliet ben klopt dus ook niet maar is onderdeel van de zorgvuldig opgezette karaktermoord.

Mijn administratie uit die tijd, (7 jaar geleden) bevindt zich op drie locaties in Gibraltar en Spanje, in een 30-tal verhuisdozen. Die zijn de laatste 7 jaar al 4 maal internationaal met me mee verhuisd, dus alleen ikzelf kan daar nog uitkomen om dat uit te zoeken. Daartoe strekkende schorsingsverzoeken worden afgewezen. Ik kon dat alleen maar zelf doen want met degene die daar wellicht bij had kunnen helpen had ik een contact verbod ' in het belang van het onderzoek' gekregen. Nu daar geen enkele valide reden voor was, kan ik niet anders dan concluderen dat het de bedoeling is geweest mij opzettelijk de kans te ontfangen mijn tegenbewijs veilig te stellen.

Nu hadden mijn vrienden daar aanvankelijk nog wel bij willen helpen, maar sinds zijzelf als getuige bij deze zaak betrokken waren geraakt, puur omdat zij op dat moment bij mij logeerden en zelfs een 80 jaar oude moeder is gaan horen, wilden die geen doos meer aanraken en er – begrijpelijk -niets meer mee te maken hebben.

Zij wilden niet het risico lopen straks nog het verwijt te krijgen “bewijs te hebben laten verdwijnen” of iets dergelijks van een zaak waar ze niets van af wisten en er ook niets mee te maken hadden.

Maar nee, het OM verzint steeds weer nieuwe trucs en leugens om mij vast te houden, dat zullen we ook later nog zien. Van belang te vermelden is, dat ondanks alle pogingen van het OM mij mijn tegenbewijs te blokkeren, dit uiteindelijk toch niet gelukt is. Ik heb alle aantijgingen kunnen weerleggen. Dat het desondanks tot een (voorlopige) Nederlandse veroordeling kon komen, zegt meer over de staat van de rechtstaat. Daarover later meer. Het zou nog veel gekker worden.

DE ROL VAN JOHN VAN DEN HEUVEL

Tijdens de arrestatie in Marbella begreep ik direct dat ik de hoofdrol zou spelen in een nieuw programma van Van den Heuvel, al had ik van het format “Op de vlucht” nog niet eerder gehoord. Ik begreep direct dat mijn opponenten John voor hun karretje hadden weten te spannen. Nog tijdens de arrestatie en de opnamen heb ik John erop gewezen dat hij zich liet misbruiken. Eerder had ik me niet aan de indruk kunnen onttrekken dat van de Heuvel zich min of meer door het OM liet prostitueren. De latere uitzendingen van Op de Vlucht over onder andere Rogier Lips en de voortvluchtige Turkse mensen handelaar Saban B. en met name de timing daarvan hebben me in die overtuiging gesterkt. De uitzending over Saban verschijnt toevallig een dag voordat een Turkse rechtbank over diens uitlevering moet beslissen. De timing van de uitzending rond Rogier Lips is door Lips verstoord doordat die zelf daags voor de uitzending zelf een interview aan Sven Kockelman gaf en ook de openbaring van de 'Hollender tapes' kwamen zeer toevallig net een dag voordat de rechtbank over de verlenging van de voorlopige hechtenis van Hollender zou beslissen, terwijl die tapes al lang in het bezit van de pers waren. Meer en meer werpt Van den Heuvel zich op als een soort belerende moraalridder voor het Nederlands recht. Als gesjeesd allochtoon politieagent zal de keuze ook niet moeilijk zijn geweest toen het erop aankwam een keuze te maken om zijn justitiële carrière verder als parkeerwachter voort te zetten dan wel de journalistiek in te gaan. Dat is hem van harte gegund maar het is jammer dat het bloed steeds verder dreigt te kruipen dan het gaan kan. Op 8 januari 2015 meent van den Heuvel in het programma RTL Boulevard collega Crime – Fighter Peter de Vries te moeten verwijten dat laatstgenoemde eens wat meer aan hoor en wederhoor zou moeten doen. Nu kan je ook je bedenkingen hebben omtrent laatstgenoemde ‘s journalistieke motieven ik zie hem in ieder geval als een journalist die nu juist *wel* aan grondig onderzoek doet en geen ongecontroleerde uitlatingen doet. Een klassiek voorbeeld van de pot die de ketel verwijt dat hij zwart ziet derhalve. Nam ik op dat moment nog aan dat het om een incidentele slip of the tongue ging, mogelijk ingegeven door frustratie of broodnijd, deed hij de weken daarop in het programma van Eva Jinek opnieuw van zich spreken. John was bij Eva te gast als sportcommentator. Op het moment dat Eva in gesprek gaat met een paar collega's van het kantoor van het kantoor van advocaat Nico Meijerink, een alomteweerd Amsterdamse strafpleiter die regelmatig

de degens kruist met Justitie (zie bijlage "De Hoge Raad gooit de rechtstaat in de uitverkoop" nr.) wanneer het OM weer eens haar boekje te buiten gaat en in dit geval speelde er mogelijk een gijzeling van Meijerink in het zogenaamde Passageproces. In dat gesprek meent John zich geheel ongevraagd en vanaf de publieke tribune in die discussie te moeten mengen en begint het voor Justitie op te nemen met de opmerking dat de strafrechtadvocaten in het Passageproces wat hem betreft maar eens wat vaker in de spiegel moeten kijken. Alsof dat nog niet genoeg was bevestigd John zijn misplaatste zelfoverschatting in zijn Column van de Telegraaf rond die datum dat te veel van zijn collega-journalisten zich schuldig maken aan "onwaardig gedrag" hetgeen hij nader specificceert "door feiten vaak te verdraaien en feiten weg te laten". Welnu geachte lezer, als er ook maar 1 journalist is die juist daarin de kroon spant dan... Juist u raad het al. Uiteindelijk zie ik John twee jaar later weer bij RTL4 op 9 december 2016 18.41 uur en hoor hem weer zeggen, nu naar aanleiding van de moord op Martin Kok, "Als je als journalist geen hoor en wederhoor toepast ben je geen misdaad journalist"! Hij weet het dus wel. Ook dat hij geen journalist is. Zeer recent nl in januari 2017 onderstreept hij bovendien zijn journalistieke niveau door in zijn column in de telegraaf ook (oud) collega en publiciste Marianne Zwagerman een lage trap na te geven. Ik hoop niet dat hij net zoals Martin Kok aan zijn einde zal komen al is de kans daarop groot. Een van mijn advocaten die nauw bij het passageproces betrokken is heeft me gezegd dat John op *meerdere dodenlijsten* voorkomt. Ik kan u verzekeren dat mij meermaals in de gevangenissen de vraag is gesteld of ik nu niet een enorme hekel aan die man had. Ik heb ze daarop altijd helaas teleur moeten stellen met de mededeling dat ik hem zelf als een zielig slachtoffer van misinformatie zag. Ook de talloze aanbiedingen die mij ongevraagd zijn gedaan hem "eens even goed onder handen te laten nemen" heb ik onbenut laten passeren. Gelukkig maar dat ik bepaalde gedachtes af en toe niet heb toegestaan om bij me op te komen.

De gebeurtenissen maken dat je gedachten soms onwelgevallige wegen bewandelen met betrekking tot het lot van de veroorzakers daarvan, moeilijk begaanbare wegen van teleurstelling, onmacht en boosheid, die iemand die geruime tijd gevangen heeft gezeten, aan het eind van die wachttijd gevaarlijk parten kunnen spelen, bittere wegen van weerbarstigheid, waarop het in geen geval nog ver was naar het besluit en de uitvoering daarvan. Ik heb de verleidingen der absolute machtsbegeerte weten te weerstaan andere krachten te mobiliseren toen de goden niets van me wilden weten, ondanks dat de mogelijkheid daartoe mij in gevangenschap meermaals is aangeboden. De figuur Van den Heuvel is mij verder de moeite niet waard verder nog enige aandacht aan hem te schenken

maar ik meen dat de wijze waarop hij en Justitie elkaar over en weer zaken toespelen in een zichzelf respecterende rechtstaat niet thuishoort. Saban, Rogier Lips en Holleder zijn slechts enkele voorbeelden daarvan maar het gaat veel verder en dat is griezelig. Dat zijn Russisch/ Turkse toestanden. Persoonlijk neem ik John niet veel meer kwalijk dan dat juist hij zelf wat meer aan hoor en wederhoor en verificatie zou kunnen en *behoren* te doen bij zaken die hem worden toegeschoven *juist* wanneer die van Justitie afkomstig zijn. Dat lijkt me ook zeer in zijn eigen belang, ten eerste om zich niet langer aan zijn zelfverklaarde “onwaardig gedrag” schuldig te maken maar ook voor het geval hij nog eens in rechte wordt aangesproken en veroordeeld omdat hij mensen beschadigd zou hebben door zijn ongeverifieerde berichtgeving. Iets wat met de hedendaagse trend rond media laster niet langer denkbeeldig is. Misschien dat hij zichzelf dan zelfs ook weer eens recht in de spiegel aan kan kijken.

Ná 4 MAANDEN DE EERSTE TEKENEN VAN BARSTJES IN DE RECHTSPRAAK DOOR MACHTSMISBRUIK

Door het gesjoemel met de gronden kom ik echter op een idee.

De Rechtbank(!)- *niet het OM*- had opeens bedacht dat niet zou zijn aangetoond dat mijn administratie zich wel in Spanje/Gibraltar bevond. Men twijfelde dus weer aan mijn COMI en betrok nu dus het faillissement in deze verdenking. Ook sluit ik niet uit dat het OM dit de rechtbank, buiten de zitting om, heeft ingefluisterd. Dat soort zaken zijn mij al vaker gebleken en zijn op zich natuurlijk een schending van het procesrecht. Op zich een ontoelaatbare verstrengeling van straf en civiel recht. De eerdere opzettelijk gemaakte fout van de rechtbank Utrecht waarbij zij zichzelf wel bevoegd achtte en dit door het Hof zelfs bekrachtigd was en uiteindelijk zelfs ook door de Hoge Raad, zij het met zeer dubieuze argumenten, etterde dus gewoon verder als een klein gezwelletje in de rechtspraak van civiel naar strafrechtelijk. Later zal blijken dat het faillissement 3 jaar muurvast blijft zitten juist door de problemen rond die COMI(Centre Of Main Interest). Het zal de basis vormen voor een verzoek tot heropening van de faillissement zaak. Ter bestemder hoofdstuk zal ik die voortgang inlassen.

Daardoor werd ik echter snel wakker want die opmerking maakte enerzijds zeer duidelijk dat de Rechtbank had moeten zoeken naar een excuus om mijn invrijheidstelling tegen te houden. Het bevestigde maar weer eens dat er een opdracht van hogerhand lag, die zei deze man niet vrijlaten, wat er ook gebeurt. Maar ook herinnerde het me eraan dat al veel van het bewijs dat ik uit Spanje nodig had al een jaar eerder door mij al eerder vanuit Spanje aan mijn advocaat was gezonden en daarna door mijn advocaat aan de Curator was doorgestuurd. En deze laatste had de ontvangst daarvan, zonder dat hij daar erg in had, ook erkend doordat hij de genoten salarisbetalingen uit de belastingaangifte had gehaald.

Achteraf bezien had ik me alle moeite gewoon kunnen besparen. Door de conspiratie die er inmiddels tegen mij was gevormd, had ik met alle bewijs ter wereld aan kunnen komen, ze hadden me gewoon nooit vrijgelaten. Alle wetten zijn met voeten getreden ook en met name Europese wetgeving die

er juist op toeziet dat overlevering van personen niet wordt misbruikt en dat de rechten van verdachten gewaarborgd worden. En dat is precies waar het vergelijk van mijn advocaat in de introductie onder rand nummer 33 op doelde met de “lettre de Cachet” zoals die tijdens het machtsmisbruik van de regering uit het Frankrijk van 1798 derhalve voor de revolutie voorkwam. Ik kan me voorstellen dat het u nu even is gaan duizelen en u het overzicht kwijt bent, ik kan het u niet kwalijk nemen dat wil zeggen het is mij ook meer dan eens overkomen.

Ik zal derhalve nog even kort de zaken op een rijtje zetten: Een oud-Staatssecretaris kan niet accepteren dat hij in Nederland een aantal procedures tegen mij heeft verloren en gaat ertoe over wat vriendjes te bewerken binnen het beleidscentrum van het Ministerie van justitie in den Haag om mij zo te laten arresteren. De e-mail van de Advocaat-Generaal Henk Dijkstra in het hoofdstuk “The making of a murderer” laat daar geen ruimte voor twijfel. Door deze e-mail wordt de brug geslagen tussen Van Kampen en Van Leeuwen. Zonder deze e-mail had ik u dit allemaal wel kunnen vertellen, maar dan was het slechts een complottheorie gebleven. Nu is het keihard bewijs van mijn stellingen. Van Kampen, zelfverklaard vrijmetselaar, van Leeuwen verdenk ik daarvan, of dat hij gerekruteerd is door de AIVD na zijn staatssecretarisschap. Dat doet de AIVD vaak. Oud kabinetsleden die politiek uitgerangeerd zijn, zijn vaak willige slachtoffers voor deze dienst. Zo houden ze toch hun continue behoefte aan macht, of, beter gezegd, het misbruik daarvan, bevredigd. Daarom is het ook zo gevaarlijk dit soort van gefrustreerde lieden en instanties meer macht te geven bijvoorbeeld door al uw en mijn telefoon en dataverkeer af te luisteren en e-mails na te lezen. Want u denkt toch niet echt, alle beloften daartoe ten spijt, dat wanneer een “vrindje” even iets wil weten, dat niet geregeld wordt? Kom nou zeg. U heeft toch ook wel een vriendje die bij de politie werkt en die even snel een kenteken voor u na kan kijken als u dat wenst? Iedereen maakt gebruik van zijn relaties op welk terrein dan ook, dus ook op dit gebied. Dat is gewoon menselijk en juist daarom moet die wetgeving op de privacy in stand blijven. De directeur van de AIVD zegt dan op televisie, iemand die niets te verbergen heeft, heeft ook niets te vrezen, we gaan heus niet alle telefoons en computers nakijken. Nee dat geloof ik graag, maar als men het wil dan *kunnen ze dat wel*, en daar gaat het fout. En dat zou ook u uit moeten maken. Ik leg dat verder uit. Recent is gebleken dat ook televisies en alle andere apparaten die op het internet zijn aangesloten, dus ook uw router, uw energie meter en ook uw Tv en zelfs uw auto als u een Wifi voorbereide auto bezit kunnen worden nagekeken. Met terugwerkende kracht, want veiligheidshalve wordt wel alles opgeslagen net zoals nu al uw telefoongesprekken. En nu komt het, iedere

opsporingsambtenaar heeft de bevoegdheid die gegevens op te vragen. Geen probleem? Nee? Stel U bent getrouwd, u leert een vriendin kennen, u heeft kinderen. Voor u het weet heeft u de raad voor de voogdij achter u aan. En die kunnen dus stiekem even meekijken of u 's-avonds op de bank niet even een stoute hand naar de nieuwe liefde uitsteekt. Bingo, weg voogdij. Of uw belastingambtenaar verdenkt u ervan dat u toch op iets grotere voet leeft dan u hem wilt doen geloven. Hij wil toch weleens kijken of u niet toch een 12 jaar oude whisky drinkt of een goede Cheval Blanc i.p.v., het bocht van de buurt super, om maar een voorbeeld te noemen. U heeft een keertje per ongeluk zwartgereden met de trein? U kunt de spoorwegrecherche verwachten, want uw log in gegevens kloppen niet met uw stappenteller op uw smartphone. Uw buurman verdenkt u ervan dat u uw hond slaat, de ambtenaar van het woningtoezicht meent toch dat u moet doorstromen, iedereen in zo'n soort positie kan "inkijkjes" opvragen, net als de politieagent dat voor een vriendje doet. U neemt uw zoon of dochter een dagje mee uit en meld hem of haar ziek. De onderwijsinspectie zit op de bank. *Iedereen* is een potentiële target. Alle flauwe smoezen over terreurbestrijding ten spijt. Dat is slechts bangmakerij. Wanneer criminelen of terroristen elkaar willen spreken zoeken ze elkaar wel in een kroeg of Shisa lounge op. Die weten al lang dat ze in de gaten worden gehouden. En ook al is de machtiging van de AIVD daar niet op gericht, als de belastingdienst even iets wil weten, dan denkt u toch niet dat ze nee zeggen? Volgende week hebben ze elkaar weer nodig. Zie ik spoken? Nou gelooft u mij maar dat ik het aan den lijve heb ondervonden. Deze ambtenaren zijn de Nederlanders waarover Multatuli het al in 1860 had toen hij zei dat de Nederlanders de slechtste mensen ter wereld zijn. Dat zijn de Nederlanders waarover Rob Hoogland in zijn column in de Telegraaf op 29 mei 2015 zei "Met de tweede wereldoorlog zijn alle Nederlanders Nazi's geworden" Die laatste uitspraak laat ik aan hem, ik ben het er niet helemaal mee eens, maar begrijp hem wel. Dat zijn nare Nederlanders om het vriendelijk te zeggen. En die laten we in uw en mijn kamer speuren via tv-camera's, telefoons en laptops *wanneer zij dat nodig vinden of gewoon willen*. Dat kunnen ze dan en dat moeten we met ze allen niet willen. Vroeger hadden we een ambtenarenapparaat dat bestond uit 30% van de bevolking en dat was er om de bevolking te ondersteunen. Tegenwoordig is dat meer dan 50% en zijn ze er allemaal ter beteugeling, betutteling en controle en correctie van de bevolking, en daar zit het verschil. Met de hedendaagse technieken is dat al helemaal niet meer nodig, we kunnen de helft van de ambtenaren nu al kwijt, te beginnen met het parlement. Zoals sommige nieuwkomers in de politiek al zeggen parlementsleden worden gewoon kies kastjes om uw en mijn stem zuiver over te brengen en die

kunnen daar dan niet meer mee sjoemelen en marchanderen. Bovendien een stuk goedkoper ook. Kieskastjes kennen geen peperdure wachtgeldregelingen. En dat moet snel gebeuren ook, want die dubieuze Nederlanders zijn natuurlijk helemaal niet representatief voor de echte Nederlanders. Die houden hun mond en laten zich verdrukken, of werken keihard zolang ze dat nog kunnen en emigreren steeds vaker. Ze vormen de zwijgende meerderheid en zijn zo beschaafd en netjes dat ze niet eens massaal op Wilders durven stemmen, zelfs niet stiekem, terwijl ze dat uit protest het liefst wel hadden gedaan. Niet omdat ze tegen Marrokkanen zijn maar omdat ze tegen de dubieuze Nederlanders zijn die nu de dienst uitmaken. Wilders is gewoon de nieuwe Boer Koekoek. Een proteststem. Een sprankje van hoop mogen we misschien putten uit de uitspraak van de Hoge Raad dat de belastingdienst geen gegevens uit camera beelden van de politie camera's mag gebruiken om privé gebruik van leaseauto's te gebruiken. Al moet ik bekennen dat ik mezelf er direct op betrapte me af te vragen of hier weer niet een ander, niet zuiver juridisch argument een rol heeft gespeeld. Wat weet ik niet, maar ik zou me kunnen voorstellen dat er een sterke lobby van de leasemaatschappijen invloed heeft gehad op dit Arrest. Leasemaatschappijen zijn de grote banken, dus ook de staat zelf weer nu via Dijsselbloem, dus denkbeeldig is dat niet. De Nederlandse justitie staat bol van de voorbeelden van "Detournement de Pouvoir" zoals juristen het noemen, voor u gewoon "een bevoegdheid misbruiken voor iets waarvoor die bevoegdheid niet is verstrekt." Bezien we alleen al de acties van Staatssecretaris Van Leeuwen, Officier van Justitie Frits van Straehlen, en advocaat-Generaal Henk Dijkstra nog los van de brief van de Rechter-Commissaris aan de PI in Alphen. Om over de brieven en besluiten van Advocaat-Generaal Gonzales maar helemaal te zwijgen. Het is slechts een kleurrijk rijtje van lieden dat zich schuldig gemaakt heeft aan een stuitende vorm van detournement de pouvoir en abus de pouvoir. Dientengevolge wordt er een groep rechters gevormd die elkaar dekt en steunt, en zelfs dekt men zich in bij het hof in Arnhem, uiteindelijk dus landelijk afgezekerd via de vrijmetselarij zo we zullen zien. Hoever gaat dit goed? In Frankrijk heeft het de revolutie van 1798 getriggerd, in Amerika hebben ze Trump als super boer koekoek gekregen, in Nederland hebben Ad van der Steur en Ivo van Opstelten al het veld moeten ruimen evenals Fred Teeven. Maar weer worden die lieden die op de meest beschamende wijze ons allemaal bedrogen hebben gehonoreerd met erebaantjes terwijl ze in feite een lot als Johan van Oldenbarnevelt bij de gevangendoor hadden verdiend. Ze mogen wel uitkijken. Bonifatius werd bij Dokkum door de Kanninefaten vermoord, ik dacht onlangs dat de Kanninefaten Rutten bij Jinek zouden vermoorden. En denkt u nu niet dat de minister-president van al die zaken niet op de

hoogte was. In ieder geval in mijn zaak heeft zijn allerbelangrijkste adviseur, die ik persoonlijk goed ken dat van mij vernomen. Ik hoop dat Thierry Baudet samen met Mr Hiddema de kans krijgt de bezem erdoor te halen. Laatstgenoemde weet evenals de meeste strafrechtadvocaten als geen ander hoe de rechtspraak van het rechte pad is afgeraakt. Maar ik houd mijn hart vast. Baudet, terecht voorstander van referenda, wordt nu al buitenspel gezet door te pogen de referenda te verbieden. En dan durft zo'n regering nog kritiek op Erdogan te hebben, die gewoon een referendum uitschrijft om meer macht te krijgen. Dat getuigt wat mij betreft van moed en zelfvertrouwen.

Terug naar Staatssecretaris van Leeuwen. Door de e-mail van AG Dijkstra, waarvan hij zoals u heeft gezien heel vriendelijk kopie ontvangt, komt hij in contact met een andere opponent van mij en zet samen met hem mijn faillissement in elkaar op een niet bestaande en een door meineed verkregen vordering en hij weet daarbij zijn eigen advocaat als curator te laten benoemen. Ik maak daar tegen bezwaar. De Rechter-commissaris, mevr. D.E. Staal vindt dat geen bezwaar. Hierbij valt op dat de RC nog geen jaar voordat zij Rechter-Commissaris werd, advocaat was van de Postcode loterij waar ik een zakelijk geschil mee had. Uiteindelijk heeft ze de curator toch onder veel druk moeten vervangen en heb ik haar ook moeten wraken! De wrakingskamer die haar wraking moest beoordelen werd voorgezeten door mevrouw Pauline Ellinkhuizen, toevallig een ex buurvrouw van me. Dat accepteer ik niet en wraak dus ook de wrakingskamer. Nu zijn wrakingen -ook van de wrakingskamer- een doeltreffend middel om de geringste schijn van vooringenomenheid weg te nemen, althans zo zijn ze bedoeld, maar dan moet er wel mee gestopt worden deze wrakingen door collega rechters uit het eigen arrondissement uit te laten voeren. (Amsterdam en Den Haag doen daar momenteel een proef mee) Chinese walls zijn erg dun. De gedachte aan de slager en het eigen vlees keuren dringt zich op. Tegen de Advocaat-Generaal die de smadelijke e-mail heeft verstuurd heb ik strafrechtelijk aangifte gedaan. En daarmee had ik een krachtige vijand gecreëerd. Via de Advocaat-Genereaal en de OvJ het OM, ofwel de staande magistratuur en via de Rechter-Commissaris en gewraakte rechters de zittende magistratuur en dat geheel stevig verbonden door de vrijmetselarij. Dat is wat Derksen in zijn boek 'het systeem' noemt, ik blijf het de gevestigde orde noemen. De invloed van de politiek op de rechtspraak ook in dit proces met een oud-staatssecretaris is ongekend. Maar hoe kan het ook anders, Van Opstelten had net alle nieuwe presidenten van hooggerechtshoven benoemd. Ook hier geldt 'wiens appels men vaart

etc. nietwaar? Zie foto van benoeming en artikelen daaromtrent (afbeelding 4) Daarna ben je als gewoon burger kansloos. Ik vocht tegen een complot, ik durf zelfs te stellen een criminele organisatie, zo je dat in Rusland of Turkije verwacht. Met een rechtstaat heeft het in de verste verte niets meer te maken.

Wij rechters poseren liever niet met minister Opstelten

Die foto met Opstelten schaadt de rechtspraak, stellen **Peter Ingelse** en **Anneleen Broekhuisen-Molenaar**.

Wat een mooie foto – de kersvers benoemde presidenten van (bijna) alle rechterlijke colleges in Nederland zijn tezamen gekiekt (NRC Handelsblad, 15 oktober). Met de blik naar boven kijken ze vol verwachting op naar de rechtstaat, die ze op het punt staan te bedienen.

Maar pas op, deze foto deugt niet. Wie zijn die heren daar in het midden? Dat zijn toch niet Erik van den Emster en Ivo Opstelten? Ja hoor, het zijn inderdaad de voorzitter van de Raad voor de rechtspraak en de minister (Veiligheid en Justitie, VVD). Deze heren zijn geen president van een rechterlijk college. De minister is – natuurlijk – zelfs niet eens rechter!

Ook de rechtspraak heeft het begrip 'beeldvorming' ontdekt, en de gevaren die hiermee samenhangen. Op de Dag van de Rechtspraak, op 27 september, waarschuwde Van den Emster nog dat „het lastig is een eenmaal ingesleten beeld te doen kantelen” en dat de Raad daarom „de feiten steeds actiever communiceert naar de media, de politiek en het grote publiek”.

Op de foto 'communiceert' Van den Emster 'actief': voor u staat het team dat de rechtspraak de komende jaren zal besturen, onder leiding van Opstelten en Van den Emster.

Zeker, het besturen van de rechterlijke organisatie is noodzakelijk. Hiervoor hebben we bestuurders nodig. Los hiervan heb je rechters. Zij

Minister Opstelten wordt omringd door rechters. Foto Floren van Olden

spreken recht. Dit is het eigenlijke werk – onpartijdig en onafhankelijk luisteren, wegen, oordelen en beslissen, ook onafhankelijk van de minister en welke (rechterlijke) bestuurder dan ook.

Presidenten zijn bestuurder en rechter. De minister en voorzitter van de Raad zijn alleen bestuurder. Bovendien behoort de minister tot een andere rechtstatelijke poot.

Dit weten wij rechters natuurlijk wel, ook zij daar op de foto, maar „de media, de politiek en het grote publiek”? Zo gemakkelijk is het mis-schieten toch niet.

Als je aan beeldvorming wilt doen, doe het dan goed. Paul Frissen noemde de rechtspraak op dezelfde Dag van de Rechtspraak een „sterk merk” en wees ook op het belang van stijl-vastheid. De kernwaarde van het merk 'rechtspraak' is onafhankelijkheid. De presentatie van het gevarieerde gezelschap van bestuurders die

tevens rechter zijn, bestuurders die dat niet zijn en de minister vraagt om misverstand. Het sterke merk verwatert. De blik op onafhankelijkheid vertroebelt. Ging ijdelheid vóór het merk?

Bedrijven zijn trots op hun merk en beschermen het als leeuwen. Zo'n verwatering zouden zij nooit toestaan. De kortgedingdagvaarding ligt in zo'n geval al klaar. Wij verwatert daarentegen zelfs merk.

Of denkt u: wat deert zo'n foto? Het 'beeld' op de foto sluit helaas aan bij bestaand onbegrip en vooroordeel. De foto deert wel degelijk en brengt het 'kantel'-probleem naderbij. Kóóster dus ons merk. Erik en Ivo, wij poseren zonder jullie!

Peter Ingelse en Anneleen Broekhuisen-Molenaar zijn raadsheer in het Gerechtshof Amsterdam. Zij hebben deze bijdrage geschreven op persoonlijke titel.

Terugkomend op de faillissementszittingen en gewapend met dat nieuwe bewijs, besloot ik tot een nieuw opheffing/schorsingsverzoek van de voorlopige hechtenis over te gaan. Als ik erover nadenk dat het dan inmiddels begin September is, bijna 4 maanden nadat ik in Marbella op straat ben gearresteerd dan vraag ik me regelmatig af of ik soms in een slechte droom zit, of zoals de Amerikanen zeggen “am I sitting in the wrong movie”

Opgevoed in de overtuiging dat Nederland een rechtstaat is, heb ik direct na de overlevering door Spanje aan Nederland volledig openheid van zaken gegeven aan de FIOD. Nooit is het bij me opgekomen dat het OM en de FIOD erop uit waren me te “pakken” of te “framen” zoals dat zo mooi heet en daarbij zover gaat ontlastend bewijs te negeren en zelfs te laten verdwijnen. In december 2015 zag ik vanuit de PI dat Joep van den Nieuwenhuijzen in het programma van Harry Mens “Business Class” Justitie van exact dezelfde praktijken beschuldigd. In dit licht moeten ook de inmiddels 5 verzoeken worden gezien of beter gezegd de afwijzing daarvan, om mijn hechtenis op te heffen om te schorsen. Ik was op 7 mei gearresteerd en slechts met een korte broek en een Polo meegenomen en tot op de dag van vandaag bijna 4 maanden later heb ik op geen enkele wijze mijn administratie kunnen raadplegen om mijn beweringen te staven. (Dat het nog drie jaar daarna niet zou veranderen, kon ik toen nog niet bedenken) Bovendien omdat ik mijn huurhuis zo heb moeten verlaten en geen regeling met de verhuurder heb kunnen treffen, niet eens kunnen bellen, dreigt het risico dat laatstgenoemde al mijn bezittingen waaronder mijn administratie en computers bij het vuil worden gezet. En daar hoopt het OM op. (En zo is het ook gelopen)

Voor het eerst wordt me nu pas echt duidelijk hoe het mogelijk is geweest dat ik zelfs in Hoger beroep een veroordeling kreeg in de zaak Van Kampen. Ook in die zaak hebben OM en FIOD *alle* ontlastende stukken “Nee het bewijs!” van het tegendeel achtergehouden. Het is ook om die reden dat Het OM zich al zo lang als die procedure loopt zich ertegen verzet dat mijn verzoek wordt gehonoreerd de boeken te openen en dat de Curator wordt gehoord. Wat zouden ze te verbergen hebben? Denkt u eens na! Veroordeeld voor een faillissement fraude, tot driemaal toe geweigerd de boeken te openen of de curator te horen, dat is toch op zijn minst vreemd nietwaar? En dat zou later in de volgende zaak precies zo gebeuren. Naar ik inmiddels had begrepen -ook uit andere zaken- was het een beproefd concept geworden voor het OM-bewijs niet toe te laten. De Rechtbank steunde die handelwijze waardoor niemand meer vol kan houden dat er sprake is van waarheidsvinding. Dit heeft vergaande gevolgen voor de

rechtspraak, zonder een “fair trial” zoals het Europees verdrag voor de rechten van de mens onder art 6 voorschrijft kan ook niet meer volgehouden worden dat iedereen onschuldig is tot dat hij is veroordeeld, indien die veroordeling het gevolg is van een blokkering van de waarheidsvinding en waar van meet af aan de verdachte als schuldig is beschouwd tot dat hij zijn eigen onschuld heeft aangetoond. Hierna in dit boek zal ik nog verwijzen naar de conclusie van Ton Derksen in zijn boek ‘onschuldig vast’, hoe iemand door dit systeem volledig klem gezet kan worden *zonder* dat daar ook maar de geringste rechtsgrond voor bestaat. En hoe zou iemand dat moeten doen wanneer al zijn tegenbewijs wordt geblokkeerd? Waar zijn we dan mee bezig? Rechtspraak?

Daartegen richt zich dan ook hoofdzakelijk het cassatie verzoek. De Rol van het OM en de rechtbank wordt steeds meer obscuur.

Uiteindelijk heb ik op enig moment na diep beraad en meer uit wanhoop besloten tot een advocaten wissel. Mr Max Vermeij heeft mij tot nu toe fantastisch bijgestaan. Ten eerste heeft hij tot mijn volle tevredenheid mijn cassatie verzoek overgenomen van Mr Gerard Spong. Al met al kan, hoe dat ook afloopt, dat niet wegnemen dat Mr Max Vermeij dat geweldig gedaan heeft. Maar er waren twee redenen waarom ik daartoe besloot. Ten eerste was er af en toe naast het strafrechtelijke deel ook civielrechtelijk advies nodig in de faillissement zaak en daar wilde Max liever niet aan beginnen. (Om mij ter wille te zijn heeft hij dat uiteindelijk toch wel gedaan). De tweede reden was dat hoe zeer Max ook zijn best deed, het er op leek of al zijn inspanningen niet gehonoreerd werden. Ik heb toen, doordat ik geen enkele ervaring met het Strafrecht heb, gemeend eens een 2nd opinion te moeten vragen. Dat bleek achteraf niet nodig. Alle 2nd opinions kwamen allemaal op hetzelfde uit: Max deed het prima en ook de andere advocaten als Jan Boone en Jan Heijn Kuijper kwamen geen stap verder in mijn zaak en concludeerden allemaal dat hier wel van een of andere beïnvloeding van bovenaf of uit de politiek sprake *moest* zijn. Jan Boone zei ronduit “U dacht toch niet dat u hier in een rechtstaat terecht was gekomen” Mr Max Vermeij heeft het hof zo u weet regelrecht geschreven dat hij niet langer als marionet voor een schijn proces wenste te fungeren en daarmee geen blad voor de mond genomen. Het recht werd gewoon genegeerd, dat waren alle advocaten met elkaar eens. Gelukkig heeft Max daarna de zaken weer voor me over genomen. Hij was toch het best op de hoogte ook met mijn dossier waar hij zich meer dan de anderen in verdiept had, daar was ik blij om. Al was het natuurlijk toch ook prettig te zien hoe ook Jan Boone en Jan Heijn Kuijpers, en hier mag ik ook niet Egbert Walinga niet overslaan, hoogst verontwaardigd waren over de gang van zaken in mijn zaak en hoe Jan

Boone hierover dacht heeft u al kunnen lezen in een eerder hoofdstuk. Egbert Walinga was op verzoek van Jan Heijn Kuipers in het civielrechtelijke deel van de faillissementsproblematiek gedoken. En dan met name de onrechtmatige gijzeling die 9 maanden heeft geduurd. Egbert Walinga deed dat zeer kundig, dat moet ik nageven, maar daar hij mijn zaak op basis van toevoeging moest doen, kon hij mijn zaak niet de aandacht geven die ik nodig vond. Ik kan het hem niet eens kwalijk nemen. Samen met zijn kantoorgenoot Mr Cohen –Tervaert vormden zij een kundig advocatenduo. Maar ook zij werden op gênante wijze aan de kant geschoven. Al met al had ik er niets aan. Iedere rechtbank negeerde de wet. Ook en met name de Europese wetten met betrekking tot de bescherming van de rechten van de mens. Maar voorlopig had ik er niet meer aan dan de vaststelling dat Nederland geen rechtstaat meer is. En dat is treurig en griezelig tegelijk.

Max Vermeij was er ook direct geweest nadat ik aankwam op Schiphol op vrijdagavond en de zaterdag daarop bij alle verhoren en ook alle raadkamerverzoeken tot opheffing of schorsing van de hechtenis heeft hij voortreffelijk gesteund. Ook in het week end.

Het feit dat die verzoeken zijn afgewezen zegt meer over de bevooroordeeldheid van de rechtbank en de staat waarin de rechtspraak zich bevindt dan over de kwaliteiten van Max Vermeij. De reden waarom ik (tijdelijk) van advocaat ben gewisseld kwam ook door het feit dat Max Vermeij een goede, rustige, nette advocaat is, die zich niet wilde verlagen tot het geweld van een OvJ van zeer bedenkelijk laag allooi. Dat was zijn keuze waarin hij uiteindelijk ook gelijk had.

Machteld Geertsema die leugen op leugen stapelt (zij staat daarvoor overigens al in vele zaken bekend heb ik begrepen en waarvoor zei later ook van verschillende zaken, waaronder de mijne is afgehaald. Het laatst dat ik van haar zag was onlangs op televisie, toen was ze gedegradeerd tot persofficier) weet zich daarbij door de rechtbank Utrecht gesteund. Zoals Mr Boone zich terecht afvraagt, “Wie beschermt de rechtstaat tegen het OM” en hij ook de Rechtbank erop wijst dat het haar plicht is het OM te corrigeren en door dat niet te doen meewerkt aan het afglijden van de rechtstaat.

Ik dacht even nu een advocaat nodig te hebben die de verbale combat tegen deze leugenachtige OvJ en een bevooroordeelde rechtbank beter aan kon. Dat bleek dus een onjuiste veronderstelling maar ga daar maar een paar maanden onschuldig zitten, dan ga je van alles bedenken. Het was op zich een schrale troost te ontdekken dat niet alleen in mijn zaak de rechters het

niet zo nauw meer nemen met de rechtspraak en hun oren volledig laten hangen naar hetgeen het OM zegt. Enerzijds luchtte het op doordat alle artikelen in de pers zoals van Spong, Weszky en Pasman in HP de tijd en later ook van Nico Meijerink in de Bonjo laten zien dat dit tegenwoordig de rechtspraak is. Ik vreesde dat het bij mij uniek gebeurde waardoor ik uiteraard een geloofwaardigheidsprobleem zou hebben gekregen, anderzijds stemt het ook niet bepaald hoopvol en vrolijk wanneer je leest dat volgens topadvocaten de Hoge Raad het recht bij het grofvuil heeft neergezet, en dat nog voor dat je de cassatie schriftuur hebt ingediend. Het maakt dat we de cassatie schriftuur 2.5 jaar later zo compleet mogelijk indienen, om niets aan het toeval over te laten, maar eigenlijk al vooraf met de wetenschap, ook mijn advocaat Max Vermeij heeft er geen enkele fiducie meer in dat de Hoge Raad nog correctief zal ingrijpen, niet door de gehele trend van rechtspraak op dit moment, nog eens verergerd door de invloed van de vrijmetselarij in de rechtspraak zoals we die hierna nog nader zullen aantonen. De angstige en bescheiden hoop is dat het Europese Hof nog niet geïnfecteerd is. Dat moesten we afwachten. Inmiddels weten we het antwoord op die vraag. De Advocaat-generaal heeft de behandeling snel naar voren gehaald om zo de zaak behandeld te krijgen op een moment dat er een hem goedgezinde samenstelling was. Er is niet eens naar de cassatieschriftuur gekeken. De behandeling stond geagendeerd voor september. Als donderslag bij heldere hemel kwam het arrest al in juli, dat wil zeggen op grond van art 80 RO, dat wil zeggen het advies van de Advocaat – Generaal, inhoudende dat er geen cassatiegronden aanwezig waren werd door de Hoge Raad zonder nadere bestudering van de cassatieschriftuur overgenomen. Zoveel is duidelijk. Voor mij maakt het niets meer uit tegen die tijd heb ik de gehele straf al in hechtenis doorgebracht nog voor er sprake van een definitief vonnis is. Dat is op zich al een schending van het Europese verdrag voor de rechten van de mens, waartegen we al een aparte klacht hebben ingediend.

Het laatste schorsingsverzoek dat ik indiende op 31 juli 2014 was ook heel duidelijk. Het OM had eerder aangekondigd met schorsing van de hechtenis tegen een borgsom akkoord te gaan. Daarbij ging zij er echter gelijk van uit dat ik die niet kon betalen, ik was immers failliet? De rechtbank had reeds tweemaal eerder aangegeven dat het "vluchtgevaar"- en daarop had de borgsom betrekking – niet langer als "grond voor hechtenis" werd meegewogen.

Dus op goede avond zit ik wederom over mijn stukken gebogen en kom tot de conclusie dat het OM tegen een borgsom – Ik spreek liever van een lossgeld - (voor het vluchtgevaar) geen gevaar meer zag in het

“recidivegevaar” Ik trok dus de logische conclusie, dat nu er geen vluchtgevaar meer bestond, er ook geen losgeld voor nodig was en ook het OM niet langer kon vasthouden aan een schorsing van de voorlopige hechtenis.

Max dient een nieuw opheffing verzoek in. De rechtbank kon hier echt niet omheen maar heeft nu weer een nieuwe truc bedacht. Ik word “niet ontvankelijk” verklaard er zouden geen nieuwe gronden zijn aangevoerd.! Dit is een truc die meermaals wordt uitgehaald. Zodra een raadkamer ergens omheen wil draaien roepen ze de niet ontvankelijkheid in. Ook dit is een lacune in de wet. Tegen een raadkamer beslissing is geen beroep mogelijk. Daardoor zijn ze onaantastbaar. Het enige middel dat over blijft is een klacht bij het Europese Hof. Die heb ik dan uiteindelijk 1 ½ jaar later ook ingediend.²⁹

Mr Boone was oprecht ontzet geweest toen hij het briefje van de advocaat-generaal Dijkstra las die op verzoek van Cees van Leeuwen het hele machtsapparaat van het OM in beweging had gezet zonder ook maar de geringste verificatie.

Zoals u heeft gelezen heeft Mr Boone naar aanleiding daarvan – terecht- gevraagd het OM niet ontvankelijk te laten verklaren, evenals Max Vermeij daarna dat ook een paar maal zal verzoeken.

Dat verzoek is afgewezen maar dat betekent niet dat ik het daarbij laat zitten. Integendeel, de rechtbank probeerde tijdens de behandeling Mr Boone tot 2 maal aan toe de mond te snoeren. Tevergeefs. Dat pikte hij niet. Hij joeg de president gedecideerd terug in zijn hok.

Nu kwam naar voren dat het OM had nagelaten een volledig dossier te overleggen.

Mr Boone weigerde daarop door te gaan en de zaak werd aangehouden. Prima maar zeer onredelijk dat ik door die fout van het OM 2 weken langer vast bleef zitten. Ik werd en wordt behandeld als een meervoudig moordenaar.

Nu geef ik niet snel op, ook nu nog niet, en bestudeerde wederom de hele nacht mijn stukken, waarbij ik tot de conclusie komt dat mijn hechtenis in strijd is met het uitleveringsverdrag met Spanje, dat immers verbiedt om mij te vervolgen ”of anderszins van mijn vrijheid te beroven’ voor enig ander vergrijp dat hetgeen waarvoor ik ben overgeleverd.

²⁹ KLacht EVRM december 2016 Raadkamer hof Arnhem

Nu was de recidivegrond waarop ik werd vastgehouden gebaseerd op de Van kampen zaak die op dat moment bovendien nog onder cassatie ligt bij de Hoge Raad nog wel.

Ik heb Mr Boone op die fout geattendeerd. Bovendien gaat mr. Boone nu met vakantie. Ik was er voor 100% van overtuigd dat ik gelijk had. Ik besluit Mr Boone nog de kans te geven. Hij had in korte tijd al goed werk gedaan. Hij zou een brief maken en nogmaals zijn punt uiteenzetten en bellen met het kantoor van Mr Boone of hij die brief wilde komen ophalen.

Ik besloot tot vrijdagavond te wachten en anders maandag opnieuw van advocaat te wisselen. Tot mijn grote vreugde kwam Mr Boone al direct de volgende dag en zei voordat hij mijn brief had gelezen,

“Wat u tegen mij zei over dat uitleveringsverdrag heeft me niet losgelaten”

Ik ben 's-Avonds terug naar kantoor gegaan om de jurisprudentie erop na te zien en het Europese hof in Straatsburg geeft u gelijk! Ik ga vrijdag met vakantie maar heb mijn collega Mr. Leijendekker gevraagd voor mij waar te nemen woensdag a.s. de opheffing van uw hechtenis te vorderen. Maar liefst 5(!) Utrechtse rechters hebben hier zogenaamd overheen gelezen. (Hoezo bevooroordeeld)

Ik kon wel een gat in de lucht springen. Aan die momenten hou je je vast. Je hebt niets anders, ook al hield ik er weer rekening mee dat de rechtbank die zich toch al keer op keer bevooroordeeld had getoond toch weer de wet met voeten zou treden- ik was ervan overtuigd dat niet 5 rechters per ongeluk over zoiets wezenlijks heen konden lezen, dan nog was ik blij en overtuigd dat deze 2nd opinion mij ook bevestigde dat ik in mijn recht stond. Ja maar dat had Max Vermeij ook nooit ontkend.

Mr Boone sprak strijdbaar dat als dat zo door ging “we maar eens in Arnhem moesten gaan vragen wat ze ervan vinden” en daarmee doelende op het Hoger Beroep. Maar hier bleek dat Mr Boone, evenals Mr Vermeij inzag dat hier de wet niet gevolgd werd, maar hij kwam er ook niet verder mee. Tot zeer grote verontwaardiging van Jan Boone werd ook het tweede verzoek afgewezen. “Ze hebben mijn hele betoog gedenatureerd “zou Jan Boone later zeggen. Tja, wat doe je daar dan aan? pas veel later zal blijken wat er achter de schermen allemaal voor duistere afspraken tussen rechters meespelen, maar dat wist toen nog niemand. (Behalve het OM en de Rechtbank) met de kennis die ik achteraf heb gekregen ben ik eigenlijk nog het meest ontzet over de wijze waarop een aantal rechters je met een schijnheilig gezicht laten uitpraten terwijl hun oordeel ze al van tevoren is opgedragen. Zo zat onze wetgeving met een geblindeerde vrouwe justitie

niet in elkaar. Vrijwel alle rechters van de Rechtbank Midden Nederland en velen van het Hof in Arnhem vallen in die categorie en horen dus feitelijk te worden vervangen. Die zijn gevaarlijk en verwerpelijk en daarvoor moet gewaarschuwd worden. Eenieder die ooit met die rechters te maken krijgt doet er goed aan ze op voorhand te wraken.

VRIJHEID OF TOCH NIET

Op 20 november 2014, ofwel na ca. 6 maanden voorarrest vindt dan eindelijk de zogenaamde regiezitting plaats van de strafzaak waarvoor ik zou zijn overgeleverd door Spanje aan Nederland. Het zal de eerste keer zijn dat er inhoudelijk naar mijn argumenten wordt gekeken. Het is van belang je te realiseren dat iedereen, net als ik, gearresteerd kan worden al dan niet in het buitenland en vervolgens 6 maanden in gevangenschap gehouden worden zonder dat er überhaupt inhoudelijk naar de zaak gekeken wordt, geen enkele inhoudelijke toetsing. Dat is inmiddels normaal in Nederland. De rechtbank besluit dit keer dan ook onmiddellijk dat ik in vrijheid gesteld moet worden en de rechtszitting, zoals dat zo mooi door het Europese Hof in het verdrag ter bescherming van de mensenrechten is omschreven, in vrijheid mag afwachten. De rechter die hierover besliste zou dat even daarna wel moeten ontgelden doordat hij van de zaak af werd gehaald. Hier toveren het OM en Curator Rob Boers een nieuw niet geheel onverwacht konijn uit de hoed. Ik had er al van meet af aan rekening mee gehouden dat direct bij een invrijheidsstelling de Curator mij zou willen gijzelen. Daar was de hele uitlevering om te doen geweest zo pas later zou blijken. Maar voor een faillissement kon geen uitleveringsverdrag gevraagd worden. Bijkomend probleem is dat ik de bescherming van het Europees Arrestatie Bevel had, namelijk dat ik niet voor een ander feit vervolgd of berecht mocht worden. Dat was een op zich staand nieuw schandaal dat erbij kwam. In totaal zou ik 9 maanden in faillissementsgijzeling worden gehouden zonder dat de curator ook maar iets deed. Hij bleef volkomen passief. Daartegen ben ik ongeveer 70 keer in verzet en beroep gekomen, heb dat steeds verloren maar uiteindelijk nu in 2016, twee jaar later ligt dat bij het Europese hof. Op het moment van dit schrijven is daar nog geen uitspraak van bekend. Op de ochtend van de regiezitting kwam een politieagent mij in de cel beneden van het gerechtsgebouw al vast een bevel tot faillissementsgijzeling betekenen. Je kan dat toevallig noemen of heel achterdochtig vermoeden dat de uitspraak van de rechtbank al vast bekend was bij het OM. Wat denkt u zelf? Toen later de brief van de Officier van Justitie aan de PI boven water kwam waarin de OvJ om mijn faillissementsgijzeling vroeg was dat echt ook bewezen. Maar eenmaal terug in het Huis van bewaring zei de afdeling bevolking mij dat het goede nieuws was dat ik vrij was maar het slechte nieuws dat ik nu in gijzeling genomen was. En dat ook met een vals lachje erbij. Pas veel later, in januari

2017 toen ik inzage in mijn penitentiair dossier eiste op grond van art 59 van de Penitentiaire Beginselen Wet ontdekt ik dus dat het nog erger was geweest dan ik zelfs had gedacht. De Curator werd niet door de OvJ aangestuurd, nee zei stuurde zelf de civiele rechtbank aan daar waar ze dat nodig had om mij maar vast te houden (54) Het OM gaf dus zelf opdracht tot een faillissementsgijzeling waarvan ze wist dat dat ze verboden was. Een faillissementsgijzeling is een zwaar middel dat niet voor niets met veel waarborgen omkleed is en uitsluitend op voordracht van de Curator en of de Rechter-Commissaris kan plaatsvinden. Het OM mag zich daar helemaal niet mee bemoeien. Onlangs oordeelde de rechtbank dat ook nog in de zaak van Rogier Lips. In dit geval trok men zich daar weer helemaal niets van aan. Het gevolg is wel dat ik 9 maanden onrechtmatig in faillissementsgijzeling heb doorgebracht. Die zaak zal nog een staartje krijgen maar alles op zijn tijd.

Ik dacht op enig moment nergens anders meer aan dan snel terug te keren naar mijn normale leven in Spanje. Ik was ondertussen in een verbitterde strijd verwickeld met mijn hoop daarop, waarvan de vervulling nu eens dichtbij leek en dan weer een onnaspeurbaar heenkomen zocht, een strijd overigens waarvan de oneerlijkheid mij de laatste tijd steeds meer gebleken was en zorgde voor een omgekeerd evenredige afname van mijn vertrouwen in de rechtstaat. Ik kreeg steeds meer last van opstandige beslissingen die ik snel weer wist te neutraliseren doch het heeft niet kunnen verhinderen dat ik tegen de rechtstaat allang haar autoriteit het geloof heb opgezegd. Toen nog niet ten overstaan van die rechtbank maar wel tegen mijn advocaat en mijn naasten. Ik ben het zat. Ik weiger nog langer mee te doen aan deze poppenkast en laat me niet langer meer voor de gek houden. "Vraag maar vonnis zei ik mijn advocaat. Ik stop met de verdediging het heeft geen enkele zin" Ik had al snel aan Mr Max Vermeij voorgesteld dat hij zich als advocaat zou terugtrekken, de verdediging neer leggen omdat ook op deze manier voor een advocaat niet te werken valt. Maar dat kon Max toen niet doen meende hij en dat begreep ik ook al wel weer. Ook mr. Boone adviseerde me dat niet te doen, maar achteraf had ik beter vanaf dag 1 helemaal niets kunnen zeggen. Ik ben altijd van mening geweest wanneer ik in een procedure zag dat een verdachte bleef zwijgen, hij of zij wel schuldig moest zijn. Ik weet nu dat ze kennelijk een goede advocaat hebben gehad die ze adviseerde helemaal niets te zeggen. Nu begrijp ik dat, ik had ook beter kunnen zwijgen. Uiteindelijk bij het Hoger Beroep heeft Max het Hof wel geschreven dat hij "overwoog zich terug te trekken omdat hij niet langer eraan mee wenste te werken dit proces een legitiem karakter te geven" U moet zelf maar oordelen wat dat wil zeggen, voordat een advocaat zoiets schrijft (zie 6). Toen op enig moment daarvoor de

verdediging tijdelijk door Mr Jan Boone werd waargenomen heb ik mijn zin doorgezet en gezegd, trek alle getuigenverhoren maar in, het is zinloos. Het maakt niets uit, het vonnis stond al vast voor ik gearresteerd was. Mr Jan Boone vond dat zeer onverstandig maar ik bleef bij mijn standpunt en uiteindelijk heeft Mr Boone inderdaad die getuigenverhoren ingetrokken, echter niet dan nadat hij mij bevestigd had dat hij dat onverstandig vond en de gevolgen voor mijn rekening zouden zijn. Nu twee jaar later is ook Mr Vermeij met mij eens dat we destijds beter direct hadden kunnen stoppen met de verdediging, het is een “gemaakte zaak” Ik ben zo dat heet volledig in 'het pak genaaid’. Zo is er aan twee belangrijke getuigenissen a decharge volledig voorbijgegaan, totaal geen aandacht aan besteed. Hoe dan ook vanaf dat moment ging er een nieuw hoofdstuk in, dat van de faillissement gijzeling, een hoofdstuk dat zeer lang zou worden. Ik kom daar later nog op terug. Op enig moment geeft zelfs de Hoge Raad mij gelijk dat de faillissement gijzeling onrechtmatig is (45), en dan nog wordt er omheen gedraaid, vandaar dat ik wel naar het Europese hof moest. De ernstige en herhaalde schending van mijn mensenrechten komen later nog aan de orde.

Naar mate men langer in een Huis van bewaring verblijft, ongeacht of dit nu voor een gijzeling, een fraudeonderzoek of een meervoudige kindermoord is, weegt de gevangenhouding steeds zwaarder. Voor de buitenwereld leek het er kennelijk op of het mij niets deed. Iedereen verbaasde zich daarover, een advocaat die ik een paar weken niet had gezien zei me toen hij me bezocht: Goh Joh, wat zie jij er goed uit, ik had gedacht je hier totaal in ellende aan te treffen. Het verbaasde bewaarders en ook medegedetineerden die daar wel een vorm van respect voor hadden, en ook Saskia Belleman was het opgevallen op een van de zittingen die ze bijwoonde en twitterde dat en bovenal verbaasde het vooral mijzelf. Je weet pas hoe sterk je bent als je het nodig hebt. Ik ben iedere dag opnieuw bezig om de slingers weer opnieuw op te hangen voor mijn eigen feestje, hoe moeilijk dat soms ook is. Opgeven is geen optie, mijn naasten hebben me nodig. Heel belangrijk is dat je wel bij jezelf overtuigd blijft van je eigen onschuld en dat is moeilijk want het hele systeem is erop gericht om je te hersenspoelen dat je iets slechts gedaan hebt en moet worden voorbereid op een ander leven zonder criminaliteit. Allerlei cursussen tot re-integratie en “kiezen voor Verandering KVV” zijn puur intimidatief geheel vrijwillig. Maar let op... Als je daar niet aan mee doet dan krijg je een rode sticker op je deur hetgeen inhoudt dat je de helft langer eenzaam wordt opgesloten. Wie dat bedacht heeft moet roots in de nazitijd hebben. Niemand kan weergeven, kan meten, kan aanschouwelijk maken, niet voor een ander en niet voor zichzelf hoelang een bepaalde tijd duurt in het ruimte loze en tijdloze, en je kunt niemand uitleggen hoe dat je aanvrete en vernietigt, dat Niets maar dan

ook Niets om je heen dan altijd maar je waskom, je toilet, je tafel je stoel en je bed en een vast raam met tralies en altijd maar zwijgen en altijd zo'n bewaker die je eten naar je toe schuift zonder je aan te kijken en altijd dezelfde gedachten die in het niets om je heen cirkelen tot je uiteindelijk als zovelen gek wordt. Daar moet je je heel goed tegen wapenen en dat deed ik dan ook. Ik had gelezen in boeken van mensen die langdurig vast waren gehouden in tijden van oorlog of ontvoering hoe het ze erdoorheen hielp een vast dagritme aan te leggen en dat deed ik dan ook en dat zou uiteindelijk mijn redding zijn waardoor ik deze mentale moordpoging doorstond en uiteindelijk ook dit boekje opleverde. Dus ook als het niemand verder interesseert heeft het zijn doel al meer dan bereikt.

Ik had ook geen andere keus dan dit programma te volgen om niet tot pure waanzin of een geestelijk afbraak te vervallen. Het trainen het programma het werken aan stukken en dit boek het lijkt allemaal zinloos en inderdaad zou een dergelijke kunstmatige schizofrenie in combinatie met de gevaarlijke opwinding die bij een normaal mens in normale toestand ondenkbaar zou zijn, maar vergeet niet dat ik met geweld uit het normale leven was weggerukt voor wat leuke televisie van John van den Heuvel en nu keihard een gevangene was, dit was realiteit, geen grap nee het was misdadig en oorlog tegelijk, onschuldig opgesloten, maandenlang geraffineerd gefolterd met eenzaamheid, ik had mijn opgekropte woede allang tegen iets, wat dan ook, willen ontladen. Maar dat deed ik niet. Mijn verstand verbood mij dat zolang ik nog gevangen was in dit smerige en oneerlijke spel. Geen ander mens blijft in Nederland zolang opgesloten in afwachting van zijn proces als ik nu. Zelfs nu zeer recent hebben we weer kunnen zien hoe de beveiliging van Wilders die in opspraak raakte, wat toch een ernstige zaak is, al direct na twee dagen naar haar huis wordt gestuurd terwijl ik al drie jaar in voorarrest zit "omdat het maatschappelijk belang zwaarder weegt dan het mijne" Snapt u het nog? Of had hij net zo'n deal met de politiek als Volkert van der Graaf mogelijk had en heeft. Wat zit hier verder achter bleef ik mijn hoofd maar pijnigen. In al die maanden hoor je geen andere stem dan bewaarders die om 8 uur roepen: "Heren Arbeid" waarbij het werd uitgesproken op zijn Duits en met de tongval van totaal van enige intelligentie verstoken boeren. Dat gaat irriteren, gelooft u mij. Privacy tot tussen je oren, opgeven is geen optie!

Maar hoe langer het gedwongen verblijf duurde, hoe zwaarder het me viel. Dit werd niet in de laatste plaats veroorzaakt doordat de afdeling van de gevangenis waar ik werd vastgehouden grotendeels bevolkt werd door jeugdige delinquenten variërend in leeftijd van 18 tot 28 jaar. Op zich was dat ook vreemd omdat de gevangenis psycholoog voor mij een wat rustiger

afdeling had voor geschreven en dit door de gevangenisleiding opzettelijk werd genegeerd. Ook hier deed de vrijmetselarij haar werk voor de staatssecretaris. Zo ver gaat dat. Er zijn veel vechtpartijen en een constant, niet aflatend geschreeuw dat meestal plaatsvond in het Antilliaans, Surinaams of waarschijnlijk een soort van Papiamentu waar ik niet veel meer van begreep dan dat er soms enkele vlagen Spaans tussen zaten. Het was echter een weinig rustgevende kakafonie van geblèr de hele dag waardoor het geluid buiten de gevangensismuren vermoedelijk niet veel afweek van het geluid dat uit de enige honderden meters verderop gelegen van der Valk vestiging Avifauna naar buiten kwam. Ook kwam het voor dat er gedetineerden met zulke vreemde hanenkammen naar binnen kwamen in zulke exotische kleuren dat ik de indruk had dat ze even uit Avifauna waren overgevlogen. Daarbij kwam dat ook deze lieden gekweld werden door spanningen en daar blijkt van gaven doordat er zich veel giftige stromen hadden verzameld en opgehoopt en dan niet zo je zou verwachten tussen de oren waar spanning thuishoort, maar in het darmgestel hetgeen buiten een onwelriekende atmosfeer gepaard ging met nauwelijks tot geheel niet verholen geluidstoten die in ieder geval wel blijkt gaven van een geheel lege “kluis” zoals de delinquenten het laatste deel van hun darmen wel noemden, anders was er wel een serie bolletjes met hasj of mobiele telefoons over het asfalt gevlogen. De samenstelling van de verstrekte voeding is hier overigens ook mede debet aan. Naast de gewone spanningen die eenieder hier natuurlijk heeft spelen er ook individueel spanningen mee van mensen die werden vrijgelaten. Of dat nu was opgelucht aan het einde van een strafperiode, of dat men tijdelijk zijn verblijf kon onderbreken voor een verlof, het gaf altijd weer een blijde opwinding alleen al op grond van de ophanden zijnde verandering van levensomstandigheden, en die opluchting werd dan weer niet door andere bewoners gedeeld. Vaak ook gaat dat gepaard met een zich al lang van tevoren aandienende spanning voor het onbekende dat nog in het verschiet ligt. Vooral beroepscriminelen worden regelmatig nog maar enkele meters buiten de gevangensismuren direct weer opgepakt omdat er bijvoorbeeld door DNA-onderzoek weer nieuw bewijs is gevonden. Voor DNA-onderzoek zijn ze dan ook erg bang. Wat er met een mens in langdurige gevangenhouding gebeurd laat zich lastig omschrijven. In de gevangenis bestaat geen regelmaat. Er zijn geen jaargetijden en men mist dientengevolge de broodnodige bron van levenslust. Je hoort geen vogels, je ziet geen bomen in bloei of met vallende bladeren beton is altijd grijs en prikkeldraad altijd roestig. De camera's kijken je de hele dag aan en volgen je maar geven nooit een blijk van herkenning. Terwijl je thuis gewend bent aan camera's die je beschermen voor het type indringers die nu je medebewoners zijn. Net als de voor of najaar dag loopt alles vloeiend in

elkaar over en daardoor is het ook geen “tijd” die verstrijkt waardoor de nieuwe zomer gewoon weer de oude is. Je kan het vergelijken met een hondenleven, een hond heeft geen tijdgevoel en zal nooit weten hoelang hij door zijn baas alleen is gelaten, hij weet niet of dat een uur of een dag of een week is geweest. In die zin is het leven hier vergelijkbaar met een hondenleven letterlijk en figuurlijk. Zelfs je maaltijden worden op dezelfde wijze naar binnen geworpen. Je wordt op tijd uitgelaten en loopt naar je cel terug waar je wacht voor de deur tot die wordt opengemaakt en waar je dan braaf naar binnen loopt. Als je braaf bent tenminste. Doe je dat niet en moeten de bewaarders je zoeken krijg je straf. Dan ga je een paar dagen de isoleercel in of in het beste geval wordt je 5 dagen je televisie afgenomen. Of als je het erg bont maakt krijg je net als een hond gewoon schoppen of wordt je vastgebonden. Je gaat de tijd vergeten. Ik betrapte mijzelf erop de week als tijdsmaat te zijn vergeten. De kleinste tijdseenheid wordt al snel een maand, of beter gezegd 30 dagen, hetgeen veroorzaakt wordt door het gemak waarmee de rechtbank steeds weer perioden van hechtenis verlengd met 30, 60 of 90 dagen. Verder gevolg van het eeuwig eentonige ritme van het tijdsverloop van de dagindeling is dat de tijd kort valt. Je leert het heden te consumeren en het niet langer als een geschenk maar eerder als een barrière te zien. Het Motto van de bekende psycholoog Dr. Wayne Dyer “Niet morgen maar nu” heb ik tijdelijk gewijzigd in “Niet nu maar morgen” hetgeen ik als titel voor dit boek heb overwogen. Je went eraan om het nu haar intrinsieke waarde te ontfangen. Wat iemand in gevangenschap doormaakt is slecht uit te leggen. Net zoals Freud ons al leerde dat je ziekte niet begrijpt als je gezond bent, maar de gezondheid pas begrijpt als je ziek bent zo kan je als je in vrijheid bent gevangenschap niet begrijpen, maar je kan vrijheid pas begrijpen als je gevangen bent. De stilte en eenzaamheid waarin je grotendeels wacht op een blijde boodschap en geluk, maakt langzaam plaats naarmate de gijzeling langer duurt voor een zekere blijdschap iedere keer dat er geen slecht nieuws van betekenis is. Het is van belang mentaal en fysiek sterk te blijven en vooral geen medelijden met jezelf te krijgen en je te blijven realiseren dat je gewoon slachtoffer bent van een ernstig misdrijf (ontvoering) ook al is dat dan zogenaamd door een officieel stuk gelegaliseerd.

FAILLISSEMENTSFRAUDE

Ik ben “veroordeeld” voor faillissementsfraude in het bedrijf dat ik van Bert van Kampen kocht en door het gerechtshof Leeuwarden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden plus 5 maanden voorwaardelijk. Vreemd genoeg wordt het faillissement mij nadrukkelijk niet verweten. (Voor toedracht van de gang van zaken zie klacht EVRM onder 36) Voorts word ik beschuldigd van faillissementsfraude bij de bedrijven Tommy Telecom en Uniwall b.v. In eerste instantie ben ik hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf van maar liefst 3 jaar. In hoger beroep is daar nog een jaar bijgekomen, momenteel loopt daartegen een klacht bij het Europese Hof. Ten tijde van dit schrijven bevind ik me in *voorlopige* hechtenis van die zaak en dat nu al bijna 33 maanden. Volgens het verzoek tot overlevering zou ik gearresteerd zijn op vermeende faillissementsfraude bij Tommy Telecom en Uniwall. Inmiddels is duidelijk geworden dat dat een vlag is die de lading in het geheel niet dekt ³⁰ en slechts geconstrueerd is om een uitlevering bevel te krijgen. Bij Hoger Beroep heeft Mr Vermeij het Hof geschreven “*dat hij overwoog zich terug te trekken omdat hij niet langer misbruikt wilde worden om aan dit proces een legitiem karakter te geven.*” Dat is toch niet zomaar iets. Ook zal ik straks ingaan op de voorgeschiedenis die tot de overname van Tommy telecom heeft geleid. Wie daar verder in de details geïnteresseerd is verwijs ik naar het hoofdstuk ‘achtergronden rond Tommy telecom en Uniwall B.V.’. In het kort komt het hierop neer. Ik had samen met Frank Leeman, medeoprichter en (destijds)eigenaar van de Postcode loterij een leuke oplossing bedacht om Tommy telecom, waarvan de Postcode loterij ook medeoprichter was geweest, van een enorme voorraad simkaarten af te helpen. Zoals gezegd, In dit hoofdstuk wil ik voornamelijk uitleggen hoe het überhaupt mogelijk is geweest dat ik in een relatief kort tijdsbestek van 10 jaar (2004-2014) tot tweemaal aan toe veroordeeld kon worden voor faillissementsfraude, en hoe de ene zaak de andere infecteerde.

Vooralsnog laat ik het feit dat teneinde faillissementsfraude vast te stellen,

³⁰ Zie pleitnota Mr Vermeij van 18 mei 2016 randnrs 58 t/m 61

laat staan te bewijzen, inzage nodig is in de boekhouding en kasstromen van de onderneming ten laste waarvan zou zijn gefraudeerd, dan wel de Curator gehoord moeten kunnen worden over zijn bevindingen ter zake, buiten beschouwing. Dat wil zeggen ik volsta met op te merken dat in beide veroordelingen tot viermaal toe een daartoe strekkend verzoek van de verdediging, van mij dus, is geweigerd door de rechtbank na verzet daartegen door het OM(!) Ook is mijn herhaald verzoek een forensisch accountant in te roepen bij herhaling geweigerd in beide zaken. Ik wil er met enige nadruk op wijzen dat het toch absoluut onmogelijk is om faillissementsfraude te bewijzen zonder de boekhouding te raadplegen. Zeker nu de beschuldiging gebaseerd was (in beide faillissementen) op een paar losse betalingen die uit het dossier gelicht waren door de FIOD. Er ontstaat dan evenals wanneer men een uitspraak van iemand opknipt en stukken weglaat een onjuist beeld. In ieder geval is er geen sprake van een eerlijk proces wanneer de verdediging die boeken wil toevoegen aan het dossier om dat aan te tonen, dat wordt verboden door het OM en gehonoreerd door rechtbank en gerechtshof. Daar hoeft toch niemand rechten voor gestudeerd te hebben meen ik. Het Hof besloot in beide gevallen dat die boekhoudingen niet (meer) aanwezig zouden zijn. Welnu, dat had men misschien gehoopt door jarenlang te wachten met het instellen van vervolging naar reeds afgesloten oude faillissementen, maar in dit geval waren ze er nog wel. Twee getuigenverklaringen van de controllers onder ede bevestigen dat. Waar had anders de FIOD de losse stukje “belastend” materiaal uit moeten halen? Ze hadden zich zorgvuldig beziggehouden met ' Cherry picking' en de rest verdoezeld. Maar twee controllers en een commercieel directeur verklaarden in hun getuigenissen³¹ dat zij die Rekening couranten prima hadden bijgehouden, dat die klopten en maandelijks werden besproken. Bovendien werd aangegeven waar die administraties te halen waren. (Mij werd verhinderd mijn kant van de administratie uit Spanje op te halen) Deze in mijn voordeel sprekende getuigen zijn volledig genegeerd door rechtbank en hof.

In deze nu is wederom van belang te wijzen op de gewraakte e-mail van Advocaat -Generaal Henk Dijkstra (pag. 99). Op het moment van de redactie van die e-mail was deze AG belast met het Hoger beroep dat ik had aangetekend tegen de veroordeling in eerste instantie, die bij verstek had plaatsgevonden! Door de verzending van die e-mail geeft de AG ten volle aan dat hij bevooroordeeld is en al een vonnis heeft gevelde voordat het Hof daarover in Hoger beroep zelfs maar aan een behandeling was

³¹ Zie website getuigen verhoren

toegekomen. Het is boven iedere twijfel verheven dat deze e-mail, gelet op haar tendentieuze inhoud, de rechters in Hoger beroep heeft beïnvloed en dat was ook de bedoeling. Nog kwalijker is te noemen dat de AG in dit stadium heeft aangezet tot het plegen van meened (zie aangifte)³²In het eerste deel van de behandeling had de verdediging de facturenfraude blootgelegd. Als klap op de vuurpijl heeft de AG niet alleen van Kampen voorgelicht over zijn getuigenis, maar ook de voorzitter van het Hof- buiten de zitting om in de pauze- gewezen op de aanwezigheid van Van Kampen op de publieke tribune en de President de suggestie gedaan Van Kampen onder Ede te horen. Ik heb het het Hof kwalijk genomen deze gang van zaken goed te keuren, mede gelet op de uiterst tendentieuze inhoud van de E-mail van de AG en ik vooringenomenheid vermoed. Daarop heb ik het Hof gewraakt. Ik vertrouwde op dat moment nog op eerlijke rechtspraak, doch het Hof in Leeuwarden was te weinig professioneel en heeft dit persoonlijk ervaren. Het wraking middel is een zeer belangrijk onderdeel van onze rechtspraak dat een verdachte in kan roepen bij “de geringste schijn van vooringenomenheid” professionele rechters gaan daar zo mee om. Maar bij de provinciale rechtbanken als Arnhem- Leeuwarden en Utrecht reageren rechters daarop als tovenaars die op hun vestje worden gespuwd. Hoe men het ook wendt of keert de ongeverifieerde en onjuiste e-mail van de AG heeft tot een zwaardere straf geleid. Kijken we nu direct daarna naar de veroordeling die daarop volgde- de zaak waarvoor de overlevering was gevraagd- althans officieel. Deze zaak is, toegegeven door het OM -zij het schoorvoetend- het directe gevolg van dezelfde e-mail. Ook hier heeft dit straf verhogend gewerkt nu in het vonnis het volgende is opgenomen “mede gelet op een eerdere veroordeling” in de zaak hierboven omschreven. Daarmee is ook aangetoond dat door deze e-mail beide veroordelingen zijn beïnvloed en elkaar qua strafmaat hebben versterkt. Dit klopt ook niet. Afgezien van het feit dat beide zaken het gevolg zijn van een opzettelijk gecreëerde val, zou zelfs als dit al wel klopte het niet kunnen dat men in de ene zaak een stuk voorwaardelijke gevangenisstraf opneemt- die bedoeld is om recidive tegen te gaan- en de volgende zaak zwaarder bestraft omdat dit een recidive zou zijn. Dat is dubbel op. Met de onrechtmatigheid van deze e-mail is ook de onrechtmatigheid van beide veroordelingen evident. Het OM zou niet ontvankelijk verklaard moeten worden. Het OM heeft de overlevering van mij aan Spanje verzocht officieel op grond van de vermeende fraude bij Tommy Telecom. Al snel werd duidelijk dat dat dit geenszins de werkelijke reden was. In werkelijkheid ging het erom de

³² Strafrechtelijke aangifte art 12 AG op website

Curator een handje te helpen om mij in Nederland in faillissementsgijzeling te kunnen nemen. Tegen deze gang van zaken is een klacht ingediend bij het Europese hof. Op het moment van redactie dezes is daar nog geen uitspraak van. Bovendien heb ik ook bij de Spaanse justitie bezwaar gemaakt tegen de uitlevering, nu zij verkeerd is voorgelicht.

Achtergronden Tommy Telecom en Uniwall, de zogenaamde reden tot uitlevering:

Volgens het verzoek tot overlevering werd ik gearresteerd op grond van de vermeende faillissementsfraude bij deze twee bedrijven waar ik bij betrokken was.

We gaan hier kort op in omdat inmiddels duidelijk was geworden dat deze fraude “gecreëerd” was teneinde mij uitgeleverd te krijgen voor een geheel andere reden op grond waarvan die uitlevering niet zou zijn toegestaan.

Nadat ik rond de eeuwwisseling mijn Internetbedrijf Capitol On Line had verkocht aan KPN Telecom besloot ik na een paar sabbatical jaren een nieuwe investeringsmaatschappij op te richten die zich zou richten op de omschakeling van oude media vormen naar nieuwe mediavormen.

Er bestond nog geen Skype en ook wifinetwerken bestonden nog nauwelijks. Ik heb daartoe een Luxemburgse investeringsmaatschappij opgericht (Zelf woonde ik inmiddels in Zwitserland) genaamd Telpro Communications (luxembourg SA)

Naast mij traden daar een aantal investeerders toe voor het merendeel uit Zwitserland en Italië, maar ook twee bekende Nederlandse durfinvesteerders participeerden daarin.

Tijdens het opzetten van een landelijk dekkend wifinetwerk liep ik steeds tegen een dekking gat op dat gevuld zou moeten worden door een Mobile telefoon operator. Ik sprak daarover met mijn toenmalige vriend Frank Leeman, medeoprichter en destijds nog eigenaar van de Postcodeloterij. Ik kende Frank vanuit een gezamenlijke hobby. Klassieke auto's. Zakelijk dachten we vaak na over leuke nieuwe marketingadviezen en ideeën. Toen ik enige jaren daarvoor de Luchtvaartmaatschappij Dutch Bird over zou nemen zou een deel van de overname gefinancierd worden door de Postcode loterij.

De Postcode loterij zou een groot aantal vakantie-reizen in bulk afnemen en vooruitbetalen en deze later als prijzen aan hun klanten uitdelen. Dit model was niet ongebruikelijk voor de Postcodeloterij. Zo heeft de PCL op die

wijze menig theaterproductie van Joop van den Ende gered, die anders geflopt zou zijn, door hele zalen toegangskaartjes op te kopen en als prijs uit te delen.

Deze overname heeft uiteindelijk niet plaatsgevonden omdat de verkoper, het reisbureau Sudtours van Hans Mosselman, een minder fris spel heeft gespeeld en uiteindelijk Dutchbird via een sterfhuiskonstructie met Eric de Vlieger (wie ik overigens in deze niets verwijt) de maatschappij letterlijk financieel heeft laten crashen om op die manier zich aan zijn (levering)verplichtingen van de aandelen te kunnen onttrekken.

Mosselman had zich verplicht om na verkoop van de luchtvaartmaatschappij voor € 100 miljoen aan reizen af te nemen met zijn reisorganisatie in een periode van drie jaar. Reden was dat dat de maatschappij uitsluitend waarde had door de door de reisorganisatie afgenomen vluchten. Het bedrijf bestond verder uitsluitend uit geleasede vliegtuigen. Het enig actief was de vergunning. Toen hij zijn bedrijf aan de reisorganisatie van John Fentener van Vlissingen wilde verkopen wenste laatstgenoemde die verplichting niet over te nemen.

Er volgden vervelende procedures met veel bedrog en Mosselman trachtte sociale media in te zetten om mij in diskrediet te brengen. Later bleek dat Mosselman op die manier eerder al Air Holland I en Air Holland II om zeep had geholpen waarbij duizenden reizigers gedupeerd werden. (Het boek “The crash van Holland Bird “dat ik binnen kort zal uitbrengen, is hierdoor geïnspireerd)

Frank Leeman nu was ook geïnteresseerd in mijn WIFI/Skypeproject en wees mij erop dat Novamedia, de moedermaatschappij van de Postcode loterij, ooit een belang had gehad in een MVNO (Mobile Virtual Network Operator) genaamd Tommy Telecom. Via het call Centre Annie- connect van Leo Dijkgraaf in Veenendaal zou er geprobeerd worden een low cost telefoon operator gericht op goede doelen en ontwikkelingshulp op te zetten met als doel extra loten voor de loterij te verkopen.

Het idee was dat alleen spelers van de postcodeloterij zich konden aanmelden als abonnee bij de zeer goedkope non-profit telefoonmaatschappij Tommy telecom. Dat idee was geflopt. Volgens Leo Dijkgraaf kon hij daar niets aan doen maar was hij in de problemen gekomen omdat de PCL haar verplichtingen niet was nagekomen en Dijkgraaf kon niets daaraan doen omdat hij voor 100 % afhankelijk was van zijn enige klant de Postcodeloterij. Frank en de PCL voelden zich enigszins moreel verplicht naar Leo toe zijn verlies iets te compenseren. In het kort kwam het er nu op neer dat indien Telpro Communications Tommy Telecom

zou kopen, dan zou de Postcode loterij een groot aantal speciale telefoonabonnementen afnemen van Tommy en die samen met een Nokia telefoon weggeven als prijs. Op zich een goed idee. Ook voor Novamedia de moedermaatschappij van de Postcodeloterij een goede deal. Ze zouden de abonnementen inkopen en weggeven als prijs. Aanvankelijk zou dat gaan om ca. € 7.5 miljoen aan abonnementen (inkoop) later zelfs uit te breiden naar 11 miljoen.³³ Helaas is die deal gestrand en is er uiteindelijk een schikking getroffen voor € 2.5 mio. De deal is niet doorgegaan, enerzijds omdat Frank Leeman ernstig ziek werd juist op een cruciaal moment toen het Min van Justitie de wet op de kansspelen aanpaste waardoor de winst voor Novamedia op de inkoop niet langer interessant was voor de PCL. Dat kan gebeuren, dat is ondernemersrisico. Het vervelendste was echter dat de PCL dat niet direct maar eerst veel later aan Tommy bekend maakte en dan nog informeel. Door dat dit heel lang heeft geduurd ontstond er een enorme vertraging voordat de PCL zei eigenlijk van de deal af te willen. Telpro had al die tijd Tommy telecom volledig operationeel in de wacht staan, en drong dagelijks op de start van de actie aan omdat Tommy torenhoge operationele kosten had als personeel, licenties, ontwikkeling en helpdesk faciliteiten. Dat bracht enorme kosten met zich mee. Er was uiteraard geen bank bereid om dat te financieren dus dat moest gefinancierd worden door Telpro en haar aandeelhouders waaronder ik zelf tot een bedrag van ruim 1.5 mio³⁴. Uiteraard werden aan die financiering voorwaarden verbonden die erop neerkwamen dat Telpro dat geld als eerste terug zou krijgen zodra de eerste cashflow op gang kwam. Die voorfinanciering vond plaats tussen 2005 en midden 2008.

En nu komt de aap uit de mouw. Het OM en de FIOD hadden alle voorfinancieringen door mij en Telpro opzettelijk en zorgvuldig buiten het onderzoek gehouden. Door alleen de periode 2008/2010 in het onderzoek te betrekken leek het erop alsof ik c.q. Telpro ca 1.8 mio uit de cashflow van Tommy zou hebben getrokken, weggesluisd was de terminologie die het OM hiervoor gebruikte terwijl het gewoon contractueel overeengekomen voorfinancieringen waren, bovendien ook in de verste verte niet in het zicht van een faillissement. Ook contractuele salaris en bonusbetalingen werden genegeerd en zo kwam men tot de beschuldiging dat ik voor 1.8 mio zou hebben gefraudeerd. Ja, begrijpt u, zo kan je iedere ondernemer met een rekening-courant wel tot een fraudeur maken. Een weinig magistratelijke

³³ Zie getuigenis Falkenburg

³⁴ Zie pleitnota mr Vermeij 18 mei 2016 randnr 265 ev

handelwijze niet waar? Dat zult u toch met me eens willen zijn. Hier zat echter iets geheel anders achter, zo we nu weten. Ik heb dit punt hier en nu nadrukkelijk willen toelichten en met bewijs onderbouwen nu mij door de sociale media en Van den Heuvel het stempel is opgedrukt van een notoire “meesteroplichter” die er gewoonte van maakte bedrijfsjes van arme mensen af te pakken en leeg te trekken. Wat iedereen van die vaak anonieme laster ook denkt moet hij zelf weten, in dit geval waar deze zaak en dit boek over gaat, is meen ik wel duidelijk dat het hier ging om een bedrijf in de ICT waar ik een paar jaar tevoren ruimschoots had aangetoond ervaren en succesvol in die branche te zijn geweest. De PostcodeLoterij viel nadrukkelijk niets te verwijten, behalve hooguit wat gebrekkige interne communicatie en toen Frank Leeman beter was is er snel een correcte schikking getroffen waarna ik de PCL niets meer verwijt. Geheel anders lag dat met de KPN.³⁵ Zij deinsden zij er niet voor terug om bij de PCL aan te dringen om direct zaken te doen met KPN in plaats van met hun dealer Tommy telecom. Dit is een tactiek van KPN om hun dealers buiten spel te zetten die vaker is toegepast. Het zou me niet verbazen indien KPN toen medewerkers van PCL heeft “gemotiveerd in privé” om toch maar over te stappen.

Was Tommy Telecom gewoon een teleurstellend verlopen initiatief, geheel anders lag dat bij Uniwall, het tweede bedrijf waaraan mijn “fraude” werd opgehangen. Ik kan hier een hoofdstuk overvol schrijven maar uiteindelijk wil ik na faillissement met de Curator eventuele Rekening Courant verschillen vereffenen, doch dat hoefde niet meer. De Curator vrijwaarde mij met toestemming van de Rechter commissaris voor aanspraken, dus hier is het laatste woord nog niet over gesproken.³⁶

Wat hier zeer in mijn nadeel heeft gewerkt is dat Uniwall een grote opdracht voor een landelijke Hotelketen had aangenomen zonder te weten dat die hotelketen bijna op de rand van een faillissement balanceerde. De groep had zich garant gesteld voor een topman uit het bedrijf voor een bedrag van 10 miljoen euro en daar waren problemen mee. Dat hadden ze destijds gewoon moeten zeggen, dan was er niets gebeurd. Maar helaas dat liep anders. _____

³⁵ Zie pleitnota Mr Vermeij 18 mei 2016 randnr's 197-210

³⁶ Op de website publiceer ik de vrijwaring doch zie ook pleitnota Mr Vermeij onder Uniwall

DE ZAAK VAN KAMPEN

De gang van zaken een feitenverslag:

Eind 1999 verkocht ik mijn internetbedrijf Capitol On Line voor vele miljoenen aan KPN Telecom.

Na een sabbatical periode besluit ik opnieuw te gaan kijken naar nieuwe uitdagingen op het gebied van wat destijds nog de nieuwe economie heette. Ik had kort daarvoor mijn Internetbedrijf Capitol Online voor zeer veel geld aan KPN Telecom verkocht en wilde opnieuw investeren.

De visie was dat het geheim van het slagen in die tijd lag in “content” op het Internet maar dan ondersteund door hard copy gedrukte media. Tegenwoordig gemeengoed, maar in 2004 werd dat nog niet gedaan. Dat was in feite ook het succes geweest met Capitol On Line. Als allereerste internetaanbieder in Nederland en zelfs binnen Europa kon Capitol On Line wereldwijde inbel faciliteiten bieden tegen lokaal tarief, ook dat is vandaag de dag door de vele wifihotspots gewoon maar destijds revolutionair. Iedere provider binnen Nederland moest in ieder kengetal gebied (010,020 of 030 bv) een inbel faciliteit hebben. Dat betekende dat er een aantal inbel modems moesten staan, waarop de klant dan tegen lokaal tarief kon inbellen en werd dan via de provider het internet op werd gestuurd.

Points of presance heette dat ofwel POP's In Nederland had men 21 POP's nodig om landelijk dekking te verkrijgen.

Door een deal die ik destijds sloot met IBM Global Network, thans ATT, kreeg Capitol on Line van de ene op de andere dag toegang tot 3500 POP's World wide.

Dat bleek een briljante move. De concurrentie was zierend.

Ik ga hier nu ook niet al te diep op in, in de roman “The Bonfire of Envy” “die binnen kort verschijnt kunt u meemaken wat zich hier allemaal afspeelde, kort gezegd Capitol schoot omhoog als een komeet en Capitol On Line had spraakmakende concurrenten in die tijd.

Iets soortgelijks stond mij nu voor ogen met mijn nieuwe plannen met CSI. Ik wilde content georiënteerde bedrijven als grafische bedrijven (vormgevers), Kleinere reclamebureaus en andere creatieve bedrijven

waaronder ook uitgevers samenbrengen onder 1 dak, om er uiteindelijk een sterke content provider van te maken. Eerder had ik ook al de krant op Zondag teruggebracht op het Internet met René de Bok als hoofdredacteur en bracht ik als eerste Theo van Gogh op het Internet. Toen al als spraakmakende columnist. Daarnaast had Capitol online de eerste online live nieuwsdiensten als Netaktua en op uw netvlies met als beoogd presentatrice Pernille La lau,

Maar ik was daar te vroeg mee geweest.

Ik had een klein creatief bedrijfje en uitgeverij gecontracteerd, genaamd de Rebellenclub, sprak bovendien met andere partijen maar naar mijn zin nog niet genoeg.

Daartoe nodigde ik middels een advertentie op het Financieel dagblad geïnteresseerde bedrijven uit om te reageren.

Het was op die advertentie dat Bert van Kampen reageerde.

In het kort komt het hierop neer dat Van Kampen in zijn bedrijf zijn eigen pensioenvoorziening had opgebouwd maar, zoals dat zo vaak in privé pensioenvoorzieningen gebeurt, dat pensioen geheel had “opgegeten” door te dure vakanties met zijn tweede vrouw. Hij had toen een plan gesmeed om zijn bedrijf aan zijn twee zoons (uit zijn eerste huwelijk) te verkopen voor 1.8 mio, ze moesten 'vader' 18 jaar lang een ton betalen. Dat was alles dan kregen ze de failliete tent van papa er gratis bij. De jongens bedankten voor de eer, maar toen papa later dat bloeiende bedrijf voor 1 euro aan mij verkocht, waren de jongens begrijpelijk not amused. Uiteraard wist ik niets van deze achtergrond. Met de kennis van nu kan ik slechts vaststellen dat vader Van Kampen als een soort goudzoeker mij had gevolgd en wist dat ik vele miljoenen beschikbaar had om te investeren. Hij zag hierin ook de ideale en ultieme kans om zijn verbraste pensioen weer zeker te stellen. Terzijde merk ik op dat dit ook met de overeenkomst met Van Leeuwen het geval was. Beide waren mensen die door eigen toedoen aan lagerwal waren geraakt en in mij een mogelijk laatste strohalm zagen. Toen dat niet lukte hebben ze mij voor al hun eigen falen verantwoordelijk gehouden om zo een excuus naar de buitenwereld te hebben. Het resultaat was dat vader en zoons van Kampen sindsdien niet meer met elkaar spreken maar ook dat de zoons mij gingen proberen tegen te werken. Ze werkten beiden binnen het bedrijf en een zoon was zelfs (zonder dat zelf te weten) directeur, daar kwam ik pas later achter. Ik volsta er nu mee dat Van Leeuwen zich heeft ingevreten in die zaak en het OM heeft geïnfiltrerd op een – althans in een rechtstaat- ontoelaatbare wijze.

10 jaar daarna zijn er twee bedrijven van mij gefailleerd. Beide zaken zijn door mij onderbouwd uitgelegd in de daartoe dienende hoofdstukken en voor wie het interesseert zijn alle stukken ter onderbouwing volledig gepubliceerd voor onderzoek op de website.

Ik moest de achtergronden aangeven om duidelijk te maken dat zowel de onder cassatie liggende strafzaak als het door mij bij het Europese Hof aangevochten faillissement en ook de zaak Tommy/Uniwall, zijn beïnvloed doordat deze ex – staatssecretaris Cees van Leeuwen daartoe alle steun kreeg van een oud 'vrindje' bij het beleidscentrum van het Openbaar Ministerie in den Haag. Ten eerste kon hij het niet zetten dat de gevangenisstraf die is uitgesproken nog in cassatie is en dus nog kan worden teruggedraaid. Ik had daar alle vertrouwen in. Ten tweede heeft hij de curator en de Rechter -Commissaris continue bestookt en die mensen hebben zich partijdig laten maken.

Ook de zaak Tommy Telecom was reeds afgedaan, ik heb een overeenkomst met de curator³⁷. Hetzelfde geldt voor Uniwall. Toch is, daar ben ik zeker van, Cees van Leeuwen in die zaken gaan wroeten om die nieuw leven in te blazen en ook al weet hij dat die zaken niets strafbaars zullen opleveren, dan nog hoopte hij mij aan Nederland uitgeleverd te krijgen via een truc. Zoals gezegd zou dat normaal gesproken niet kunnen omdat de uitlevering uitsluitend geldig is voor de zaak Tommy/Uniwall. Althans dat dacht ik toen nog. De bescherming die ik daarvoor volgens de overleveringswet had moeten hebben, het zogenaamde kaderbesluit bij overleveringen art 27 lid 2 is door wel 7 rechters met voeten getreden. Ik heb dat in voorgaande hoofdstukken al besproken. Dit is een van de meest interessante zaken die het Europese hof nu in behandeling heeft.

Van Kampen zocht opvolging voor zijn bedrijf zo zei hij, hij liep tegen de 65 jaar en zijn zoons werkten weliswaar bij hem in de zaak maar misten- nog altijd volgens hem- de power en drive om zelfstandig te kunnen ondernemen. Ze hadden leiding nodig.

Bert van Kampen had wel aardige ideeën met name op uitgevers niveau, en die hadden ook best van waarde kunnen zijn bij het opzetten van een gedrukt magazine, want dat was op dat moment de ultieme Goal Internet content gesteund door gedrukte media. Vandaag de dag kan iedereen achteraf wel vaststellen dat die visie juist is gebleken. Kort daarvoor had ik een concept daarvoor voor de Telegraaf Media Groep gemaakt, dat toen

³⁷ Overeenkomst met curator Meines in de bijlage

³⁸(2002) niet is doorgegaan vanwege de op dat moment instortende markt van het Internet.

Maar goed na ampele overweging heb ik Bert van Kampen gezegd geen waarde in zijn bedrijf te zien, behalve misschien toegevoegde waarde. Bert had echter geld nodig dus dat ging niet door

Bert bleef mij echter achtervolgen. Hij had twee grote problemen, waarvan hij mij er een vertelde, het andere niet. Let u echter goed op nu. Dit is dus de vriendelijk ogende oudere heer die mij ervan beschuldigd bij John van den Heuvel dat hij door mij alles is kwijtgeraakt. De werkelijkheid ligt iets anders zo ik u hieronder zal laten zien.

Bert had zijn eigen pensioen opgebouwd in eigen beheer in CSI en dat had hij natuurlijk opgemaakt.

Ik deed Bert het volgende voorstel; ik zou de aandelen kopen voor € 1,- en hij zou aandelen krijgen in de holding waar alles in onder gebracht zou worden. Wie zou een waardevol bedrijf, zijn levenswerk zo hij op televisie verkondigd op die wijze verkopen?

Daarnaast zou aan hem een bedrag betaald worden- mocht het succes, en dus de cashflow van het bedrijf het toelaten- dat kon oplopen tot ca. € 5 ton een bedrag van ca. een ton zou gegarandeerd worden. Zo werd overeengekomen.

De problemen begonnen operationeel al direct. Ik combineerde de creatieve jonge honden van de Rebellenclub met het ingedutte clubje bij CSI.

Het meeste personeel vond het fantastisch en bloeide op. Maar de twee zoons hadden begrijpelijk de pest in dat ik de aandelen voor €1,- had kunnen kopen, waar zij eerst € 1.8 mio voor moesten betalen, dus die begonnen gelijk te saboteren.

Managerial liep het zo hoog op dat ik mijn ervaren crisismanager en oud commando Frits Uivel erop zet. Frits had de tent in no time op de rit. Dat was een kolfje naar zijn hand.

Frits ontdekte echter nog iets belangrijks, namelijk een omvangrijke fraude bij CSI. Door Bert van Kampen wel te verstaan. Hoe dat werkte leg ik u uit.

CSI had een aantal grote cliënten, als Henkel , Schwarzkopf en nog een

³⁸ Notarieel gedeponeerde plan voor DTG dat later door Endemol is overgenomen en uitgevoerd (map 41)

aantal goede multinationale debiteuren, waar hij maandelijks steeds ongeveer gelijke bedragen aan factureerde.

Nu had Bert van Kampen een kredietovereenkomst met de Rabobank gesloten die varieerde tussen de € 280.000 en € 400.000 meen ik. Dit krediet was echter gekoppeld aan de voorwaarde dat dit bedrag voor 80% gedekt was door debiteuren die bovendien niet ouder mochten zijn als 90 dagen, zoals gebruikelijk bij dit soort kredieten.

Maar Bert had meer geld nodig. En Frits Uivel ontdekte hoe Bert dat deed.³⁹

Bert had een geraffineerd dubbel boekhoudsysteem bedacht met steeds wisselende extra facturen.

De facturen eindigend op 2003 bestonden niet. Die had Bert verzonnen om zodoende zijn kredietlimiet op te pompen. In zijn getuigenis probeert hij dat af te doen als onderhanden werk. Bovendien had hij het boekhoudsysteem opgezet zo dat de facturen uit de aan de bank gecedeerde debiteurenlijsten werd vervangen door nieuwe (valse) facturen, zodra de facturen ouder als 90 dagen werden.

Het is over dit onderdeel dat de meinedige verklaring gaat. Leest u zelf hoe Van Kampen dit tegenover het HOF onder Ede verklaarde. Het zou veroorzaakt zijn door 9/11 twee jaar eerder dat zo'n 4 a 5 multinationals, los van elkaar spontaan besloten hadden alleen nog maar facturen te betalen eindigend op 203 en niet op 2003. Snapt u?

Maar wat bleek er nu voorts, niet Bert van Kampen maar zijn zoon Vincent was directeur van CSI en die was verantwoordelijk en zei hiervan niet op de hoogte te zijn.

Op advies van Frits Uivel is Vincent toen naar de Rabobank gegaan om deze fraude te melden. Toen bleek erop eens nog een oude kredietovereenkomst te zijn uit 1994 uit de kluis van Bert van Kampen.

Niemand, behalve Bert, kende die overeenkomst. Ook Vincent niet. Tijdens het due diligence onderzoek was deze achtergehouden en ook in de balans garantie kwam deze niet voor. En in die overeenkomst had Bert van Kampen zichzelf privé mede garant gesteld, waarbij zijn huis als onderpand mede verbonden was.

Ik wilde me er niet mee bemoeien, schorste Bert en gaf hem 3 weken om de

³⁹ Facturen overzicht uit procedure

zaak met de Rabo te regelen. Ik stapte met CSI over naar de ABNAMRO. Ik wilde niet met het inmiddels door mij overgenomen CSI de dupe worden van Bert van Kampen zijn fraude.

Daarmee was het natuurlijk toch gebeurd met CSI en de Rabo ging over tot veiling van Van Kampen zijn huis.

Mij wordt nu verweten te hoge kosten te hebben gemaakt voor de herstructurering en het nieuwe elan van CSI tot een totaalbedrag van € 178.000,- Dat was eenvoudig te verklaren want ik ging ervan uit dat er € 300.000 meer cash in het bedrijf beschikbaar was dan er dus feitelijk was. Mijn stijl is altijd bij alle bedrijven waar ik succesvol mee was geweest dezelfde geweest, namelijk het personeel motiveren tot een nieuw team door een nieuw elan binnen het bedrijf te brengen. Dat kost geld. Zo was er geen goed internet, verouderde computers werden vervangen door mac's, het oude geloofd massief gedateerde meubilair werd vervangen door moderne Eames stoelen en glazen bureaus. Ik kon onmogelijk weten dat er zwaar gefraudeerd was. Natuurlijk waren die kosten afgestemd op een cash positie die ruim 3 ton geflatteerd was door fraude. Het faillissement is mij door de Rechtbank dan ook niét verweten.

Hoe komt er dan zo'n vonnis in hoger beroep vraagt u zich af.

Om te beginnen heeft men met het doen van aangifte gewacht tot dat mijn kroongetuige Frits Uivel was overleden. Frits was ongeneeslijk ziek en dat wist van Kampen.

Voorts heeft hij de dagvaarding- net zoals later bij de faillissement aanvraag - misbruik gemaakt van het feit dat ik niet in Nederland woonde en hoopte dat de openbare dagvaarding in een lokaal krantje mij zou ontgaan.

Dat was bijna gebeurd. Maar daags voor de zitting krijg ik er vanuit het buitenland toch lucht van en stuur op het nippertje een advocaat.

Die Advocaat Merlijn Vos, stelt zich ter zitting en vraagt om aanhouding omdat hij het dossier niet kent, hetgeen hem wordt geweigerd (!) ook mag hij de boeken niet inzien, dus hij besluit te observeren en het in hoger beroep aan te pakken.

Ook in hoger beroep wordt mij tot tweemaal aan toe geweigerd de boeken te openen om de fraude aan te tonen. Alleen een kort overzichtje wordt toegelaten. Geen boeken, geen Curator gehoord, geen accountant toegelaten.

Hoe kan je daar dan op veroordeeld worden vraagt u, zowel als ikzelf mij af, een paar pagina's meer hadden het bedrog immers aangetoond?

Welnu zodra ik ter zitting merkte dat het HOF de rammelende en meinedige verklaring voor zoete koek ging slikken, u kunt de meinedige verklaring zelf lezen in het vonnis dat bij de aangifte zit oordeelt u zelf, heb ik besloten het Hof te wraken. Dat was achteraf gezien stom. Ik rekende met een professionele bezetting van het Hof en niet met op hun teentjes getrapte rechters die op hun vestje gespuwd waren. (En al helemaal niet met de mogelijke P2 affaire zoals later uiteengezet)

Achteraf gezien had ik (of liever gezegd mijn toenmalige advocaat Jeroen Frissen) ter zitting aangifte van meined moeten doen. Ik had op dat moment echter niet gelijk de meined in de gaten. Die is pas nu door de televisie-uitzending duidelijk geworden. Dat heeft mij de ogen geopend, en aan de hand daarvan ben ik het PV ter zitting opnieuw gaan bestuderen.

Vandaar dat ik in al mijn naïviteit nog hoopte dat de Hoge Raad mij alsnog toe zou staan de boeken te openen. Mocht dat onverhoopt niet gebeuren zal op grond van de nu gebleken meined herziening worden gevraagd of het Europese Hof worden ingeschakeld. (Inmiddels ligt de zaak bij het Europese hof)

Tot zover dus mijn visie op het zielige verhaal hoe Van Kampen zijn huis is kwijtgeraakt door deze “mega fraudeur” (!)

Hoe het persoonlijk faillissement tot stand kwam.

Ik herhaal nog maar eens dat de Nederlandse rechter helemaal niet bevoegd was of is om mijn faillissement uit te spreken op grond van de Europese Insolventie wetgeving, door het vereiste dat er sprake moet zijn van een COMI. (Centre Of Main Interest)In de achterin gepubliceerde stukken wordt daar dieper op in gegaan.

Van Kampen had in de strafzaak die tegen mij liep gevraagd om toekenning van een vordering die hij door zijn Fraude toegekend had gekregen. Zolang deze vordering onderdeel uitmaakte van de strafzaak maakte ik me niet al te veel zorgen over die vordering. Ik ging ervan uit dat uiteindelijk de boeken wel geopend zouden worden en dat ik dan alsnog de fraude aan kon tonen en dan zou ik naar aanleiding daarvan wel nader actie nemen.

Doordat van Kampen zoals eerder betoogd, onder Ede een valse verklaring had afgelegd, verlies ik het Hoger beroep. Het wordt nu een zaak voor het Europese hof.

Hoe dat afloopt is ten tijde van dit schrijven van dit boekje nog niet bekend, Ik word veroordeeld wegens het onrechtmatig onttrekken van- kort gezegd- € 178.000 De oorzaak van het faillissement wordt mij nadrukkelijk niet verweten.

Dat kon ook niet, want zoals van Kampen zelf verklaard onder Ede, het faillissement werd geïnitieerd door de Rabobank op grond van een oud krediet uit 1995 (ca. 8 jaar voordat ik van Kampen voor het eerst ontmoet.

Hoe dan ook, in Hoger beroep krijgt van Kampen zijn pretense vordering niet toegewezen en daar had hij natuurlijk op gehoopt.

Het is rond die tijd dat van Kampen en Van Leeuwen de handen in een slaan om mij aan te pakken. We zullen nu zien waar het toe leiden kan wanneer twee desperate goudzoekers elkaar treffen.

Van Leeuwen adviseert van Kampen het privé faillissement van mij aan te vragen en treed daarbij zelf als steunvordering op. (U herinnert zich dat hem dat door drie rechters is verboden)

Alhoewel hij verdomd goed weet waar ik woon en uiteraard mijn advocaat

kent, (beiden zijn genoemd tijdens de zitting waar hij de meinedige verklaring aflegt) had hij geprobeerd openbaar te dagvaarden door een piepklein advertentietje in een lokaal Brabants krantje.

Mijn verweer is simpel. Ik woon al jaren niet meer in Nederland, dus de Nederlandse rechter is niet bevoegd. Daar dit faillissement dient voor de Utrechtse rechtbank, denkt ook deze rechtbank, Bingo!

Ik ga voor de vorm in hoger beroep en cassatie. Niet omdat ik daarvan ook maar iets verwacht, maar ik wil mijn zaak voorleggen aan het Europese hof. (En heb dat inmiddels ook gedaan)

Ik ben ervan overtuigd dat het EVRM het faillissement zal vernietigen op grond van de Europese Insolventie wetgeving.

Maar ondertussen word ik op 11 jullie failliet verklaard. Althans dat was de bedoeling maar de rechtbank maakt een fout in het vonnis. Op 18 juli wordt dat vonnis hersteld, overigens ook op een onwettige wijze, maar goed laten we aannemen dat ik op 18 juli 2013 failliet wordt verklaard. Nu wordt het pas echt leuk!

De Curator heeft al op 17 jullie- dus 1 dag *voordat ik* failliet word verklaard- een verzoek tot gijzeling ingediend omdat ik niet mee zou werken en geen informatie zou verstrekken. Dat is wel erg prematuur nietwaar?

Er valt nog iets op. De Curator blijkt al 10 jaar de advocaat van van Kampen te zijn en die heeft zich even snel voor deze aanvraag door een andere advocaat laten vertegenwoordigen, om zodoende te kunnen vragen zijn oude advocaat als curator te laten benoemen.

Dat pik ik natuurlijk niet en beklaag me over de curator die dus – normaal gesproken zeer ongebruikelijk – direct wordt vervangen.

Wat er dan gebeurd zal ik proberen zakelijk weer te geven. U moet daar zelf uw oordeel maar over vellen.

Nadat ik bekend maak dat de curator al 10 jaar de advocaat van van Kampen is stelt de curator “geen reden te zien” om zijn functie neer te leggen.

Na het conflict of interest aan de Rechter-Commissaris te hebben voorgelegd, ziet deze wel reden om de curator te vervangen.

Mooi zult u denken en dat dacht ik ook. Maar ik komt van de regen in de drup. Inmiddels heb ik u hiervoor al inzicht gegeven van de verhoudingen tussen de diverse partijen, maar toen wist ik dat uiteraard nog niet.

Kennelijk is de nieuwe curator ene Rob Boers, waar ik het al eerder over had, al net zo bevooroordeeld, door wie dan ook, dat hij een eerste vriendelijk briefje aan mij stuurt dat hij mij op die en die datum wenst te zien op zijn kantoor in Veenendaal, en om de toon te zetten schrijft hij daar gelijk maar bij dat mocht ik niet verschijnen- en niet voldoende meewerk- hij mij in verzekerde bewaring zal doen stellen⁴⁰.

Nu ben ik wel goed, maar zeker niet gek, het is me duidelijk, als ik al zou gaan, - nog afgezien van wie die reis betaald, ben ik in ieder geval mijn paspoort kwijt en kan dan niet meer naar huis terug. Dat besluit ik dus maar niet te doen en als vervolgens de rechter-Commissaris me sommeert om op vrijdag 19 december te verschijnen weet ik zeker dat men elkaar het feestje heeft beloofd Robert met de kerstdagen in het gevang te zetten. Ik vind het een smerig spel en besluit dus zoals al eerder gesteld de Rechter-Commissaris te wraken.

Ondertussen ga ik echter gewoon voort met de Curator te overvoeren met informatie en van belang zijnde stukken voor zijn privé faillissement per e-mail, per post en per fax. Dozenvol, daarnaast bied ik de curator aan om per telefoon en per Skype te overleggen. Daardoor voldoe ik meer dan voldoende aan mijn informatie verplichting. De curator wil echter maar 1 ding, hij wil mij gijzelen, en lezen doet hij al helemaal niks.

Als u even terugdenkt dan weet u nog dat zowel de strafzaak, alsook dit faillissement beiden zijn geïnitieerd door het Duo Van Kampen/Van Leeuwen (evenals de arrestatie en media-aandacht.) Beiden hebben het grootste belang dat ik zo veel mogelijk beschadigd wordt en zo lang mogelijk vast blijft zitten. Van Leeuwen weet dat zodra ik met het echte verhaal naar buiten kom, het met hem gedaan is. Van Kampen weet ook dat hem nog altijd de zaak van de meineed boven het hoofd hangt wat zijn hele zaak op losse schroeven kan zetten, inclusief de frauduleus verkregen vordering waarop hij het faillissement heeft uitgelokt. En dan hebben we nog de Curator en het OM als blijkt dat het EVRM het vonnis vernietigd.

Bij dat laatste heeft natuurlijk ook de Utrechtse rechtbank een belang. Als blijkt dat de Nederlandse Rechter uiteindelijk onbevoegd bleek het faillissement uit te spreken zijn de rapen natuurlijk helemaal gaar.

Ik was er echter nog steeds niet vanuit gegaan dat ik me nu in een conspiratief verband bevind

⁴⁰ Brief Boers dreiging in bewaringstelling

Maar zo langzamerhand begint het toch wel moeilijk te worden om daar geen rekening mee te gaan houden.

Terug naar Curator Boers nu. Nadat hij aanvankelijk een vol jaar lang de grootste haast heeft om mij te horen heeft hij nu de kans. Formeel heeft de curator weliswaar geen enkel recht omdat ik was uitgeleverd voor een andere zaak, en deze zaak was uitgesloten van vervolging nu op grond van het overlevering verdrag. Maar nu ik toch in Nederland ben, wil ik graag op vrijwillige basis meewerken aan de afhandeling van het faillissement dus nodig ik v.a. 28 mei de Curator tot 4 maal aan toe uit om langs te komen. Voor het eerst op 14 juli 2014(!) komt de Curator onaangekondigd voorbij. Er was hem geadviseerd een andere afspraak te maken, De Curator komt echter met zijn kantoorgenoot Westerbork en een verborgen agenda. Hij stelt mij wat vragen waarvan de antwoorden hem reeds maandenlang toe gestuurd. Op enig moment wijs ik hem op iets dat hem was gestuurd, waarop de curator opmerkt: he dat is nieuw voor mij. Het is overduidelijk dat de Curator nog nooit heeft gekeken naar de bergen informatie die hem reeds een jaar terug zijn toegezonden.

Ik wijs hem erop dat ik om 15.00 uur een bel afspraak met mijn advocaat in de andere zaak heb staan. Net voordat ik voor die break wegga trekt de curator quasinonchalant een verklaring uit zijn koffer of Robert die “Bye the way” even wil tekenen. Het stelt niets voor zegt hij, en daar heeft hij gelijk in. Hij vraagt mij te tekenen dat ik in leven ben. Daar de curator geen normale verklaring kan geven waar dat voor nodig is, bied ik hem vriendelijk aan even mijn pols te voelen, maar tekenen doe ik dat niet. Ik ga nu eerst even bellen, maar als ik terugkom is de Curator al weer vertrokken.

Ondanks dat hij herhaald opnieuw was uitgenodigd komt de curator eerst pas twee weken later pas weer en weer onaangekondigd. Nu heeft hij een nieuwe truc. Hij wil nu buiten de verklaring van de vorige keer, ook een volmacht om mijn ID en paspoort te vorderen, waar die zich ook mogen bevinden. Ook dat weiger ik vriendelijk doch beslist.

Wederom wijs ik hem erop dat dit buiten zijn bevoegdheid valt op grond van het overleveringsverdrag. Nu trekt Boers opeens en voor het eerst een beschikking van de rechtbank uit zijn tas gedateerd

1 juli 2014 dat hij deze mag vorderen. Welnu die grap ken ik al, en ik stel onmiddellijk via mijn toenmalige civiele advocaat Dietz de Loos Hoger beroep in tegen die beschikking van de Rechtbank, Mr Max Vermeij dient een verzoek in ex ex art 67 Fw

Inmiddels was Boers in het gesprek zo kwaad geworden en paars

aangelopen, zat te stampvoeten en op tafel te slaan, het schuim stond nog net niet op zijn kaken., het was gewoon lachwekkend, hij zou aangifte doen wegens het niet meewerken als ik niet tekende. Die aangifte moet nog komen uiteraard.

DE PANAMA PAPERS

De onthullingen van de Panama Papers moeten de trieste Curator wel weer haast naar adem hebben doen snakken toen hij daarin mijn naam ontdekte. Een Panamese handelsmaatschappij, Sandhurst trading en zelfs een stichting op mijn naam zouden bij Mossack Fonseca geregistreerd hebben gestaan. En dat had ik de Curator helemaal niet verteld. Zou hij hier dan eindelijk de verdwenen miljoenen kunnen vinden waarvan men hem wijs had gemaakt dat ik die zou hebben “weggesluisd” zoals tegenwoordig een overboeking kennelijk wordt genoemd. Direct daarna heb ik de Curator geïnformeerd dat het een onderneming betrof die ooit bedoeld was deel uit te maken van een bepaalde constructie, waarvoor echter later een andere entiteit is gekozen die de Curator al wel was opgegeven en Sandhurst is nooit operationeel geworden. Over de Stichting moest ik het antwoord schuldig blijven omdat daarover nadere informatie ook bij mij niet bekend is. Ik heb in het verleden tussen 1978 en 95 met diverse stichtingen bemoeienis gehad, en ik sluit niet uit dat een ervan gebruik had gemaakt van de diensten van Mossack Fonseca. Wel heb ik de pers, met name het dagblad Trouw, die zich al weer haastte zonder enig vooronderzoek of hoor en wederhoor uitsluitend op grond van algemene laster mij tot een groot faillissementsfraudeur te bestempelen, geïnformeerd dat er een groot verschil is of men van een Offshore gebruik maakt terwijl men in Nederland woont en hier van alle voorzieningen gebruik maakt, hetgeen ik “fiscaal emigreren” noem of zoals in mijn geval, men werkelijk volledig emigreert en in Nederland van geen voorzieningen meer gebruik maakt, metterwoon elders gevestigd heet dat. Zelfs de opbouw van mijn AOW heb ik opgeschort. Binnenkort ga ik hier dieper op in in een interessante roman over deze materie onder de naam The Panama Paper Clip, bij de research waarvan ik aan mijn eigen geheugen een grote steun had. Ik woon in Gibraltar en had daar logischerwijze een onderneming opgericht. Dat heet hier dan een Offshore doch is voor daar ingezetenen net zo normaal als dat topsporters als Max Verstappen en Lewis Hamilton in Monaco wonen. Aan het feit dat deze mensen, die in korte tijd hun inkomen over de gehele wereld verdienen, niet torenhoge belastingen aan een land afdragen omdat toevallig hun wieg daar ooit heeft gestaan, is niets immoreels. Hetzelfde geldt voor succesvolle muzikanten of schrijvers voor hun Royalty's. Maar wel echt weg gaan en niet van twee walletjes eten. Dat is verwijtbaar.

BIJNA 3 JAAR VOOR-ARREST LATER DANKZIJ CREATIEVE RECHTSPRAAK

We schrijven nu Oktober 2016. Even ter herinnering. Ik werd 2 ½ jaar geleden in Marbella door een arrestatieteam onder de toeziende camera's van John van den Heuvel opgepakt. Even in het kort de gang van zaken nog even recapituleren. Ik heb u hierboven veel feitelijke informatiegegeven over het hoe en waarom van wat mij overkomt en slechts in het kort hier en daar wat inzicht gegeven over de omstandigheden waarin men terecht komt als men gearresteerd wordt. Die ervaringen die ik eerder met u deelde sloegen voor het merendeel op de eerste 4 a 6 maanden van mijn gevangenschap. Het lijkt wel omgevlogen en ik kan het eigenlijk nog niet goed bevatten dat ik hier nu schrijf dat dit al weer 33 maanden, bijna 3 jaar duurt.

Eerlijk gezegd snap ik zelf niet goed hoe ik het vol houd maar het lukt. Een belangrijke verklaring voor de wijze van overleven is dat ik nooit ben opgehouden met vechten tegen het onrecht dat mij en mijn naasten is aangedaan, nooit opgegeven, ook nu niet, ik zal zo uitleggen wat er nu speelt en de laatste anderhalf jaar gespeeld heeft. Ik moet u eerlijkheidshalve wel bekennen dat als ik bij mijn arrestatie geweten had dat het zo lang zou duren, ik niet zou weten of ik er net zo goed doorheen was gekomen als nu het geval is, althans tot nu toe. Maar juist omdat ik steeds de overtuiging heb gehad er minstens met een maand uit te zullen zijn, ook nu nog steeds, dat geeft me iedere dag weer de kracht om verder te gaan. Ook ben ik daarvoor mijn advocaat Max Vermeij dank verschuldigd. Hij is vaak moedelozer dan ik zelf ben als de rechtbank en het OM er weer eens blijf van hebben gegeven dat hier geen zuiver spel gespeeld wordt. Zoals u inmiddels begrepen heeft heb ik een aantal verschillende advocaten gehad. Dit heeft enerzijds te maken met het feit dat Max volgens eigen zeggen een strafrechtadvocaat "Pur Sang" is en geen civilist. Door de faillissementsgijzeling was er af en toe behoefte aan in insolventierecht gespecialiseerde civiel rechterlijke advocaten. Dat was een van de redenen dat ik soms door Mr. Dietz de Loos en later door Egbert Walinga en Mr. Cohen Tervaert ben bijgestaan. Maar ook strafrechtelijk heb ik tussentijds gebruik gemaakt van de diensten van andere strafrechtpleiters als Jan Boone, Jan Heijn Kuijpers en Sanne Schuurman. Allemaal op zich ook goede strafrechtadvocaten. Overigens hebben al deze advocaten, waaronder

niet de minsten, keer op keer hun verbazing en ongeloof uitgesproken over de behandeling die mij ten deel is gevallen. Echter door de ongelofelijke zaken die mij overkwamen en daarbij genomen dat ik in den beginne er nog vanuit ging dat we inderdaad in Nederland in een rechtstaat leefden heeft me af en toe uit pure radeloosheid ertoe doen besluiten eens een second opinion te vragen. Achteraf gezien was dat overbodig waarmee ik maar wil zeggen de 1st opinion die ik van Max Vermeij had voldeed. Het feit dat ik nog steeds word vastgehouden zegt meer over de staat van de rechtspraak in Nederland dan over mijn integriteit of over de kwaliteiten van Max Vermeij als advocaat. Maar goed dat wist ik toen nog niet, ik had nog nooit in de 65 jaar van mijn leven met strafrecht te maken gehad. Overigens heb ik ook van de diverse strafrechtadvocaten begrepen dat de verloedering van de rechtstaat een verschijnsel is dat pas van de laatste tijd is. Het is – ervan afgezien dat het voor mij en mijn naasten persoonlijk zeer pijnlijk is- triest te zien hoe de rechters door hun wijze van toepassing van het recht, of beter gezegd het niet toepassen daarvan de waarde van de rechtspraak en vonnissen enorm devalueren. Maar gelukkig had Max wel begrip voor mijn gevoelens en ik ben blij dat ik uiteindelijk later weer bij hem terug kon komen. Zoals gezegd, hij is een goede jurist, geordend, nooit iets kwijt, laat nooit termijnen verlopen en dat kan ik helaas niet van al zijn collega's zeggen, en altijd bereid te komen als er zich iets voordoet, en ook dat is van belang, sommigen van zijn collega's laten soms gewoon maanden op zich wachten. Nu moet ik hier wel bij opmerken dat Max zijn werk, in verband met mijn faillissement, op basis van toevoeging of wel rechtsbijstand moest doen. Dat is voor advocaten geen vetpot, maar als hij ergens aan begint dan doet hij het ook goed. Veel van zijn collega's pakken de zaken onder toevoeging er maar even bij, puur om volume en omzet te kweken, ook dat heb ik meegemaakt. Er was nog een probleem dat voor mij bij de advocaten speelde. Zowel de ex-staatsecretaris, ook oud-advocaat als ook Curator Rob Boers trachten continue op mijn advocaten in te praten wat een slecht mens ik toch wel niet ben. Sommigen waren daar gevoelig voor, Max niet. In een geval kwam ik erachter dat een advocaat buiten mij om mijn zaak met Van Leeuwen was gaan zitten bespreken op de "Kring" kennelijk een vereniging van Amsterdamse grachten gordeliers. U kent die onderonsjes wel. Daar was ik snel mee klaar.

Tegen de tijd dat de zaak daadwerkelijk voor kwam was Max gelukkig weer vol in het gevecht voor me gedoken en had een schitterend pleidooi voorbereid. Het vonnis viel uiteraard tegen, maar helaas kwam mijn grote vrees daadwerkelijk uit dat het vonnis al geschreven was voor de zitting aanving en dat had ook Mr. Jan Boone overigens al voorspeld. We besloten dat wraking geen zin had, en gingen op naar het Hoger beroep. Ook

beloofde ik u nog nadere toelichting over de faillissementsgijzeling die was ingezet direct nadat de Rechtbank Utrecht had bepaald dat de hechtenis moest worden geschorst op 20 november 2014. Direct na dat ik moest worden vrijgelaten ben ik in faillissement gijzeling genomen. Dat was echter verboden door het uitlevering verdrag. Ik had meegewerkt aan uitlevering alleen voor de zaak Tommy Telecom. Daarover loopt nu een klacht bij het Europese hof. (Van de Rhee v. The Netherlands 12289/16) Zeker 10 rechtbanken en even veel raadkamers van het Hof in Arnhem hebben hier omheen gedraaid zoals ik u al liet zien. Maar ook de zaak van Kampen werd op een gegeven moment onherroepelijk doordat ik niet ontvankelijk voor de cassatie werd bevonden (Art 80RO). Dus dacht men toen, dat is mooi dan arresteren we hem nu op die zaak en dus werd de faillissement gijzeling snel opgeheven. Dat was in februari 2015. Maar nu komt het, dat mocht ook niet. Want dit was op hetzelfde uitlevering gedrag uitgesloten. Mijn advocaat, Kuiper op dat moment, heeft daar dus bezwaar tegen gemaakt en inderdaad schreef de Executie officier dat ik onmiddellijk in vrijheid moest worden gesteld. Alleen dat *deed* men niet. In plaats daarvan ging men razendsnel opnieuw weer een bevel tot faillissementsgijzeling halen. En dat kreeg men ook. En dat mocht wel, alleen had het OM het nooit ten uitvoer mogen leggen. Voor de niet juristen onder u wil ik dit nu niet een al te droog technisch verhaal maken, maar diegene onder u die wel juridisch onderlegd zijn weten wel dat een faillissement gijzeling met zeer strikte waarborgen omkleed is door de wetgever maar nu werd de gijzeling aangewend als surrogaat voorlopige hechtenis en dat is door de Hoge raad verboden. Maar wederom niemand die zich daar iets van aan trok ook het Hof in Arnhem niet. De Hoge Raad⁴¹ gaf wel aan dat dit niet kon maar op zo'n subtiële wijze dat dat nog een uitweg bood voor de lagere rechter, kortom er ontstond een schermutseling om mij maar coute que coute vast te houden, op welke titel dan ook. Dat maakte niemand iets uit, als ik maar vast zat. Dat kan natuurlijk niet. Op 31 augustus 2015 waar de Rechtbank Utrecht het vonnis van 3 jaar gevangenisstraf uitsprak werd nu per direct de schorsing van de voorlopige hechtenis opgeheven zonder verder motivatie. Ook dit is in strijd met andere jurisprudentie. (Voor geïnteresseerden (. ECLI GHAMS: 2015:2848 van 26.5.2015 en ECLI:NL: GHARL:2015:683 van 3.2.2015) Ik ga hier nu verder niet al te veel over uitweiden dat zou erg saai worden, maar dat hier sprake is van creatieve rechtspraak is duidelijk. Nu weet ik niet wat u daarvan denkt, maar met bijvoorbeeld creatieve boekhouders heb ik het ook

⁴¹ Conklusie L.Timmermans 20 februari 2015(45)

niet zo. Het wordt pas weer leuk op het moment dat het OM uiteindelijk aan Spanje toestemming gaat vragen om het EAB te mogen uitbreiden voor die oude zaak van Van Kampen. Zo hoort het ook dat hadden ze veel eerder moeten doen, dan was ik ook nooit onrechtmatig 9 maanden in faillissement gijzeling gehouden zoals het nu leek. Uiteindelijk krijgt het OM die toestemming uit Spanje. Daar weten ze dan om te beginnen niets van. (!) Dus stuurt *mijn* advocaat het OM de door *henzelf* gevraagde toestemming in Spanje. Dan moet dat natuurlijk zo snel als mogelijk ten uitvoer gelegd worden. En dan komt de aap uit de mouw: Die 9 maanden zijn al lang uitgezeten⁴². Als klap op de vuurpijl probeert het OM me nu 18 maanden extra van mijn vrijheid te beroven. Dat werkt als volgt: De e-mail van de afdeling executie van mevrouw Labrie wordt maar even voor het gemak als een foutje afgedaan. Dat betekent als ik dat over mijn kant laat gaan dat ik eerst 9 maanden voor niets vast zou hebben gezeten, in een periode die onrechtmatig was en tegelijkertijd dat ik die periode alsnog uit zou moeten zitten. Dat zijn 9 maanden, maar doordat de onterecht uitgezeten 9 maanden als een foutje worden afgedaan betekent dat dus 18 maanden. Ik schrijf u dit op 2 januari 2017 en inmiddels is over deze zaak een kort geding aanhangig gemaakt bij de rechtbank in Den Haag⁴³. Het vonnis daarvan geeft uiteraard weer aanleiding tot Hoger beroep, en al moet dat tijdens redactie dezes nog blijken ga ik evenals mijn advocaat er weer vanuit dat ook hier in het beste geval pas weer bij het Europese Hof enig recht kan worden verwacht dus dat duurt nog wel een paar jaar. Met andere woorden, die vrijlating die toen door de executie officier gelast werd heeft nooit plaats gevonden. Daardoor is deze ten uitvoer gelegd *voordat* er toestemming uit Spanje was en dus onrechtmatig. En dus is er geen faillissementsgijzeling geweest, ik kan immers maar voor een ding tegelijk in hechtenis zitten. Zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan maar zoals ik al zei dat wordt saai, ik wilde u maar even een beetje inzicht geven over hoe justitie en rechtbank in deze werken en daarbij zich niet door enige wet of rechtspraak laten hinderen. En dat hoort dus niet in een rechtstaat. Dit is kenmerkend voor een politiestaat. De Rechtbank hoort er te zijn om het OM te controleren en te corrigeren waar dat nodig is.

Een ander incident wil ik u ook niet onthouden. Op 29 oktober 2015 krijg ik in de PI Alphen onaangekondigd bezoek van twee rechercheurs van de FIOD. Ze hebben iets nieuws, en klikbrief uit 2013. Daarin viel te lezen dat

⁴² Mail executie OM Labrie (46)

⁴³ Eigen verklaring aan rechtbank en pleitnota Kg nr 1 2017 (57)

Cees en Ger Visser van Eurocommerce samen met Dick Wessels (top 5 Quote 500) investeerden in Appartementen in Spanje o.a. in Alliantie. Deze investeringen zouden de heren financieren via een investeringsvehikel in Gibraltar dat van mij zou zijn en waarvan ik de directeur was. Een accountant ene Heer Schimmel zou mij daarover in Gibraltar bezocht hebben. Ik heb nog nooit van de goede man gehoord, laat staan dat hij me bezocht zou hebben. Ik heb de heren eens meewarig aangekeken en ze gevraagd of ze nu echt niets beters te doen hadden. Alleen het idee al dat Dick Wessels, een bekend Multimiljardair, en de gebroeders Visser, ook niet onbemiddeld volgens de Quote, mij nodig zouden hebben om een flatje in Alicante te financieren... Rara van wie die klikbrief waar nog veel meer in stond maar dat was onleesbaar gemaakt, afkomstig was. Los van dat alles had de FIOD mij helemaal niet mogen verhoren in die zaak in verband met het eerdergenoemde Kaderbesluit bij Europese overleveringen art 27 lid 2. Mijn toenmalige advocaat Mr Sanne Schuurmans uit Breukelen (ook een prima advocaat overigens) kwam op dat moment toevallig net binnenlopen en kan deze brief bevestigen.

En zo ging het maar door. Uiteindelijk werd het Februari 2016 en word ik al weer zo lang vastgehouden dat ook ik net als iedereen recht heb op zogenaamde detentiefasering. Dat betekent kort gezegd dat je het laatste deel van een eventuele gevangenisstraf of die nu terecht is of niet uit mag zitten in een zogenaamd halfopen of open kamp, waar je meer vrijheden hebt, de week enden verlof en over je telefoon en computer kan beschikken. Laat ik er gemakshalve nog maar eens op wijzen dat ik gewoon in voorarrest zit en dus gewoon verdachte ben. Mensen waarvan de schuld al wel bewezen en vaststaand is zouden al lang weg zijn naar zo'n open kamp, maar ook dat probeert het OM continue tegen te houden. Vergeet u niet, ook al zit ik in voorarrest en ook al ben ik er mentaal tegen bestand, het neemt niet weg dat ik als "verdachte" al 2 ½ jaar in een gevangenis wordt vastgehouden. Van het personeel hier kan ik moeilijk verwachten dat ze mij als verdachte anders zien dan een meervoudige moordenaar. Zij maken geen verschil. Op zich is dit natuurlijk al een enorme misstand in dit systeem. Er is een onderscheid tussen jeugd dat wil zeggen er zijn aparte gevangenispen voor mensen van 12 tot 18 jaar maar daarboven dus van 19 tot 107 jaar zit iedereen bij elkaar, veroordeeld of niet.

Ik heb de rechtbank ⁴⁴ erop gewezen dat resolutie 2011/2897/RSP van het Europees parlement van 15.12.11 geschonden werd waar kort gezegd in

⁴⁴ Eigen pleitnota raadkamer overleggen

staat dat vrijheidsstraffen dienen te worden uitgezeten in de fase van executie(en dat is niet in voorarrest) en waarin de lidstaten met klem worden opgeroepen te waarborgen dat voorlopige hechtenis slechts voor een beperkte periode gebruikt mag worden. Ook de uitspraak van het Europese Hof van 22.07.2003, het Arrest Smirnova v. Rusland stelt dat eenieder zijn berechting in vrijheid moet kunnen afwachten. Het hof Arnhem trekt zich helemaal niets aan van de Europese wetten en jurisprudentie. Daarover heb ik de klacht ingediend bij het EVRM⁴⁵ Nu daaraan geen gehoor wordt gegeven is de fasering voor mij natuurlijk zeer van belang omdat ik dan met de buitenwereld kan communiceren via b.v. Skype of face time, whatsapp etc. Ik heb velen nooit meer gezien sinds ik opgepakt ben. Ik spreek wel mensen maar wil het niemand aandoen mij hier in een gevangenis te moeten komen bezoeken. Ik weiger sowieso ieder bezoek. Waarom zou ik dat de mensen aandoen, om hier in een wachtkamertje tussen het grootste tuig der aarde te moeten zitten wachten om mij even te kunnen zien. Nee dus. Alleen een goede kennis heb ik een paar maal niet tegen kunnen houden wanneer die toch af en toe voor familiebezoek in Nederland was. Dat wilde hij heel erg graag en uiteindelijk deed mij dat natuurlijk ook heel erg goed, het gaat je toch niet in je koude kleren zitten om ca. 30 maanden bijna 21 uur per dag eenzaam opgesloten te zitten. Al ben je nog zo sterk.

Ik ben uiteindelijk dus goedgekeurd en voorgedragen voor plaatsing in een Open kamp. Maar dat gaat niet door, er wordt door iets of iemand buiten de normale kanalen om van buitenaf gebeld, en daarna doet de PI er van alles aan om dat besluit weer terug te draaien. Daarbij schromen ze zelfs niet om valsheid in geschrifte te plegen. Het is nu september en het loopt nog steeds. Ik laat het langs me heen gaan, ik zie het wel, het zou slecht voor mijn hart zijn me hier druk te maken over de continue leugencultuur die hier op directie en managementniveau in Alphen heerst. Maar inmiddels is er wel een klachtenprocedure over opgestart. ⁴⁶ Dat was in Nieuwegein anders. Daar was beter management. Daar waren regels en dan wist je waar je aan toe was. Niet in Alphen, daar is alles mogelijk voor het OM, ook het af luisteren in de cel, de telefoongesprekken maar ook het advocaten bezoek, het is bekend dat Alphen daar makkelijker over de regels heen gaat. Ik denk dat dat ook de reden is geweest mij hiernaartoe over te plaatsen, ik zou geen andere reden weten.

⁴⁵ Klacht EVRM december 2016(32)

⁴⁶ Stukken CvToezicht fasereing

De afgelopen maanden hebben er sinds het vonnis van 31 augustus 2015 en nu zelfs na het Arrest van het Hof in Arnhem, waartegen op het moment dat ik dit schrijf cassatie loopt, al weer een aantal zeer opmerkelijke raadkamer zittingen plaatsgevonden. Ik heb een paar maal overwogen die kamer te wraken, maar om eerdergenoemde nutteloosheid heb ik daarvan af gezien. De raadkamer in Arnhem wordt voorgezeten door weer een ander ludiek figuur. Ene Sander Ruys Zo iemand waarvan je met een klein beetje mensen kennis direct wel wist dat wat hij zei niet overeenstemde met wat hij dacht, en dat zou ook regelmatig blijken. Bovendien iemand die wegens zijn gelijkenis met De majoor uit *The Animal farm* van George Orwell door als zodanig was bestempeld. Ik leg dat later nog nader uit. Toch kwam dit figuur (de Majoor) me nog van pas. Inmiddels was door het Europese hof aan Max Vermeij bericht dat mijn klacht over het onrechtmatige voorarrest in verband met het overleveringsverdrag door het Hof ontvankelijk was verklaard. Nu is de zaak daarmee nog niet gewonnen maar slechts 4 % van alle zaken bij het Europese hof worden ontvankelijk verklaard dus dit was een belangrijke stap. Tegelijkertijd gaf het Europese Hof de opdracht mee om ze op de hoogte te houden van eventuele verdere ontwikkelingen in deze zaak. Welnu, de eerder vermelde bevestiging dat de straf als gevolg van de zaak van Kampen ook al onrechtmatig ten uitvoer was gelegd, maakte die overtreding van Europese verdragen dus dubbel. In dit geval kon ik een afwijzing van de “majoor” dus goed gebruiken. Ik wist al op voorhand zeker dat hij dit verzoek, dat in alle andere gevallen gewoon gehonoreerd had moeten worden, zou afwijzen. En zagezegd zo gedaan, de uitspraak is aan de klacht bij het Europese Hof toegevoegd. Waar ik nu uiteraard het voordeel heb dat de klacht al in behandeling is. We wachten af. Ik heb u eerder al aangegeven wat een schrikbarende onacceptabele invloed de vrijmetselarij op de Nederlandse rechtspraak hebben daar kom ik hierna nog op terug. Ik moet eerlijk bekennen nog niet te weten of en zo ja hoe sterk de vrijmetselarij binnen het EVRM is. Ik beloof u echter u op de hoogte te zullen houden, al vrees ik dat alleen het tijdsverloop al een tweede deel van dit boekje noodzakelijk zal maken.

Ik kom nu even terug op het fenomeen detentiefasering. Het Nederlands strafrecht kent iedere veroordeelde – of verdachte zoals in mijn geval- het recht toe, mits hij zich goed gedraagt, vervroegd in vrijheid gesteld te kunnen worden. Dat heet Vervroegde invrijheidstelling of kort gezegd VI. Daaraan voorafgaand heeft ook iedere gedetineerde, nogmaals of die nu veroordeeld is of in voorarrest zit het recht bij goed gedrag te re integreren middels een zogenaamd fasering traject. In mijn geval kwam dat erop neer dat ik vanaf januari (2016) naar een zogenaamd open kamp of ZBBI moest worden overgeplaatst. Voordat zo'n overplaatsing plaats vindt moeten er een

aantal trajecten bewandeld worden. Ik bespaar u verder de details. Het zou erg droog worden en eentonig. Ik volsta ermee te zeggen dat het buitengewoon vertragend werken consequent wordt voortgezet. De staatssecretaris doet zijn werk nog steeds met veel plezier kennelijk. Men laat je gewoon opgesloten zitten en hebben kennelijk de sleutel weggegooid, want volgens wet en rechter behoort ik iedere vrijdagmiddag tot zondagavond mijn vrijheid te krijgen. Dat nu wordt echt te gek en ik zin nu echt op zwaardere middelen. Er loopt weliswaar een beroep tegen het vonnis, maar Mijn advocaat Max Vermeij – die dat moet gezegd, mij blijft steunen door dik en door dun, heeft bij de RSJ een voorlopige voorziening aangevraagd, zeg maar een soort Kort geding, om op grond van mijn inmiddels nieuwe klacht te vragen mij in afwachting daarvan alvast in een open inrichting te plaatsen. Daarop moet ik wachten.

Maar gelooft u mij, na drie jaar te zijn gekidnapt – ik heb er helaas geen ander woord meer voor- raakt je geduld aardig uitgeput, zeker als daar nog eens bijkomt dat een goede vriend in een ziekenhuis moet worden opgenomen. Het is lastig weer te geven hoe iemand innerlijk reageert op een langere tijd van gevangenhouding los van de vraag of die terecht of onterecht vastzit, maar een ding is zeker nu ik al een jaar recht heb op vrije weekends die steeds worden geblokkeerd, wordt er een enorm beroep op je geduld gedaan. En toch houd ik het vol. Vanaf het moment dat ik werd gearresteerd heb ik me voorgenomen me ondanks alles te allen tijde waardig te blijven gedragen. En men zal het niet voor elkaar krijgen dat ik in het zicht van de haven mijn waardigheid zou verliezen. No way! Als het recht alsnog zijn loop krijgt en ik door het Europese Hof in het gelijk wordt gesteld, dan wil ik mijn schadevergoedingsprocedures in alle waardigheid kunnen voeren. En gelooft u mij, die zullen niet mals zijn. Maar ik loop nu op de zaken vooruit. Zoals eerder al aangegeven begon het ‘Nu’ haar waarde te verliezen behoudens dan als obstakel, en begint de eenheid der tijd haar waarde te verliezen waardoor een maand al snel de kleinste eenheid is waar je nog in denkt, het wordt nu ook steeds lastiger dat nu af te bakenen met termen als gisteren of morgen maar ook daar ga je de tijd in ruimer verband zien waardoor gisteren net zo goed vorig jaar kon betekenen en morgen volgende maand of volgend jaar. Woorden als zojuist en dadelijk krijgen ook een verregaand opgerekte betekenis. Dit wordt enerzijds veroorzaakt doordat de mensen in de inrichting waarvan je afhankelijk bent je net zo makkelijk een uur als een dag of een week op een reactie of antwoord laten wachten zoals nu bij mij weer het geval is. Anderzijds kan je gedurende de vele slapeloze nachten niet anders dan de wijzers van een tikkend klokje volgen die steeds maar weer een rondje draaien en eenmaal weer bovenaan gekomen bij de 12 gewoon doorgaan, zonder ook maar even

te stoppen, een geluidje te maken of op andere wijze aan te geven dat er weer een minuut is volbracht. Het ontnemt je ieder gevoel voor een einddoel of tussenetappe. Er wordt niets volbracht en daardoor duurde alles eindeloos en werd het des te moeilijker te aanvaarden dat men mij nu wederom gewoon zo liet zitten. Opgesloten zonder enige rechtsgeldige titel, om economische redenen, het budget van de PI sluitend te maken, en dat kan gewoon in Nederland. Buiten mijn zaak is mij gebleken dat de PI Alphen op grote schaal ook bij andere gedetineerden op alle mogelijke manieren probeert hen de hun rechtens toekomende fasering door de neus te boren. Het is gewoon schandalig om te zien van wat voor leugens men zich bedient om dit maar te kunnen rekken. Uiteindelijk besloot ik om Max Vermeij voor te stellen de directeur van de PI persoonlijk aansprakelijk te stellen. Deze Directeur, is een oud bewaarder. Gelet op wat mij hier allemaal is overkomen, zou het me niet verbazen als Staatsecretaris van Leeuwen persoonlijk contact met hem hield. Het is zo iemand die snel onder de indruk is van dat soort mensen en anders wel van een Curator, een Rechter -Commissaris of een Advocaat-Generaal. De belangrijkste indicatie daarvoor was voor mij wel het moment waarop ik zou worden overgeplaatst van het Huis van bewaring gedeelte naar het gevangenis gedeelte. Ten eerste klopte dat al niet, want ik zat nog altijd in voorarrest. Maar belangrijker was dat nadat ik daar bezwaar tegen had gemaakt, de psychiater in de gevangenis na overleg met mij een medische indicatie had afgegeven voor een rustige afdeling. Dat was op dat moment de afdeling B, een kleinere afdeling waar wat rustiger mensen verbleven. Dit advies werd bewust genegeerd, en ik werd opzettelijk geplaatst op de drukste en meest onrustige afdeling van de gevangenis, de afdeling D, waar veel levenslang gestraften, en heel veel agressieve Antillianen zaten die bijna dagelijks wel voor ruzie, schreeuw, vecht en steek partijen zorgden. Daar moet een reden voor geweest zijn. De enige die ik me kan bedenken is dat men had gehoopt dat ik hier, net zoals vele andere veroordeelden, wel zou breken en opgeven. Jammer dan. Het is ze niet gelukt. Maar nadat ik uiteindelijk de PI in gebreke had gesteld, en dreigde met een persoonlijke aansprakelijkheidsstelling, en ook de Commissie van Toezicht mij in het gelijk had gesteld, kon men toch een overplaatsing naar het zogenaamde Open kamp niet meer tegen houden. Nu ik dus, althans dat is mijn plan. Voor het echter zover is, haalt de armzalige Jeroen zijn laatste troefkaart uit zijn mouw. Hij kon mijn overplaatsing niet meer tegenhouden, maar heeft nu opeens verzonnen dat ik toch wel zo gevaarlijk was dat ik een enkelband zou moeten dragen. Dat was een nieuwe trouvaille, bij voorgaande voordrachten was daar geen sprake van geweest. Het is natuurlijk uitsluitend een pest actie. Enkelbanden zijn er voor delinquenten die een

gevaar zijn voor sommige mensen, vaak ook geweld hebben gebruikt of wanneer iemand vluchtgevaarlijk is. Het hof in Arnhem had al lange tijd terug bepaald dat ik niet als vluchtgevaarlijk beschouwd kon worden. Bovendien had het OM eind vorig jaar een verklaring van geen bezwaar afgegeven dat ik zonder enkelband naar de ZBBI kon gaan. De Directie had dus het OM nu om een afwijkend advies gevraagd waardoor die enkelband nu opeens wel noodzakelijk zou zijn, (zie stukken OM in map nr. 60) Dit is werkelijk zo'n ridicule drogreden, zo'n overduidelijk bewijs van mijn stelling dat ik in gevecht was met de "gevestigde orde" die werkelijk ieder doel konden aangrijpen, ook als dat regelrechte leugens of hersenspinsels waren, om mij maar te pesten. Aanvankelijk door me zo lang mogelijk vast te houden en daarna om me zo lang mogelijk met een enkelband te laten lopen. Oordeelt u zelf maar na lezing van de stukken in map 60. Misschien dat u dit leuk vindt, dat zou kunnen maar met rechtspraak of een rechtstaat heeft dit niets meer te maken, sterker nog die wordt hierdoor enorm beproefd. Ik besloot met mijn advocaat daar wel bezwaar tegen te maken, er waren geen gewijzigde omstandigheden die dit rechtvaardigden, maar we besloten dat pas te doen nadat ik was overgeplaatst. We wilden niet het risico lopen dat er maar weer werd gezegd "blijf dan maar zitten"

Ik kijk er niet echt naar uit, maar besloot het even over me heen te laten komen. De reclassering zou de dag dat ik weg kon gaan 's-ochtends om 9 uur de enkelband om komen doen. Nou dan maak ik dat ook nog eens mee dacht ik. Zo ga je je uiteindelijk instellen. Mijn tijd komt nog.

In zijn algemeenheid wil ik nog opmerken dat het onnodig en onrechtmatig vasthouden van gedetineerden die al recht hebben op een faseringsvorm in de Pi Alphen tot een nationale volkssport is verheven. Dit is een zeer kwalijke ontwikkeling nu de PI haar faserings beleid laat inspireren door economische belangen. Er is een constante strijd gaande tussen de diverse Pi's welke wel en welke niet gesloten moeten worden. Wellicht is het u opgevallen in de pers dat het beleid dat tot sluiting van een gevangenis moet leiden, op en neer stuitert als een toverbal. Dan weer wordt Zoetermeer gesloten, dan weer niet. Dan wordt er weer een kabinetsbesluit genomen dat er helemaal niets wordt gesloten. De PI Alphen is als de dood daarvoor, het kost de directeur mogelijk zijn baantje, waar nog bij komt dat er naast de oude PI aan de Geniepoort nog een gloednieuw asielzoekerscentrum zo goed als leeg staat waar nu alleen kortgestraften worden opgesloten, mensen die bijvoorbeeld een boete hadden openstaan. Daarvandaan rijden dus dagelijks boevenbusjes door het land om te kijken of ze iemand kunnen vangen. Het is schandalig, het zijn net kattenmeppers. Het kan ook anders: Indien iemand een (vervangende) straf moet uitzitten stuur je een briefje dat

hij zich moet melden. Doet hij dat niet dan verhoog je niet de boete maar de straf, moet je zien hoe snel dat gaat. Maar om mensen die een bekeuring niet kunnen betalen op hun werk te midden van collega's of thuis voor het oog van kinderen en burens geboeid af te voeren zijn praktijken uit de Nazitijd en veroorzaken trauma's zeker bij de achterblijvers. Hieruit vloeit voort dat er leegstand in de Pi Alphen voorkomt (in ieder geval geen 100% dekkingsgraad). En om het boekhoudkundig resultaat zo goed mogelijk te maken, propt men zoveel mensen als mogelijk op dubbelcellen (MPC meer personen cel zolang dat nog mag, want ze voldoen niet aan de Europese normen qua afmeting) en, en daar gaat het om, probeert het faseringsbeleid zolang mogelijk te trainen op economische gronden. Dit is mij door een medewerkster van de reclassering bevestigd. Voor iedere gevangene krijgt de PI EUR 280,- per dag. Van wie, van de staat, nee van u dus! En zo we eerder al zagen, zit zo iemand onterecht dan komt daar nog eens 80 euro per dag bij. Maar waar het nu om gaat is dat mensen dus onrechtmatig van de hun toekomende (week end) vrijheid en overige voordelen als het bezit van een mobiele telefoon en computer worden beroofd alleen omdat de PI hun begroting sluitend tracht te krijgen. Wat het nog veel ernstiger maakt is dat dit beleid tot zeer ernstig leugenachtig gedrag van al het personeel leidt, met name de casemanagers, die allerlei excuses, uitvluchten maar sommige ook keiharde leugens verzinnen om die fasering maar te vertragen hetgeen ze intern de titel Case leugenaars heeft opgeleverd. Vooral in Alphen is dit heel erg en het aantal beklagprocedures ligt hier dan ook royaal boven het landelijk gemiddelde. Toen de commissie van toezicht mij dat ooit zei heb ik ze in overweging gegeven daar eens over na te denken. Als controlerend orgaan behoort het toch op te vallen indien een bepaalde inrichting ver boven gemiddeld scoort met klachten. Ik zou daarvan vele voorbeelden kunnen geven doch laat het hier voorlopig bij, het sluit als onderdeel naadloos aan op het volgende hoofdstuk. De enkelband zou echter nog veel verdergaande gevolgen krijgen:

Uiteindelijk wordt me duidelijk waarop die enkelband gebaseerd was. En dat mag ik u niet onthouden. Mijn vriendin de Advocaat- generaal Mevr. Gonzales, had in November 2016 besloten dat ik naar een ZBBI kon gaan zonder enkelband. Nu komt het. Ik zat op dat moment nog altijd in voorarrest. De wet schrijft voor dat eenieder zijn berechting in vrijheid mag afwachten tenzij er zwaarwegende vermoedens van Recidive of vlucht gevaar zijn. Ik heb toen een nieuw schorsingsverzoek ingediend en de Rechter (de majoor) weer voorgehouden dat ik ook in de 26 uur die ik in vrijheid was door de ZBBI in de week, en het gehele week end instaat zou zijn te recidiveren, of, zoals ik zei; "De koning te vermoorden". Ik had dus ook recht mijn berechting in vrijheid af te wachten. Daar had ik natuurlijk

gelijk in, ik kreeg het alleen niet. Maar Mevr. Gonzalez was pissed. Bij een volgend advies kort daarna over dezelfde ZBBI-plaatsing adviseerde ze nu opeens dat ik wel in ZBBI mocht, maar met een enkelband. (In map nr. 60 vindt u beide adviezen naast elkaar. Kijkt u vooral naar de handgeschreven krabbels die het besluit moeten motiveren) Zij motiveerde dit door te stellen dat ik anders weer zou gaan procederen om in vrijheid te komen of onzin van gelijke strekking. Het stuk treft u aan in de bijlagen. M.a.w. de AG stelde dus een verzoek tot in vrijheidstelling bij de rechtbank gelijk aan een vlucht poging. Leuk he? Maar de gevolgen waren niet leuk want op grond van deze zelfde motivatie wilde men proberen mij de enkelband om te laten houden ook in het traject daarna van 9 maanden een PP of 'penitentiair programma' dat het beste te omschrijven valt met vrijlating met huisarrest 's-Nachts. En ook de periode daarna van VI of vervroegde in vrijheidstelling wilde men die enkelband om laten houden dus in totaal zo'n 25 maanden. Daarmee stelde men dus de VI gelijk aan de PP-periode. Alles op grond van de twijfelachtige, door mijn advocaat als onrechtmatig betitelde argumentatie.

Veel gekker moest het dus niet worden.

DE RECHTSTAAT NEDERLAND

De patiënt (De Rechtstaat Nederland) is ziek. Maar hoe ziek de patiënt echt is was noch Mr Boone noch Mr Vermeij bekend tijdens de redactie van bovenstaand. Het was eerst daarna dat ik een zeer ernstig en levensbedreigend gezwel binnen de rechtstaat ontdekte dat luistert naar de naam “Vrijmetselarij” en dat in het belang van de sociale hygiëne tot op haar vezels bloot gelegd en verwijderd dient te worden. Dit gezegd hebbende haast ik mij hieraan toe te voegen dat het mij weliswaar bekend is dat er ook zeer veel integere en goed bedoelende vrijmetselaars zijn die nobele doelen nastreven. Helaas hebben te veel lieden met andere agenda’s de organisatie weten te infiltreren en op belangrijke plaatsen vergiftigd. Door de niet aflatende hermetiek van dit verbond is het logisch gevolg dat de goede onder de kwaden moeten lijden. In dit hoofdstuk leg ik dat nader uit.

Deze meest vergaande en zeer ernstige vorm van verkrachting van de rechtstaat ontdekte ik pas laat in mijn zaak, feitelijk pas na het allerlaatste Hoger Beroep in 2017. Al geruime tijd had ik een onbevestigd vermoeden dat er in mijn zaak vreemde krachten een rol speelden waar ik de vinger niet achter kon krijgen. Vast stond voor mij dat of Van Leeuwen, of van Kampen of allebei een soort bescherming van bovenaf genoten. Ook mijn advocaten waren die mening toegedaan. Geen ander mens blijft in Nederland zolang opgesloten in afwachting van zijn proces als ik nu. Zelfs moordenaars niet, mensen verdacht van enorme drugsdeals waarbij grof geweld was gebruikt, zelfs moord, kinderverkrachters, lover boys, mensen die kinderen in beschonken toestand hadden doodgevaren of gereden en zelfs de afperser van John de Mol en zijn familie, ik heb ze allemaal zien binnen komen en weer weggaan maar ik niet. Ik word verdacht van een faillissementsfraude dat een “making of” zal blijken te zijn. In het daartoe bestemde hoofdstuk “De Curator” schreef ik daar meer over. Wat zit hier verder achter bleef ik mijn hoofd maar pijnigen Niemand begreep wat er in mijn zaak voor onbegrijpelijke zaken voorkwamen. Het begon al bij een eerste Kort geding tegen Van Leeuwen in Utrecht waarbij een vrouw met een badge van de rechtbank om op de publieke tribune zat voor de zitting begon, en zich tijdens de behandeling met de zaak bemoeide door de rechter met gebaren te instrueren en men weigerde te zeggen wie die vrouw was. Daarna bij de inbraak door van Leeuwen toen er een computer expert apparatuur in mijn

computers had geplaatst en alle bestanden had gehackt en de politie niet wilde vertellen wie die persoon was nadat ze de indringer hadden gesproken, en even later een peilzender onder mijn auto werd aangetroffen, toen heb ik me al afgevraagd of Van Leeuwen door de AIVD was gerekruteerd (zie ook het hoofdstuk de onbekende kanten van de staatssecretaris), naderhand de meest vreemde, kromme en creatieve rechtspraak die nog nooit een advocaat had gezien, waardoor ik me afvroeg of soms het lidmaatschap aan serviceclubs als de Rotary of Lions een rol speelde, je gaat in de gekste complot theorieën vervallen. Maar nu is mij het volgende gebleken dat ik u als lezer slechts feitelijk voorleg.

Teneinde de gedachte aan complottheorie te elimineren geef ik u feiten. Bovendien controleerbaar. Trekt u daaruit uw eigen conclusies. Het zijn zware beschuldigingen die nu volgen en daarom wil ik dit voor eenieder verificabel maken.

Bij de eerste zitting in Hoger beroep in Leeuwarden in de zaak Van Kampen, de regiezitting, trof ik een goed Hof. Rechters waar ik vertrouwen in had, geen schijn van vooringenomenheid. Het Hof werd voorgezeten door Mr H. Heins. Een integere Rechter waar ik niet de geringste twijfel aan had. Later bij de feitelijke behandeling trof ik een geheel andere samenstelling van nieuwe rechters, zonder opgaaf van reden. Hun houding was ronduit vijandig te noemen. Ik vond dat jammer, maar zag het nog als een vervelende omstandigheid. Komt voor dacht ik, maar die nieuwe samenstelling heb ik wel direct moeten wraken wegens vooringenomenheid.

Bij de eerste regiezitting in de huidige strafzaak trof ik in Utrecht weer een Rechtbank waar ik vertrouwen in had, ik had althans geen enkele reden om aan enige vooringenomenheid te denken. De president mr. den Otter leek een scherpzinnige rechter en is dat volgens mij ook. Hij gaf zelf er wel blijk van dat hij voelde dat er in deze zaak iets meespeelde dat niet naar zijn zin was. Die rechtbank schorste ook onmiddellijk mijn voorlopige hechtenis. (Maar ik werd ondanks de opdracht van de Rechtbank door het OM niet in vrijheid gesteld. Afbeelding 2) Maar nu wederom bij de behandeling van de zaak de eerste keer zat er wederom zonder enige opgaaf van redenen een geheel anders samengestelde rechtbank. En nu wel met rechters die uitgesproken vooringenomenheid aan de dag legden. Omdat ik inmiddels weet dat wraking gelijk staat aan het vragen van een slager zijn eigen vlees te keuren heb ik deze rechtbank niet gewraakt. Wederom een andere samenstelling? Toeval? Normaal of misschien toch niet helemaal.

Het zou nog gekker worden. Bij de eerste regie zitting van het Hoger beroep

wederom een Hof uit een prima samenstelling. Ik was ook blij dat daarin zitting had Mr Bauduin die ook nog optrad in de serie “kijken in de ziel van de rechter”. Ik wist dat hij uit Amsterdam kwam waar ik blij mee was nu ik inmiddels zo'n 70 zittingen in Utrecht en Arnhem achter de rug had die mijn incestueuze gedachten en die van mijn advocaat, verder gevoed hadden. Bovendien is Mr Bauduin een in fraudezaken gespecialiseerde rechter, kortom ik had er vertrouwen in, geen enkel vermoeden van vooringenomenheid. Wat schetst mijn verbazing als ik bij de feitelijke behandeling weer zonder enige verklaring een geheel andere rechtbank aantref, die bovendien ook weer ronduit vijandig de zaak opent met de vraag “wat komt u hier eigenlijk doen” we weten alles al! weer toeval?

Tja ik weet het niet hoor, maar drie keer een andere samenstelling? Wie het weet mag het zeggen. Maar er was een ander toeval waar mij op gewezen is. In alle drie de nieuwe samenstellingen hadden opeens (toevallig) rechters plaats genomen die lid waren van de vrijmetselarij! Tja dat is andere koek dan de Rotary of de Lions. Het heeft bij mij in ieder geval de vraag opgeworpen of er sprake is van mogelijk Italiaanse toestanden die in de Nederlandse rechtspraak zijn geslopen.

Dat het OM het in Nederland regelmatig op een akkoordje met de waarheid gooit is voor strafrechtadvocaten niets nieuws. Ook wil ik niet na laten weer te verwijzen naar het boek “onterecht vast” van Ton Derksen. Maar dat de Rechterlijke macht zover verloederd zou zijn, zou onacceptabel zijn. Het kan niet zo zijn dat een organisatie als de vrijmetselarij, of welk verbond of serviceclub dan ook, de mogelijkheid zou hebben om rechtszaken die hun leden aangaan selectief naar rechters toe te schuiven die ook lid zijn van zo'n verbond. Of dit zo is, is niet aan mij, de vaste Kamercommissie voor veiligheid en justitie moet dat maar onderzoeken. Ik heb de commissie daarom verzocht.⁴⁷ Maar feit is dat in alle drie de nieuwe rechtbank samenstellingen een of meerder rechters plaatsgenomen hadden die lid zijn van de vrijmetselarij. En dat geeft zeer te denken. Het stelt de rechtspraak in een geheel nieuw daglicht en het maakt mij althans opeens heel veel duidelijk. Van Kampen was zelfverklaard vrijmetselaar en omtrent van Leeuwen zou het me niet verbazen. De vrijmetselarij is nog altijd een wat schimmig door geheimhouding en mystiek omgeven verbond. Een verbond is altijd in absolute zin organisatorisch en nooit beschouwelijk en staat daarmee haaks op de rol van de rechtspraak en is daarom ook niet te

⁴⁷ De kamer commissie heeft inmiddels laten weten niet op individuele zaken in te gaan. De tijd zal leren of er intern wel nota van genomen is

combineren of in combinatie met rechtspraak te tolereren. Hiermee is het wrijvingsvlak zo niet de regelrechte onverdraagzame tegenstelling tussen rechtspraak en vrijmetselarij aangetoond. Bovendien is de vrijmetselarij altijd politiek gedreven geweest en past ook om die reden niet in de Trias politica. Lidmaatschap van de vrijmetselarij zou lidmaatschap van een rechtscollege behoren uit te sluiten en omgekeerd. De obscuriteit en hermetiek bestaat nog altijd en ook dat staat weer op gespannen voet met de WOB. Rechters zouden publiekelijk op hun cv-lidmaatschappen als van de Lions, Rotary etc. moeten opgeven maar zeker als een van hen lid is van een absolute geheimhouding en gehoorzaamheid verlangend verbond als de vrijmetselarij. Ook komt het mij nuttig voor dat er nader onderzoek gedaan moet worden of dit verschijnsel zich beperkt tot provinciale arrondissementen als Arnhem-Leeuwarden of dat dit ook is uitgezaaid naar gerechtshoven als b.v. Amsterdam en Den Haag en met name de Hoge Raad. Voorts zou het ook interessant zijn te weten of hier een bepaalde lijn naar bepaalde politieke partijen te trekken valt, al heeft de zaak Henry Keizer hier al genoeg duidelijk gemaakt. Ik meen dat bovenstaande constateringën dermate grote gevaren voor de rechtstaat in houden dat de vaste commissie voor veiligheid en justitie gevraagd moet worden dit nader te onderzoeken. De sociale hygiëne vereist dat naar mijn idee.

Zelf kon ik niet meer doen dan een verzoek tot onderzoek aan de vaste Kamercommissie toe te zenden hetgeen ik heb gedaan. Het antwoord daarop is gepubliceerd op de website in map 9 vrijmetselarij

Tot slot merk ik op dat indien u nu misschien de indruk heeft dat ik de rechtspraak in Nederland in zijn geheel in twijfel trek, dit slechts ten dele waar is, want daar waar ik hier boven bij een rechtbank en twee gerechtshoven omstandigheden heb aangegeven waar op zijn minst genomen de coincidentie te opvallend is om niet tot een conspiratief vermoeden te komen, heb ik in hetzelfde betoog me in een adem uitgelaten over een rechtbank en twee gerechtshoven waar ik wel vertrouwen in had en daarbij zelfs een paar rechters met naam en toenaam genoemd. Helaas is het die rechtbanken verhinderd over mij recht te spreken en u mag zelf bepalen wat u daarvan vindt

Toch is de Rechtspraak in het algemeen dermate onbetrouwbaar geworden dat je alleen maar kan hopen dat je zelf geen onterechte veroordeling treft. Daarvoor zijn meerdere redenen. Dit ligt voor een klein deel aan malafide rechters die bijvoorbeeld zoals al aangegeven lid zijn van de vrijmetselarij en hun vrienden dekken, maar ook zijn er misstanden die gewoon door menselijk falen in de magistratuur ontstaan. Ton Derksen geeft in zijn voortreffelijke boek "Onschuldig vast" een paar treffende oorzaken, die

voor iedereen simpel te begrijpen zijn.

Ik haal er een aan omdat daar volgens mij de angel van alle onterechte beschuldigingen ligt: Derksen vat ze samen onder de noemer het confirmatie vooroordeel, dat wat treffender de inmiddels gemeengoed geworden tunnelvisie aangeeft. De tunnelvisie duidt erop dat men een bepaald doel voor ogen heeft en dit coute que coute wil vasthouden. Het confirmatieve oordeel heeft dezelfde werking maar dan zonder de kwade opzet die bij tunnelvisie vermoed kan worden.

Het beste en meest treffende voorbeeld dat Derksen geeft is dat iemand die van de dokter een goede uitslag omtrent zijn onderzoek krijgt nooit een 2nd opinion zal vragen. Die trekt de champagne open. Bij een slechte uitslag vraagt men al snel om een 2nd opinion. In dit licht moeten we ook de door Derksen in zijn onderzoek geconstateerde waarheid dat belastend bewijs serieuzer wordt genomen dan ontlastend bewijs en een ontlastende getuige minder serieus genomen wordt dan een belastende getuige bezien. In mijn geval was dat de belangrijke getuigenis van Bas Falkenburg (cassatie schriftuur 2.42 2n 2.43) waarover Vermeij opmerkt dat deze getuigenis door alle feitenrechters volledig genegeerd is, kennelijk omdat deze verklaring diametraal tegengesteld is aan de strekking van al het andere “bewijsmateriaal”. In hetzelfde confirmatie voordeel zien we dat er voor een vrijspraak meer bewijs nodig is dan voor een veroordeling. Dit staat op gespannen voet met de bewijslast van de aanklager, het neigt naar omgekeerde bewijslast zo ik eerder al schreef. Nu dit kennelijk, door Derksen geconstateerd, gemeengoed in de rechtspraak is, vaak leidende tot onterechte gevangenisstraffen, ook de vriendjespolitiek, noem het maar rustig corruptie, die in mijn zaak een grote rol heeft gespeeld veroorzaakt door de vrijmetselarij. De in dit boek gepubliceerde e-mail van de Advocaat-generaal aan oud-staatssecretaris en Vrijmetselaar Cees van Leeuwen laat zelfs de grootste criticus op zijn minst de wenkbrauwen fronsen.

Rond om de vrijmetselarij doen de meest griezelige verhalen de ronde waarbij de catechisatie omgeven wordt door vreemde gebruiken als slapen in doodskisten en opgesloten kandidaat leden in donkere gewelven en kerkers. Nu zal door de loop der jaren mogelijk het een en ander gewijzigd zijn doch door de continue hermetiek van dit verbond moeten we dat nog maar raden. Ik was bijzonder verbaasd dat zo'n verbond anno 2016 nog altijd actief is en dan al helemaal dat zij inmiddels kennelijk in de rechterlijke macht is geïnfiltreerd. Niet dat ik mij nu in gemoede afvraag of de Edelachtbare zijn voeten onder zijn Toga in een rechte hoek zal plaatsen, of nog altijd zijn collega's een geheim teken meegeeft wanneer hij hem de

hand drukt. Ik ga er gemakshalve ook maar vanuit dat het logeceremonieel in de loop der tijd wel wat aanpassingen aan het hedendaagse (staats) rechtelijke model zal hebben ondergaan. Of misschien ook niet. Wie zal, het zeggen. Het zou wel erg ver gaan te veronderstellen dat de Edelachtbare met een blinddoek voor geruime tijd door donkere gangen gedooeld zal hebben en daarna gedurende langere tijd in duistere kerkers opgesloten heeft gezeten alvorens men hem ten overstaan van een doodskop en drie kaarsen met zwaarden op het ontblote bovenlijf heeft gecatechiseerd. Daar kan ik bij gebrek aan openheid uiteraard niets over zeggen, behoudens dat ik na kennisname van sommige hunner arresten ze dat wel zou hebben toegewenst. Ik ben van mening dat ter sociale hygiëne van onze rechtstaat een onafhankelijke onderzoekscommissie hen dat maar eens moet vragen.

Wat er ook van het wel of niet meer in gebruik van al die gebruiken en rituelen moge wezen, er zijn een paar gebruiken die nog altijd bestaan en van kracht zijn en de eerste is dat sommige leden, niet allemaal, nog het oude gebruik hanteren om aan hun handtekening 3 puntjes in de vorm van een driehoek toe te voegen. Zo zijn de driepunters in dit geval ook door de mand gevallen.⁴⁸ Alle besmette handtekeningen heb ik duidelijk weergegeven, ik heb me er niet aan gewaagd de namen van de Rechters die daarbij horen aan te geven, dat laat ik aan de lezer zijn eigen creativiteit over. Het tweede nog bestaande gebruik is dat de leden geheimhouding en *gehoorzaamheid* moeten zweren. En daar gaat het mis. De gedachte van een verbond is in het algemeen onlosmakelijk verbonden met het onvoorwaardelijke en het absolute. Dientengevolge is zij antiliberaal. *Het lidmaatschap ontlast het individuele geweten en heiligt in de naam van het absolute doel elk middel, ook als die wet overtredend zijn.* De vrijmetselarij is ook vaak verweten verbonden te zijn met Jezuïtisme en obscuriteit. Duivelisme zelfs. Het eerste zal door het tijdsverloop wel aan banden gelegd zijn, al maakt de vrijmetselarij nog altijd gebruik van titels als “grootvorst van Jeruzalem, Volkomen meesters, Hogepriesters en Verheven vorsten, hetgeen op zich genomen voor volwassen kerels die geacht mogen worden bij hun volle verstand te zijn al griezelig is. Zeker als een rechter lid is van een absolute geheimhouding en gehoorzaamheid verlangende en dus terroristische organisatie als de vrijmetselarij dient dit openbaar te zijn. Het kon niet anders, zo meende ik, dan dat dit soort invloeden hier een rol gespeeld hadden en dat nog steeds doen. Ik besloot uit te laten zoeken in hoeverre die invloed zich uitstreckte tot het Europese Hof. Een ding staat

⁴⁸ Alle handtekeningen onder de bedoelde vonnissen en arresten met de 3 hoeks symboliek zal ik hier publiceren(map 9)

voor mij als een paal boven water. Ik ben niet veroordeeld door het Recht maar door een infiltratie daarin van Vrijmetselaars. De handtekeningen met het kenmerk van de drie puntjes is te opvallend. Uiteraard zou men kunnen stellen, ja. Maar er zijn wel meer mensen die handtekeningen zetten met drie puntjes als afkorting van bijvoorbeeld j.v.d., natuurlijk dat kan voorkomen, maar als men al die tussenvoegsels niet heeft en ook geen dubbele voornamen en er dan toch drie puntjes in een vorm van driehoek staan dan geeft dat te denken. Kijkt u zelf maar naar de handtekeningen kaarten, er zijn er gewoon teveel. En wat ook opvallend is, in de eerste, door mij als rechtvaardig ervaren rechtbanken kwamen ze nu net *niet* voor. Door haar handelwijze hebben de betrokken rechters te zeer de verdenking op zich geladen, de coïncidentie is gewoon te opvallend, en mocht ik me bij een enkeling vergissen, laat die dan maar opstaan en spreken. Het moet controleerbaar zijn er is een commissie of procedure voor nodig, deze lieden hebben een te belangrijke en te verantwoordelijke benoeming gekregen en wel voor het leven dat we dit in het belang van de sociale hygiëne mogen verlangen. Maar gelooft u mij, ik vergis me niet. Daarvoor heb ik aanwijzingen die ik helaas (nog) niet prijs mag geven zonder andere mensen onnodig in de problemen te brengen. Nu laat het zich alleen nog raden, in hoeverre de invloed van de vrijmetselarij zich ook uitstrekt naar de AIVD. Heel duidelijk wil ik stelen dat ik me nu wel aan een complottheorie waag, daar waar het de invloed in de rechtspraak betreft is dat zonder meer aangetoond. Dat zou heel goed kunnen. Beiden zijn twee uiterst sinistere in volledige hermetiek opererende organisaties, die beiden een doel van een staat binnen de staat nastreven. Als ze al niet direct aan elkaar gelieerd zijn dan zullen ze toch zeker banden met elkaar hebben net als destijds de IRA in Ierland en de Rote Armee Fraction in Duitsland contacten met de Brigata Rosso's in Italië en de ETA in Baskenland onderhield, en zij voor elkaar ook aanslagen en ontvoeringen uitvoerden. Zo ook krakers met beroeps ordeverstoorers, en in deze hele anarchistische hoek hoorde ook de moordenaar van Pim Fortuin thuis. Die kwam uit krakersbolwerken voort en dat soort anarchistische groepen als bijvoorbeeld de RaRa voort. Het zou me niet verbazen als blijkt dat Van Leeuwen ook contacten met deze groepen onderhoudt. Dat zou ook verklaren waarom er van Van Leeuwen (bijna) niets negatiefs meer op internet te vinden was. Hier komt nog bij dat de anarchistische website kleintje muurkrant geleid wordt door van Beijnum, die evenzeer voortkomt uit de RaRa hoek en de krakersbolwerken uit Den Bosch in dit geval. Een obscure website die door niemand serieus genomen wordt behalve door Rechters, justitie en bankiers en die daardoor al vele mensen kapot heeft kunnen maken. Van Beijnum was zelfs bij mijn strafzitting aanwezig. Die website moet ook nader

aangepakt worden zeker nadat de wet op verspreiding van nepnieuws is aangepast. Iedereen die daar de laatste 10 jaar last van heeft gehad, en dat zijn er velen, roep ik op een klacht in te dienen, er is nog niets verjaard. Wees niet bang, sta op, desnoods in georganiseerd verband. En nu deze griezelige samenzwering dus ook zover in de rechterlijke macht is doorgedrongen dat ze gewoon processen tegen opponenten er door hun eigen rechters tussenuit kunnen laten plukken was de zaak rond. Lukte het de Vrijmetselarij niet dan vorderde de AIVD dat gewoon in het staatsbelang, zogenaamd. En dat gaf een griegel als Van Leeuwen wel heel veel macht. Hiermee was wat mij betreft alles verklaard wat mij was overkomen. Maar hoe ver gaat dit wel niet. Als deze veronderstelling al juist zou zijn dan is dit het Nederlandse volk absoluut onbekend. Het zou verklaren hoe Pim Fortuin destijds door Volkert van der Graaf vermoord kon zijn die uit de harde kern van de RaRa activisten was gerekruteerd (mogelijk) door de AIVD in opdracht van de toen zittende regering (waar van Leeuwen toen deel van uitmaakte) door tussenkomst van de vrijmetselarij die op dat niveau voor de executie van moorden contacten kan hebben gehad met de RaRa en zelfs als het nodig was tot eerdergenoemde buitenlandse terroristische organisaties. Het zou antwoord kunnen geven op de nog altijd onbeantwoorde vraag hoe Volkert van der Graaf in godsnaam kon weten dat Pim Fortuijn op het moment van de aanslag op die plaats zou zijn. Die informatie moet wel haast van binnenuit gekomen zijn. Die vraag is nooit beantwoord, voor zover mij bekend. Het zou ook verklaren waarom er zulke vreemde geheimzinnige capriolen plaatsvinden rond de voorwaardelijke in vrijheidstelling van Volkert van der Graaf en waarom de reclassering geen vat op hem krijgt en rechters hem niet durven veroordelen. Ook recent zijn er weer stukken over uitgelekt. Hij weet te veel. Was hem dan toch een deal in het vooruitzicht gesteld? Geert Wilders mag in dat geval wel heel goed uitkijken, niet voor de Mocro maffia maar voor zijn eigen beveiligers die hem mogelijk in dienst van de staat eerder monitoren dan beschermen. *(Ik heb dit genoteerd ver voordat de bewaker van Wilders Faris K. Werd betrapt en dat werpt weer een geheel ander licht op de zaak, briljant, van binnenuit maar dan wel een Marokkaan, dus de AIVD wast haar handen in onschuld. En wat te denken van de vrijwel onmiddellijke vrijlating van deze man. Conclusie; Volkert van der G heet nu Faris K !)*

Nu we net al gezien hebben dat de vrijmetselarij qua structuur zelf ook een terroristische organisatie is lijken de opmerkingen van Wilders over neprechters opeens helemaal zo gek niet. Hij weet als leider van de grootste politieke partij in Nederland wellicht meer dan ik. Indirect zou Van Leeuwen mogelijk destijds de regie kunnen hebben gevoerd over de moord

op een aanstaande Minister-President. Qua karakter zou dit naadloos bij hem passen. Ook dit zou weer een hoop verklaren, zo heb ik me altijd afgevraagd hoe een man als Van Leeuwen die een zelf verklaard PvdA sympathisant is en in zijn namedropping altijd graag laat zien dat hij het gsm nr. van Wouter Bos in zijn telefoon heeft, een man die zijn vrouw in de steek heeft gelaten voor een half Chinese tolk waarmee hij 5 allochtone kinderen heeft, in godsnaam ideologisch in het profiel van een LPF-signatuur kan passen. In het beste geval geeft het blijk van slechte moraliteit. Ik moet toegeven dat dit alles nu nog complottheorie is maar de coïncidentie is te opvallend. We zullen het pas weten als er een hele nieuwe regering ontstaat die ontbloot is van iedere band met het 'Old boys netwerk' van na de oorlog. Ik realiseer me dat mijn complot gedachten heel erg ver gaan. Ik benadruk dan ook dat het theorieën zijn die geenszins bewezen zijn. Maar is dat niet het logisch gevolg van het gedrag van een OM en een rechterlijke macht die zo te werk gaan als hier boven *wel* is aangetoond? Die werkwijze is wel bewezen en geen complot of fictie maar keiharde realiteit. U bent gewaarschuwd. De ontwikkelingen in Amerika zijn een eerste aanwijzing dat de arrogantie van de zittende regeringspartijen aan de spreekwoordelijke periode van hoogmoed zijn begonnen die gebruikelijk de val vooruitgaat.

Ik ben opgegroeid in een Nederland waarvan ik overtuigd was en opgevoed ben met het besef dat het een rechtstaat was. En dat was het ook. Voor rechters had je respect evenals voor de notaris en de huisarts. In feite kan wel gesteld worden dat het gehele instituut, vroeger bekend als de notabelen, niet langer existeert. De huisarts waarvoor je vroeger respect had en u tegen zei had nog zijn eigen huisapotheek vaak in een mooie villa in de betere wijken. Tegenwoordig kom je ze tegen in een spijkerbroek op een gele bromfiets met blauwe strepen onderweg naar de een of andere huisartsenpost, meestal gelegen in een achterstandswijk. Notarissen zijn sinds de eerste vastgoedschandalen in de 70er en 80er jaren veelal al van hun voetstuk gevallen en gedegradeerd van het gajes buiten de bajes tot ook vaak daarin, te beginnen destijds met de spraakmakende Jose Slis Stroom. (Zij was overigens wel een prima Notaris en is ten onrechte geslachteerd) In dit licht mag het geen bevreemding wekken dat rechters langzamerhand evenals de collega notabele arts en notaris van hun voetstuk van integriteit en respect afvallen. Hoogmoed komt voor de val. Als ik soms zo'n man met een kaalgeschoren kop in een spijkerbroek onder zijn Toga zie zitten krijg ik gewoon heimwee naar de tijd dat rechters nog pruiken droegen. Nu haast ik me om daarbij te zeggen dat ik er alle begrip voor heb dat de teloorgang van de rechtstaat mede het gevolg is van een steeds gewelddadiger criminaliteit als gevolg van de enorme winsten die met de illegale

drugshandel verdiend worden en een verdere verruiming van de onderwereld onder invloed van met name criminelen uit de Balkan staten. Kennelijk hebben we niets geleerd van het Amerika van Al Capone dat het gevolg was van de drooglegging. Inderdaad ik ben groot voorstander van vrijgave van alle drugs geworden. Bij vrijgave van alle drugs- uiteraard gereguleerd evenals de verkoop van alcohol, had ook nooit een Fred Teeven zijn toevlucht kunnen nemen tot het faciliteren en financieren van gecontroleerde drugshandel in de hoop daarmee de veel hardere aanpak van Balkan criminelen af te houden. Dit was de *echte* reden voor de bonnetjes affaire en de zoveelste maal dat de deksel van de VVD-beerput van justitie op een kiertje werd gezet.

Dat gezegd hebbende meen ik dat deze bestrijding zijn doel ver voorbij is geschoten en dat we ondertussen in een politiestaat leven. Als we alleen al bezien hoe het OM tegenwoordig de wetten schrijft in plaats van de 2e kamer wiens taak dat is, waardoor de wetgevende en uitvoerende macht een zijn geworden (einde trias Politica), de controle op de art 80 en 81 RO-regels, waarbij een Advocaat-Generaal in belangrijke mate bepaalt of een zaak toegelaten wordt tot de Hoge Raad, in plaats van dat een lagere rechter die taak krijgt, het is ongehoord dat het OM bepaalt of een zaak wordt toegelaten tot de Hoge raad. Het advies van een AG wordt *bijna altijd* gevolgd. Dit heeft een uitermate corrumperende werking. Eerder heb ik u al laten zien hoe de Advocaat-Generaal Leo Timmermans bij de Hoge Raad op verzoek van een lagere “zaaks “Advocaat-Generaal een advies aan de Hoge Raad vervroegde en een voor de AG en de Rechter-Commissaris “gunstig’ advies schreef dat werkelijk van geen kant klopte. Later bij mijn cassatie in de hoofdzaak zou exact hetzelfde gebeuren. De toetsing of een zaak cassatie waardig is moet aan een desnoods lagere rechter worden voorbehouden en weg bij het OM. Het verbod van de Hoge Raad aan lagere rechters de niet ontvankelijkheid van het OM uit te spreken is ook zo een voorbeeld dat misdragingen van het OM in de hand werkt. Alles ten koste van de rechtstaat. Dit wordt nu extra gevaarlijk (zie het hoofdstuk een les voor de politiek) nu er steeds meer populistische partijen aan de macht komen hetgeen ik het “Global Boer Koekoek effect” noem. Dit is immers een Global probleem geworden? Of het nu de steun destijds voor Fortuijn, nu voor Wilders of voor de AFP in Duistland, Marine le Pen in Frankrijk The Brexit of Donald Trump is, het zijn allemaal proteststemmen “bij gebrek aan beter” evenals destijds bij Boer Koekoek het geval was.

Nu is dit allemaal ernstig en tot daaraantoe, het is niet eens zo erg een politiestaat te hebben, maar laat de regering dan ophouden om met droge ogen steeds weer te herhalen dat we hier een rechtstaat hebben. Dan weet

iedereen waar we aan toe zijn en dat je niet meer kan stellen dat iedereen onschuldig is tot dat hij in hoogste instantie schuldig is bevonden. Zo is het helaas al lang niet meer.

EEN PAAR WAARDEVOLLE BEZUINIGINGSTIPS VOOR DE REGERING

Al met al durf ik wel te stellen dat ieder weldenkend mens die een periode in een gevangenis of in een Huis van Bewaring ofwel een Penitenciaire Inrichting (PI) heeft doorgebracht, en dat systeem van binnenuit heeft kunnen beoordelen, niet anders kan dan een overtuigd abolitionist worden. En begrijpt u mij niet verkeerd, ik heb het nu totaal niet over mijn eigen zaak maar puur over misstanden die ik om me heen heb gezien. Mijn leven lang heb ik me beziggehouden met bedrijven en organisaties op hun efficiency te beoordelen en naar managementkwaliteiten te kijken en dat leer je niet af als je door omstandigheden zelf even aan de verkeerde kant van het gordijn beland. Dit systeem is niet alleen ongelofelijk kostbaar maar ook zinloos en in veel gevallen onrechtvaardig. Toegegeven, er zit ongetwijfeld een groep personen tussen die een straf verdienen, weer anderen die behandeld moeten worden, maar die behandeling nu niet krijgen, en weer een andere groep die zowel tegen zichzelf als de maatschappij in bescherming moeten worden genomen. Dat laatste is dan geen straf maar een ordemaatregel en die groep, meestal levenslang gestraften behoren sowieso niet in een normale PI te worden opgesloten, zij zijn net zo goed een gevaar voor de overige gedetineerden als voor het personeel, zij hebben immers niets meer te verliezen. Gedetineerden in voorarrest laat ik nu ook even buiten beschouwing, ik merk slechts op dat het ‘mirabile dictu’ is dat mensen in voorarrest (dus niet veroordeeld) keuken en douche en zelfs de cel moeten delen met deze levenslang gestraften. Dat is een schandaal. Ik beperk me nu tot de groep die wel een vrijheidsbenemende straf verdiend hebben. Dat zijn 90 % narcotica gerelateerde veroordeelden, je kan je het beste een oordeel vormen door gewoon naar “opsporing verzocht” te kijken, dat soort criminelen, dus vrijgeven van drugs- waarvan ik inmiddels ook een groot voorstander ben mits gereguleerd gelijk aan de regels omtrent alcohol verkoop- zou dit probleem al volledig oplossen. En dan bedoel ik alle drugs, hard zowel als softdrugs. De slijter mag naast een wijntje of biertje ook Wodka verkopen en Wodka en Red Bull schijnen hetzelfde effect als Cocaïne te hebben. Ik kan dat niet controleren maar iedereen weet dat als je 1 of twee flessen wodka opdrinkt je ook dood bent. En die zijn vrij op iedere hoek van de straat te verkrijgen. Dat neemt niet weg dat we dan weer voorbereid moeten

zijn op een geheel nieuwe vorm van zware criminaliteit want criminelen zullen altijd wegen vinden om via misdaad aan veel geld te komen. Je moet dan vooral denken aan ontvoeringen van makkelijke prooien, kinderen bijvoorbeeld. De helaas overleden Maurits Caransa(Sr) wees daar al op in de allereerste en enige persconferentie die hij gaf na zijn vrijlating. Ik meen dat hij het letterlijk had over het kind van de buschauffeur. Zolang dat niet het geval is en drugs niet zijn vrijgegeven omdat de winsten te hoog zijn en de pakkans relatief laag houden we deze vorm van criminaliteit. Ik heb gezien gedurende mijn verblijf hier dat het vaak onschuldig begint met een paar kilo hasj en het wordt al snel meer. Maar het ergste is dat je met verslavende stoffen te maken hebt en degenen die daarvan afhankelijk worden doen alles om eraan te komen, ook afspraken maken die ze niet na kunnen komen. En daar ontspoot het want dan gaat men verhaal halen vaak met zeer zware wapens, ontvoeringen en moorden zijn het gevolg. Ik heb ze als mijn medebewoners allemaal leren kennen, van het eerste begin, een paar kilo'tjes en relatief lage straffen en degene die met geweld verhaal zijn gaan halen die vaak 20 jaar tot levenslang op hun bord hebben. De meesten die hier voor dat soort zaken zitten lopen tot in detail hun volledige volgende "deal" voor te bereiden. Ik spreek uit ervaring door eigen waarneming dus niemand hoeft me iets wijs te maken. Programma's als opsporing verzocht zouden direct hun waardeverliezen indien de mensen wisten wat er met de criminelen gebeurt wanneer ze eenmaal zijn herkend en opgespoord. Het interesseert ze helemaal niets en ze worden veel te goed behandeld. Dit soort criminaliteit moet wel degelijk bestraft worden maar niet zoals dat nu gebeurt. Voor deze groep van delinquenten zijn de Nederlandse Pi's nauwelijks een straf. Het leven is voor hen veel te goed, afgelopen zomer bijvoorbeeld werd er nog een hele BBQ georganiseerd met, let op, alleen Hallal vlees. Geloof u mij ik heb het helaas ruim 2 jaar lang aan den lijve ondervonden. We spreken hier van veel allochtonen (Marokkanen de zogenaamde Mocro's, Antilianen, Turken, Albanezen

Polen) maar, vergeet niet – alhoewel in de minderheid-ook zeer zware Nederlandse criminelen onder wie veel kampers. Zwolsman heeft in Nieuwegein gezeten en is daar overleden en Willem Holleder heb ik hier nog ontmoet op de luchtplaats. Ik wil maar zeggen, alles zit door elkaar.

Daar de eerstgenoemde groep sterk in de meerderheid is richt ik me daar nu even op. Deze meestal jonge mannen komen uit de achterbuurten van onze grote steden. Ik had dat woord willen vermijden maar weet even geen betere vertaling voor de Banlieu's. Ze kennen elkaar vrijwel allemaal. Dientengevolge is gevangenisstraf voor hen slechts het tijdelijk verleggen van hun dagelijks leefpatroon. Het is een soort vakantie, ze hebben elkaar,

hebben plezier en koken gezamenlijk, krijgen gratis Methadon en Retalin en verder wordt voor alles voor ze gezorgd. Daarnaast dealen ze hier binnen gewoon door. Eten en drinken, medische verzorging is beter dan die van de oude van dagen in de verzorging tehuisen. Dat alleen is al een schandaal. Ze komen bij en tot rust en als het winter wordt willen ze helemaal niet vrijkomen, dan gooien ze wel weer een steen door een juweliersruit en worden nog boos ook als de politie niet snel genoeg komt.

Ik zie niets in politiek, maar ik zou – mocht het Mr Hiddema nu niet lukken voldoende kiezers te krijgen- wel een tijdje het Ministerie van Justitie willen helpen hervormen, puur om volk en vaderland te dienen hetgeen het criterium schijnt te zijn. Om te beginnen zou daar dan eindelijk eens iemand met managerial en bestuurlijke ervaring zitten die het systeem aan den lijve van binnenuit heeft ervaren en dat zou voor het eerst zijn i.p.v. alle politiek correcte leugenaars die het Ministerie tot nu toe geleid hebben. Dat zou op zich al een hele verbetering voor de rechtstaat Nederland zijn mede gelet op hetgeen gesteld in het hoofdstuk over de Italiaanse toestanden in de rechtbank. Mr Hiddema zou al een hele verbetering zijn, strafrechtadvocaten weten verdomd goed wat er allemaal gebeurt. Maar voor een echt goed beeld moeten ze minstens een jaartje “stage” lopen in de bajes. Dan zou ik voorstellen Putin te bellen en dan net zo'n deal maken met hem over de strafkampen in Siberie als Nederland met de Noren en de Belgen heeft gedaan. We sturen gewoon iedere week een treintje van dat soort criminelen. Iedere gedetineerde kost de staat – en dus u- ca. EUR. 290 per dag. Dus als we Putin Eur 100 per dag bieden besparen we al Eur 190 x 365x15.000 ofwel een miljard. Bingo. En dat is per jaar! We hebben 40.000 gedetineerden dus het is een zeer voorzichtige schatting ook nog. Die tip is gratis. En neemt u maar van mij aan dat 3 maanden strafkamp in Siberië een betere preventieve werking zal hebben dan een jaar in een Nederlandse PI en recidive volledig zal neutraliseren. Een Algerijnse crimineel die ik in Nieuwegein ontmoette zei mij na zijn ervaringen in Frankrijk dat je deze gevangenis echt geen gevangenis kon noemen. Voor de overige relatief kleine groep gedetineerden moeten andere oplossingen bedacht worden. Het zou gelijk een andere misstand opheffen. In Nederland wordt er onderscheid gemaakt tussen jong gestraften van 12 tot 18 jaar. En daarna niet meer. Daar klopt ook niets van. Je hebt nu een groep van 18 tot 107 jaar. Zeker vanaf 70 jaar behoort er een andere groep te komen. In Italië, ook EU, mag iemand na zijn 70e überhaupt niet meer gedetineerd worden. Maar hier worden mensen boven de 70 gewoon in een groep van in meerderheid 18 tot 24-jarigen gegooid en dat is niet in orde. Ik durf te stellen dat indien nu van alle gevangenen de voordeur open wordt gezet dat er dan helemaal niets gebeurt. Hooguit dat we voor een paar gevallen die een bedreiging

voor bepaalde mensen vormen een voorziening moeten treffen maar dan hebben we het hooguit over een paar honderd man. Dus waarom zullen we dat niet doen? De kleine crimineeltjes geven we vast mee dat ze bij recidive de standaard straf alsnog dubbel krijgen in Siberië. Je ziet ze nooit meer. Justitie kan een leger aan bewakers ontslaan en ook het overige personeel is dan niet meer nodig. De gebouwen kunnen we verkopen bij tender aan projectontwikkelaars of, beter nog, vangen er vluchtelingen in op, de besparing zal in de miljarden lopen en we kunnen weer 15.000 stakkers uit Syrië etc. opvangen en gelijk *goed in de gaten* houden. De EU maakt wel weer een extra vergoeding vrij dus het mes snijdt aan twee kanten. Dit kan vrijwel direct geëffectueerd worden, mits uit de handen van de ambtenarij weggehaald en naar professionele commerciële ervaren managers overgegeven. De ouderen partij heeft er zat. Met Putin zijn we snel rond voor de kleine drugs crimineeltjes en voor die paar levenslang gestraften en andere ordemaatregel gestraften daar richten we een kliniek voor in evenals voor de relatief kleine groep stakkers die behandeling nodig hebben en waar nu geen tijd en aandacht voor is. Met bovenstaande aanpak zou direct ook een stuk onrechtvaardigheid in de detentie worden aangepakt en anderen zouden mogelijk nog een echte kans op herstel krijgen na behandeling. Daar is nu geen sprake van. Daarnaast kunnen we een paar duizend vrijkomende cipiers direct inzetten ter verzorging van de ouderen en overige echte zorg behoevende. Een kwestie van budget verlegging dunkt mij. Het is misschien wat cynisch en simplistisch opgezet, maar denkt u er maar eens goed over na. Het is zo gek nog niet in deze tijd van vluchtelingen en ouderen problematiek waar de kleine crimineeltjes in de watten worden gelegd en onze ouderen aan hun lot worden overgelaten zogenaamd omdat er geen geld voor is. In tijden van nood, en dat is nu het geval, moet je harde maatregelen treffen. Laat u door niemand van het ministerie wijs maken dat het niet zo is, zij weten niet eens wat er speelt in de PI's en ik -helaas- maar al te goed.

Daarover sprekende kunnen we gelijk nog een ander probleem tackelen . Nederland kent het hoogste aantal onterecht gearresteerde personen van heel Europa. Dit is een van de duidelijkste symptomen van de politiestaat die Nederland is geworden. Jaarlijks keert de staat -u dus- ca.EUR. 30 miljoen uit aan mensen die onterecht vast hebben gezeten. Dat is het gevolg van het gemak waarmee het OM mensen opsluit en hetzelfde gemak waarmee de Rechter dat goedkeuren. Deze toetsing vindt plaats door 'toetsing' van zogenaamde raadvocaten waarin een paar af geserveerde oude rechters zijn neergezet, die het echter *verboden* is naar de zaak van de verdachte inhoudelijk te kijken. Heeft u het zo zout al eens gegeten? Ja echt verboden. Ze mogen alleen kijken naar persoonlijke omstandigheden van de

verdachte. Bovendien is tegen de uitspraak van zo'n rechter geen beroep mogelijk. Je kan wel steeds weer opnieuw om zo'n toetsing vragen. Probleem is dat je dan steeds weer dezelfde rechter treft, dat geeft dus ook het niveau van deze rechters wel aan. Het kan toch weinig uitdagend zijn om telkens maar weer uitsluitend over de persoonlijke omstandigheden van een verdachte te moeten beslissen. Ik heb me wel afgevraagd of dit de manier is waarop het 'systeem' omgaat met het onterechte gegeven dat Rechters niet ontslagen kunnen worden, wanneer ze ernstige fouten maken. Voorzitter is in mijn geval steeds iemand, waarop ik eerder al doelde een dikke man met een bol roze gezicht die me sprekend aan de omschrijving van de majoor doet denken uit de dierenboerderij van George Orwell. "Een innemend gezicht met een intelligente blik ondanks dat men is vergeten hem zijn slachttanden uit te trekken" deze man is typisch zo'n gewichtige rechter, echter alleen in kilo's, die nooit meer een behoorlijke zaak onder handen kreeg, niets zelf mocht beslissen en die bovendien nadat ik hem had laten merken dat ik hem door had soms zo rood aanliep dat ik dacht dat hij terplekke in zijn Toga uiteen zou spatten. Een stakker. Naar ik vermoed is hij volledig onder controle van de vrijmetselarij. Zijn handtekening geeft onvoldoende duidelijke aanknopingspunten om met zekerheid lidmaatschap van de driepunters vast te kunnen stellen. Uitsluiten kan ik het echter ook niet. Hij is een grensgeval. Zijn creatieve arresten geven echter alle aanleiding tot de ergste vermoedens. Maar hij had een voordeel, tegen zijn uitspraken, hoe krom, of moet ik zeggen creatief – ze ook waren, kon ik niet in beroep.⁴⁹ Deze man behoort tot het groepje Rechters dat onmiddellijk vervangen moet worden. Dit systeem houdt in dat voor de zaak waarvoor de meesten vast zitten de eerste 100 dagen gemiddeld er geen enkele vorm van inhoudelijk proces plaatsvindt. Het bedrag van 30 miljoen dat justitie toegeeft is ook volksverlakkerij, want deze 30 miljoen kost de staat -u dus- in werkelijkheid Eur. 100 miljoen of iets meer nog. De 30 miljoen die men toegeeft ziet namelijk alleen op het bedrag van ca. EUR 80,- dat een gedetineerde gemiddeld ontvangt als hij onterecht heeft vast gezeten. Daar moeten dus de kosten van de detentie nog bij opgeteld worden. En die is zo we al zagen ruim EUR 290 per dag, dus in dat licht kost deze onterechte vrijheidsbeneming ons minimaal ruim 100 miljoen per jaar. Deze ontoelaatbare toestand waarbij ca. 10.000 onschuldige burgers jaarlijks zo maar in het cachot worden gegooit ligt aan de verregaande macht van het OM en het gebrek aan controle daarop door de rechterlijke macht omdat de

⁴⁹ Wel is er een klacht tegen hem ingediend bij het EVRM die vindt u op de website

rechters hun oren volledig naar het OM laten hangen. Dat is althans de eerste conclusie zoals die aan de oppervlakte lijkt. Er liggen echter ook veel diepgaander zeer zorgwekkende omstandigheden aan ten grondslag. Er zijn ongetwijfeld zware gevallen waarin het maar goed is dat het OM zulke zware middelen in kan zetten. Maar er zijn ook schrijnende gevallen waarin dit middel wordt ingezet door een OvJ, simpel en alleen omdat die macht ze door het systeem gegeven is. En daar gaat het fout. Dat is ook het merendeel van de gevallen waar achteraf 100 mio naar toe moet. We zagen al dat zodra er een onderzoek gestart is, justitie of de FIOD alles op alles zet om naar een veroordeling toe te werken. Logisch gevolg is dat er tussen opsporingsbeambten en verdachten vaak sprake is van een weinig liefdevolle verhouding. Dat is ook begrijpelijk wanneer iemand onterecht ergens van beschuldigd wordt. En in zo'n escalerende felle intermenselijke relatie grijpt de opsporingsbeambte graag naar het middel van vrijheidsbeneming vaak meer om de verdachte eens een lesje te leren of te intimideren dan dat het voor het onderzoek noodzakelijk is. En dat is ronduit een vorm van fascisme. De OvJ volgt bijna altijd zonder onderzoek zo'n verzoek tot gevangenneming en naar we nu weten weet die zich in de meeste gevallen ook van tevoren in de rug gedekt door de Rechter. Wat kan die mensen ook gebeuren? Mochten ze zich vergissen, nou jammer dan, zij verdienen er geen euro minder door en slapen er gewoon goed bij. Welnu dit probleem is ook overnight op te lossen door de salarissen van Officieren van justitie en rechters voor 25% bonusafhankelijk te maken. Vanuit die bonus moeten dan de kosten worden betaald die aan de verdachten worden vergoed op basis van 50/50% OvJ-Rechter wie verantwoordelijk waren voor de onterechte beslissing. Zo werkt dat toch? Maak in het bedrijfsleven maar eens fouten die 100 miljoen per jaar kosten. Is de bonus van de rechter op dan volgt ontslag dan zijn we ook gelijk af van de benoeming voor het leven van een aantal van die rechters die dat niet waard zijn. Dan is dit ook snel afgelopen let maar op, en heb ik nog eens 100 miljoen voor het OM bespaard. Over bezuinigingen gesproken. Op langere termijn moet er dan toch een plan gesmeed worden waarbij duidelijk niet goed presterende rechters op basis van een trackrecord gekort moeten kunnen worden of uiteindelijk ook ontslagen. Zo heb ik nog wel een aantal aanbevelingen maar dat zou nu te ver gaan. Het tijdperk van benoemingen voor het leven ligt ver achter ons. Er is nog een punt dat ik nog wil onthullen omdat het een schrijnende misstand is. In het programma 'in de ziel van de rechter' zagen we dat meervoudige kamers soms niet tot unanieme besluiten kunnen komen en dat het voorkomt dat een voorzitter van een rechtbank of Hof iemand tot levenslang of een zware straf van zeg meer dan 10 jaar veroordeelt terwijl hij of zij er zelf niet achter staat. Dat is ook niet langer

acceptabel, indien geen unaniem besluit mogelijk is, dus er geen unaniem besluit tot schuldigverklaring is, dient er ofwel een ander forum naar te kijken of misschien moeten we voor die gevallen naar een jury toe. Maar dit is niet langer acceptabel als je tenminste nog voor Rechtstaat door wilt gaan. Het zijn maar een paar kleine ideetjes van iemand die het systeem van binnenuit heeft kunnen onderzoeken, maar duidelijk is wel dat ons rechtssysteem achterhaald en totaal verrot is en een harde aanpak vergt.

LES VOOR DE POLITIEK

Zoals hiervoor uiteengezet heeft een oud staatsecretaris (en dan ook nog eens iemand die slechts 5 maanden die positie heeft bekleed, en dat nog voor een populistische partij als de LPF) kans gezien het machtsapparaat van het Openbaar Ministerie ten eigen bate in beweging te zetten teneinde een privé vete te beslechten. Zodra mij duidelijk werd dat er sprake was van misbruik van een titel van een oud kabinetslid, en niet bepaald “voor volk en vaderland”, heb ik gemeend via een bevriende relatie, Henry Keizer, de Minister-President en de minister van veiligheid en justitie hierover te moeten informeren, immers dit gedrag was niet bepaald bevorderlijk voor het aanzien van Nederlandse bewindslieden in het algemeen zo meende ik. Dit vond plaats nog voordat ik gearresteerd was.

De reactie die ik hierop kreeg was even teleurstellend als gevaarlijk. Kort gezegd kwam het hierop neer dat er nu eenmaal een zeer groot aantal ex-ministers en nog veel meer ex- staatssecretarissen rondlopen die onvermijdelijk allemaal hun eigen netwerken hebben uit de tijd dat ze deelnamen aan een regering en dat het onmogelijk is daarop in te grijpen. Niet dat dit antwoord me nu echt verbaasde, maar het bevestigt tegelijkertijd het gevaar dat hierin schuilt naar de toekomst. Toen ik later met de zaak Henry Keizer inzag hoe de hazen lopen, begreep ik dat ik net zo goed het Feijenoord bestuur had kunnen vragen Willem van Hanegem te schorsen. Het is van algemene bekendheid en ook begrijpelijk dat er rond kabinetsleden veel netwerken bestaan. Macht corrumpeert en eenmaal deel uitmakende van een regering waar dan ook ter wereld geeft macht en dat trekt lieden aan die van die macht willen profiteren of misbruik maken en dan geldt al snel 'Voor wat hoort wat'. Daar is niets nieuw aan, maar het stelt wel hoge integriteiteisen aan zittende -of, belangrijker, nieuw te benoemen- kabinetsleden die op die wijze beïnvloedbaar zijn en of daar gevoelig voor zijn.

En juist in tijden- en ook nu is dat meer actueel dan ooit wereldwijd, waarin er sprake van is dat er grote machtsverschuivingen binnen regeringen kunnen plaatsvinden die voor een groot deel worden ingenomen door populistische partijen is dat gevaar weer zeer actueel. Er zullen mogelijk weer veel nieuwe kabinet en kamerposten moeten worden gevuld door mensen die die partijen of nog niet hebben ofwel deze van buitenaf zullen

gaan aantrekken. En dat trekt zo we nu hebben gezien bij o.a LPF en PVV helaas veel opportunisten aan met andere bedoelingen dan om 'volk en vaderland te dienen'. Onlangs nog, bij de publicatie van zijn boek, onderschreef oud-minister Herman Heijnsbroek die zienswijze door te stellen dat er binnen de LPF destijds heel wat vreemde snuiters met snode bedoelingen rondliepen of woorden van gelijke strekking. Volgens eigen zeggen van Staatssecretaris Van Leeuwen 'boterde het niet zo' tussen hem en Heijnsbroek dus de conclusie ligt voor de hand dat Heijnsbroek hiermee ook op Van Leeuwen doelde, al heeft hij dat als zodanig niet zo stellig gezegd. Naar mijn idee zou de politiek hier lering uit moeten trekken voor het weer te laat is. Nieuwe kandidaat-ministers en staatssecretarissen zouden vooraf een beter due diligence naar hun moraliteit en integriteit moeten ondergaan om herhaling te voorkomen en moeten verbinden aan een strakkere code of conduct waarop ook daadwerkelijk gesanctioneerd kan worden des nodig. Nu weet ik ook dat het electoraat dit bemoeilijkt, maar de AIVD zou toch tenminste een oppervlakkige screening moeten doen naar de achtergronden. In het geval van Van Leeuwen zou dan tenminste moeten hebben opvallen dat een zelf verklaard PvdA aanhanger, getrouwd met een (Chinese) allochtoon en daarmee 5 allochtone kinderen hebbende niet aan het standaard ideaal van een lijst als de LPF voldoet. Toen hadden alle alarmbellen al moeten rinkelen nog voordat hij zijn gevorderde boerderijtje op de lijst van nationaal erfgoed liet plaatsen toen het onteigend zou worden i.v.m. De HSL. Dit soort zelfverrijking is minstens even erg als de paar miljoen die Teeven dan achterovergedrukt zou hebben. Ik meen dat hier opnieuw onderzoek naar moet komen en de Staatssecretaris dit alsnog terug moet betalen. Met rente! Tenzij natuurlijk de AIVD zelf van Leeuwen bij de LPF naar binnen geschoven heeft als een soort van paard van Troje, maar dat zou de moord op Pim Fortuin weer in een geheel ander daglicht stellen. Dat zou op zich natuurlijk ook de ongekende bescherming die Van Leeuwen geniet verklaren maar dan kom ik eerder op het terrein van Thomas Ross zijn roman de 6e mei. (*voetnote: Pas later duikt de zaak Farik K op, waar we toch wel weer uit zouden kunnen concluderen dat de AIVD al weer de nieuwe Volkert van der Graaf rond om Wilders heeft gegroepeerd*) Wat hier ook allemaal van zij, betere screening van aspirant bewindslieden is absoluut een vereiste om op deze wijze in de hand gewerkte corruptie terug te dringen of in ieder geval te bemoeilijken. Laat de politiek daar nu eens goed over nadenken nu zij de kans nog heeft en niet weer achteraf gaat regeren.

HOE ONS LAND ZO (BE) STUURLOOS KON RAKEN

Ik heb u een paar voorbeelden gegeven van zaken die in ons land echt heel erg verkeerd aan het gaan zijn. Mijn arrestatie, mijn privé faillissement en de verdere vervolging hoeven de natie niet direct bezig te houden daaromtrent maak ik me ook geen enkele illusie. Waarvoor ik wel hoop de alarmklokken te luiden is dat dit een direct gevolg is van de misstanden die zich in het bestuur van ons land, inclusief de rechterlijke macht, voordoen. En als ik dan de vaste commissie van de tweede kamer voor veiligheid en justitie daarop wijs, samen met het bewijs van de handtekeningen die de driepunterij aangeven, dan behoor ik niet een antwoord te krijgen dat men zich niet met individuele zaken bezighoudt. Daarbij tegelijkertijd insinuerend dat dit niets nieuws voor ze is.⁵⁰ Bij een solide -niet corrupt- bestuur met het daarbij behorende rechtssysteem was het ondenkbaar geweest dat een oud staatssecretaris, nu ambteloos burger als Cees van Leeuwen, het machtsapparaat van het Openbaar Ministerie ten eigen bate tegen mij in werking had kunnen krijgen simpel door een oud "vrindje" de Officier van Justitie van Straehlen, werkzaam op het beleidscentrum van het OM in Den Haag in te zetten. De e-mail van AG Dijkstra voor in dit boek is daar een duidelijk bewijs van. Daar kan geen tweërlei uitleg aan gegeven worden. Dat is geen complottheorie het is een aangetoond feit. Wat we niet weten is waarom Van Leeuwen Van Straehlen zover heeft kunnen krijgen. Ook dat is beangstigend. Weet van Leeuwen iets van Van Straehlen? Is hij chantabel? Het is niet denkbeeldig, Van Leeuwen leeft van Chantage en afpersing, ook dat is inmiddels bekend. Dat zou onderzocht moeten worden. In de VS zou hier ogenblikkelijk onderzoek naar gedaan worden. Het is door dit voorval dat mij gebleken is van veel diepgaander misstanden in ons landsbestuur. Ik leg het uit, oordeelt u zelf. Door mijn huidige (staats)huisvesting de laatste tijd heeft dat inzicht zich voornamelijk op het Ministerie van veiligheid en justitie geconcentreerd. Dat neemt niet weg dat hetzelfde probleem uiteraard ook op alle andere departementen voorkomt en dat is eenvoudig te verklaren.

Iedereen zal het erover eens zijn dat de beste bedrijfsleiders vaak een bedrijf

⁵⁰ Antwoord 2e kamer commissie

van onderaf aan hebben doorlopen. Hoe vaak hebben we niet gezien dat de zoon of dochter van een succesvolle ondernemer eerst als jongste bediende in een bedrijf moest beginnen om zo uiteindelijk na een lange stageperiode uiteindelijk pappa of opa op te kunnen volgen en de bedrijfsleiding over nemen. Deze opleiding en ervaring is van groot belang om een onderneming met al zijn “ins and outs” goed te kunnen doorgronden. Met deze vaststelling alleen al kan eenieder begrijpen dat een minister of staatssecretaris die opeens op een bepaald departement wordt gedropt nooit over voldoende ervaring kan beschikken om zo'n bedrijf – want iets anders is een departement niet – te leiden. We moeten even een paar stappen terugnemen om te bezien hoe de meeste ministers (“bewindslieden”) ooit op hun positie beland zijn. Ten eerste zijn politici – enkele uitzonderingen daargelaten – meestal door gebrek aan enig gewicht omhooggefallen lieden met een uitzonderlijke ervaring en bijbehorende loopbaan binnen een vakbond of politieke partij. Vaak al in de prille jeugd kiezen sommigen voor een carrière in het bedrijfsleven en anderen voor een politieke loopbaan al dan niet via lidmaatschap van een belangengroep of, erger nog, een vakbond. De slachtpartijen die vooraf zijn gegaan aan de loopbaan van vaak socialistische bewindslieden als van een Wouter Bos, Diederik Samsom etc. zijn genoegzaam bekend. Zij zijn al vroeg gepokt en gemazeld in het publiek debat dat aan deelname van het parlement vooraf gaat. Men dient daarbij niet uit het oog te verliezen dat het woord parlement een samenstelling is van de Franse werkwoorden Parler en mentir hetgeen zoveel betekent als praten en liegen. Maar ook de andere partijen kunnen er wat van. Menig VVD-bewindsmans is voortgekomen uit de JOVD en geëindigd als bestuurder van de een of andere zorgverzekeraar zonder enige bedrijfservaring in de tussenliggende tijd. En laten we vooral niet vergeten de gemene van listen en lagen doorwongen machtsstrijd tussen Mark Rutte en Rita Verdonk die eerstgenoemde zoals bekend uiteindelijk heeft gewonnen door dat zijn streken nog gemener bleken dan die van Rita. Nu verliest een vos wel zijn haren maar niet zijn streken. Laten we ook dat niet vergeten. Enkele uitzonderingen in ons kabinet waren Ruud Lubbers, Hans Wiegel en ook Herman Heijnsbroek politici met vaak een bewezen succesvolle zakelijke achtergrond. Ik wilde het bovenstaande kort memoreren omdat ik ervan overtuigd ben dat wij net als de Verenigde Staten terug moeten naar een zakenkabinet. De Politici van nu moeten vervangen worden. Allemaal. Het kan niet anders. Ook nu weer bij de laatste verkiezingen, met stijgende verbazing hoor ik steeds weer alle vertegenwoordigers van de partijen die – zoals Baudet het noemt – tot het partij kartel behoren glashard beweren dat we hier een rechtstaat hebben en die moeten bewaken. En bovendien, volgens recente publicaties zouden in

ieder geval Rutte en Pechthold alweer in de vrijmetselarij zitten. Het ernstigste daarvan is dat we nu helemaal geen rechtstaat hebben. Daar gaat het om. Ik vraag me dan in gemoede af, lopen ze nu met hun hoofd in een roze wolk, hebben ze een slaapmuts op? of anders gezegd staan ze zover buiten de realiteit dat ze het echt niet doorhebben? Of, nog erger, weten ze het wel maar willen of durven ze het niet toegeven. Maar wat het ook is, ze zijn te onbetrouwbaar, incapabel en of incompetent gebleken en moeten terug naar het niveau waar ze behoren in het ambtenarenapparaat onder controle van en verantwoording verschuldigd aan de zakelijke leiders die we daarvoor zullen kiezen. Dat zal grondige aanpassing van ons staatsbestel en de grondwet vereisen. Het eerste dat we daarvoor af zullen moeten schaffen is de zogenaamde “Balkenende norm”. Voor het bedrag dat we nu aan onze landsbestuurders vergoeden kan je geen goede bestuurders verwachten. Het gezegde “If you feed peanuts you get monkees” is al beeldend aangetoond op defensie. De Balkenende norm is een trouvaille van socialistische jaloezie die geheel voorbij schijnt te gaan aan de aloude wijsheid dat goedkoop duurkoop is heeft ervoor gezorgd dat we een regering hebben, volledig ontdaan van enig bestuurder van formaat. Deze mensen kunnen immers in het bedrijfsleven een veelvoud verdienen van hetgeen de Balkenende norm toestaat. Bestuurders van formaat die enige miljoenen moeten kunnen verdienen evenals in het bedrijfsleven zullen die salaris kosten in no-time zo terugverdienen. In het hoofdstuk van een paar miljoen aan bezuinigingen gaf ik een klein voorproefje van hoe een paar miljard euro snel bezuinigd kan worden. Het is onbestaanbaar dat lieden die het leuk hebben gedaan in de loopbaan van partij politiek elle bogen werk op ministersposten kunnen belanden. Ik geef u een paar voorbeelden. Zelf heb ik dan net de twijfelachtige eer gehad justitie en veiligheid vanaf de grond af aan mee te mogen maken inclusief het gevangeniswezen en de daarbij behorende verspilling. Geen enkele minister van veiligheid en justitie noch een van zijn staatssecretarissen zal ooit enige maanden de rechtbanken zo vaak hebben zien (mal)functioneren, de missers van het OM hebben kunnen toetsen en de misstanden binnen het gevangeniswezen kunnen beoordelen als ik. Pas echt misging het toen een oud OvJ staatssecretaris op het ministerie van Justitie werd, daarna werd de hoofd Advocaat-generaal Harm Brouwers zelf rechter in Amsterdam waar hij toen in een door mij aangespannen Kort Geding mocht beslissen over de gewraakte e-mail van Harry Dijkstra, de man was de week daarvoor nog zijn collega, begrijpt u? Dat betekende een direct eind aan de Trias politica en dus de rechtstaat. Zelf heb ik nooit enige politieke functie geambieerd en doe dat ook nu nog niet, doch voor het depolitiseren van onze regering wil ik me wel een poosje inzetten als adviseur. De eerste stap zal moeten zijn

dat rechters zich weer aan de wet moeten houden. Ik kan mij nog goed herinneren dat eind 70 er begin 80er jaren mijn toenmalige (civiele) advocaat Mr G(abbe) F. Scheltema, van het hoofdstedelijk kantoor Boekel en de Neree, een van de beste advocaten die ons land ooit gekend heeft, er steen en been over klaagde hoe onder het CDA destijds rechters steeds meer ruimte kregen de wet zelf te wegen en dat dat voor een enorme rechtsonzekerheid zorgde. Ik vrees dat hij toen nooit heeft kunnen bevroeden dat het zo ver zou gaan. Dit geeft ook aan dat de schuld niet alleen bij de VVD lag. Het CDA had ook zo zijn eigen bolwerkjes. Misschien, maar dit is puur een privé gedachte van mij, is de huidige verwerpelijke structuur van de VVD met al haar verstrengelingen binnen de vrijmetselarij en het Ministerie van veiligheid en Justitie, wel een antwoord op het bolwerk van zakelijke belangen dat het CDA in haar hoogtij dagen kende. Iemand, die aan zoiets wil beginnen, moet vergaande volmachten hebben om niet functionerende officieren van Justitie en Advocaten-generaal en zelfs Rechters (die nu niet ontslagen kunnen worden) massaal te kunnen vervangen door goed functionerende collega's, het beste ware het als ze allemaal opnieuw zouden moeten solliciteren. En ook moet men nieuwe staatssecretarissen en ministers salarissen aan kunnen bieden concurrerend met hun waarde in het (internationale)bedrijfsleven. Aan de top van de departementen en in de regering zullen we specialisten aan moeten stellen. Zo zal het ministerie van financiën bestuurd moeten worden door een Topbankier- zelfs als we die uit het buitenland moeten halen, en niet zoals nu gebeurd dat een minister van Financiën die al tijden geleverd wordt door een socialistische partij een collega-politicus (vriendje) benoemd tot bestuurder van de ABN-AMRO-bank. Wat je krijgt is dat de oud-politicus opeens een bedrijf moet gaan leiden, dat kan hij niet dus gaat hij het runnen als een departement en weg is de efficiency. Hetzelfde zien we in de zorg. Bijna alle grote zorgverzekeraars worden bestuurd door oud-politici met hetzelfde effect. Ondernemingen worden departementen en weg efficiency en dus een onbetaalbare zorg. Over Veiligheid en justitie hadden we het net al. Nee we moeten naar een zakenkabinet, laat John de Mol de minister van cultuur en mediazaken maar benoemen dan zijn we gelijk af van puberachtige staatssecretarissen die al helemaal geen kaas hebben gegeten van de aan hen toevertrouwde materie. Laten we zorgen dat we juristen als Bram Moskowitz of Theo Hiddema die bewezen hebben een stevig debat niet uit de weg te gaan nu dan op justitie krijgen, maak Cor van Zadelhof minister van volkshuisvesting en Jan Aalbers Ministerpresident. Voor Aad Ouborg vinden we vast een mooie plek op het ministerie van economische zaken en Joep van den Nieuwenhuizen op buitenlandse zaken. Neemt u van me aan, het schiet de pen uit voor ik het weet en u wordt

verzocht het als voorbeeld te zien dat ik zo uit de losse pols opschrijf. Maar geeft u eens eerlijk toe, dan zou er toch een heel ander kabinet staan dan waar we nu mee gestraft worden? De minister van defensie moet direct uit het leger komen en gevochten hebben aan enig front ooit, anders dan in het politieke buurt clubhuis. Zij benoemen de top van hun departementen en dan vult de rest zich van zelf in.

DE WEG NAAR DE WARE DEMOCRATIE

Met de voortvarende ideeën van Thierry Baudet (zelf een goede kandidaat voor EZ denk ik) kan het geen probleem zijn veel frequenter referenda te houden via Whatts App achtige applicaties, waardoor de democratie in de besluitvorming weer gewaarborgd moet worden. De beveiliging moet beter, doe het via een Digi D, die heeft iedereen en zo kan de fiscus toch helpen iets niet alleen makkelijker maar ook leuker te maken. Ook moeten de bewindsliden online via referenda ontslagen kunnen worden onder strikte meerderheid eisen. Wellicht moeten we nog een stap verder gaan en de Kamerleden een andere functie geven door ze gewoon de dagelijks via sociale media te vergaren opinies op hun vakgebied te laten verwoorden naar het kabinet toe. De kieskastjes dus. Volgens mij heeft Dijkgraaf van Geen peil iets dergelijks gesuggereerd waarbij alle Kamerleden een soort stemkastjes zijn. Ik heb verder niets met Dijkgraaf, ik ken de man niet daarvoor woon ik te lang in het buitenland, maar dit idee is in de kern niet slecht. We kunnen Kamerleden dan “wegen” en honoreren naar hun aantal “followers”. Uiteraard zullen hier nieuwe systemen voor ontwikkeld moeten worden maar vast staat dat het aantal vaak nutteloze Kamerleden per direct gehalveerd kan worden en op termijn gedecimaliseerd. Buiten de miljoenen besparing die dit oplevert zal dit echt de weg naar de nieuwe democratie kunnen inleiden. De ministers laten we niet meer door de Kamerfracties of partij besturen benoemen maar worden direct door het volk gekozen. Die worden dan gecontroleerd door de Kamerleden die hun directe instructies van het volk krijgen. En wanneer je iemand goed betaald mag je dat verlangen. I.p.v. de Balkenende norm nemen we dan bijvoorbeeld een “Van de Rhee” norm van een miljoen euro. Als minimum wel te verstaan. Zo krijg je professionele managers die we inhuren om de wens van het volk op bekwaam wijze uit te voeren en niet langer andersom. Dat is nu mogelijk. Vanaf vandaag. Helaas heeft de vrijmetselaars top in de regering onder Rutte en Pechtholt dit ook door en wil nu al van de referenda af. W.H. Nagel schreef daaromtrent in zijn boek “Het spoor terug” het volgende: “Dit getuigt van een bepaalde mentaliteit, die gekenmerkt wordt door rancune, conformisme, een antidemocratische instelling, superioriteitsgevoel en de neiging bepaalde bevolkingsgroepen weg te zetten als achterlijk of inferieur, een mentaliteit die door politici wordt gebruikt om de rechtstaat omver te werpen. Het was deze mentaliteit die tussen de jaren 1920 en 1945 mensen juist voor het fascisme deed kiezen”.

Zo dreigt het hier nu exact weer te gaan. Hoe haalt een man als Rutte, met zijn even overduidelijk aanwezige als misplaatste superioriteitsgevoel, het in zijn hoofd een Erdogan te bekritisieren juist wanneer die een referendum houdt om bepaalde bevoegdheden te krijgen, terwijl Rutte zelf juist de uitkomst van zo'n referendum nu hem dat onwelgevallig is in de prullenbak gooit? Ongehoord misplaatst wangedrag. Dictatoriaal en zeker fascistisch. Dat neigt naar mijn gelijk in deze dat er nieuwe regering- en verkiezingsnormen nodig zijn. Doen ze het niet goed dan ontslaan we ze. Zo simpel is dat. Uiteraard moeten daar solide procedures voor opgezet worden om misstanden te voorkomen maar de technische (ICT en sociale media) tools die we vandaag de dag hebben maken dat mogelijk. Het afschaffen van referenda zou een stap terug in de tijd inhouden en het nut van nieuwe technologieën ondergeschikt maken aan het persoonlijk belang. Dat hebben we nooit eerder mee gemaakt (behoudens tussen 1920 en 1945). Net als ik in 1988, toen ik de Exportprijs (58) uitgereikt kreeg van het Ministerie van EZ, al waarschuwde in mijn dank speech in Hotel Des Indes (volgt op You Tube) dat de verwachtingen voor de *Eu en de Euro*, die toen nog aanstaande was, niet al te hoog gespannen moesten zijn omdat een Fransman en een Duitser altijd hun eigen taal zouden spreken en hun etalage op hun manier zouden blijven inrichten. Dat werd me toen niet in dank afgenomen. Evenals toen ik met mijn Internetbedrijf al in 2002 voorspelde dat de kranten en de onroerend goed markt keihard getroffen zou worden door het internet. Fred Arp (Voorzitter RvB DTG) was ervoor, Swartjes (finance) hield het tegen. Jammer, hadden ze toen mijn plannen uitgevoerd, waren ze nu het grootste media bedrijf van Nederland geweest, zo niet van Europa..(Zie Journaal met Gijs Wanders, volgt op You Tube(zie Notarieel vastgelegd plan voor de Telegraaf 41),zo voorspel ik nu dat ons hele landsbestuur en het verkiezingsstelsel volledig omgekeerd zal worden door de volledige transparantie die vereist is en ook niet meer te stuiten door snel een afspraakje in de formatie te maken, bij volgende verkiezingen zal het ze keihard opbreken. Het enige dat de Vrijmetselaars Rutte en, inmiddels ook niet meer al te jonge Pechtholt willen, is tijdrekken voor hun eigen positie later, en daar moet het hele land voor bloeden. Met referenda zullen er straks ook heel snelle volks besluiten genomen kunnen worden. We hoeven immers niet meer allerlei verkiezingslokalen in te richten en te bemannen, kiesbiljetten te drukken en te verspreiden, te stemmen en dat weer te tellen, dat proces van maanden gaat nu binnen een week als het moet. Bovendien is het te gek voor woorden dat zo'n referendum net als bij het Oekraïne referendum Eur. 40 miljoen moet kosten. Over verspilling gesproken. Laten we beginnen met een (goedkoop)referendum om daar de weg per direct voor te effenen. En iedere

Minister die zich tegen de uitvoering daarvan zou verzetten, indien dit het vertrek van de regering in zou houden, roept dan in feite op tot revolutie om door het volk ontzet te worden, maar dan wel graag beschaafd en waardig, met dank voor bewezen diensten. Macht corrumpeert *altijd*, daarom moeten we daarvan af en stellen we – net als het bedrijfsleven- zeer goed betaalde bestuurders aan die de wens van de bevolking- want dat is de facto hun aandeelhouder- professioneel uitvoeren zolang daar prijs op gesteld wordt en niet langer. Zijn er langere termijn bevoegdheden nodig, dan vragen ze die gewoon per referendum. Hoe meer vertrouwen ze krijgen, hoe eerder ze zo'n bevoegdheid zullen krijgen. Het werkt alleen als er vertrouwen in de regering is, en dat is weg. Sterker nog, er rest slechts wantrouwen. Als eerste stap moeten we de huidige leden van het kabinet net als iedere bestuurder in het bedrijfsleven persoonlijk verantwoordelijk en aansprakelijk stellen voor foute beslissingen, dat zal het proces bespoedigen. Laten we als Nederland eens als eerste het goede voorbeeld in Europa geven want dat hier in heel Europa behoefte aan is is duidelijk. Goed voorbeeld doet goed volgen. En nogmaals het kan snel, zolang we het initiatief maar uit handen van de politiek nemen want dan duurt het nog jaren terwijl hier morgen mee begonnen kan worden. En de toestand in de wereld maakt snel handelen noodzakelijk. Ik noemde Thierry Baudet. Niet dat hij alleenzaligmakend is bovendien weet ik nog te weinig van hem, maar hij is wel een voorbeeld van een type bestuurder die de nieuwe technologie goed door heeft en een belangrijke wegbereider zou kunnen zijn. Bovendien steekt hij qua niveau met kop en schouders uit boven zijn nieuwe concurrenten die- toegegeven- ook de nieuwe wereld wel door hebben. *Na de nieuwe economie nu de nieuwe democratie. Mooie nieuwe partij naam toch? De Nieuwe Democratie of de Ware Democratie*, want die hebben we nog nooit gehad. Wie er wat aan heeft mag hem hebben. Maar voordat iedereen nu denkt dat we het lek boven hebben, moet ik het enthousiasme toch een beetje temperen. Want een dergelijk systeem kan voordelen hebben, in ieder geval zijn we van het gesjoemel af want alles zal hoe dan ook veel transparanter worden, maar laten we ons vooral ook realiseren dat de volmaakte Democratie slechts een ander woord is voor een “Volksdictatuur”. En zouden we daar blij mee zijn? Ik durf het te betwijfelen, er zal nog veel over nagedacht (en gestemd) moeten worden.

Ik ga hier wel wat heel erg hard door de bocht maar u begrijpt wel wat ik bedoel. Deze overtuiging komt niet alleen bij mij vandaan. Te veel mede landgenoten, zowel uit het bedrijfsleven als ook politici kwalificeren onze bestuurders en rechterlijke macht als niet meer capabel in deze tijden. Ze

zijn te veel verweven en hun onderlinge beschermingsconstructies, lang liefkozend afgedaan als “Old Boys netwerken”, zijn door de onstuitbare transparantie van de sociale media al van heel wat van hun tot nu toe geheime neveneffecten ontdaan en doordat eenieder tegenwoordig door de media als Facebook en Twitter (en nog vele te komen) en zullen in de zeer nabije toekomst volledig van alle hermetiek ontdaan worden. Het krampachtig vasthouden aan de oude waarden zal de zittende machtshebbers uiteindelijk fataal worden en ze belachelijk maken gelijk een waterskier die na zijn val het touwtje niet loslaat. Zowel de regering als de rechterlijke macht bevinden zich als laatste bastion van notabelen in de fase van de hoogmoed voor de val. Ze zijn zich daarvan ook terdege bewust en trachten nog slechts zoveel mogelijk veilig te stellen “voor later” Alleen daarom wilde Rutte zo graag een witvoetje in het Europees parlement halen met het Oekraïne referendum. Dit levert onze democratie zeer veel schade op en daarom is ook hier te lande haast geboden en is de tijd rijp voor onconventionele maatregelen. Wilders heeft een eerste stap genomen maar door zijn uiterst populistische benadering is zijn succes ook tegelijk de beperking daarvan. Er hebben zich vele alternatieven aangeboden waarvan ik zelf Thierry Baudet op dit moment nog de beste kansen toedicht door zijn charismatische verschijning en dito optreden, zijn verstand van zaken en begrip dat sociale media de huidige verkiezing en referenda structuren om zullen gooien. Dat begrijpen er inmiddels meerderen, behalve de zittende partijen. Doch op de nieuwe technische mogelijkheden die de sociale media ons bieden heeft geen enkele politieke stroming of ideologie het patent. Dat betekent dat diegene die het eerst met een verstandig en begrijpelijk nieuw regering en bestuur model komt en daarbij de stromingen die in de maatschappij leven goed meeneemt kan profiteren van het “first-mover” effect en alsnog heel snel de grootste kan worden. Of er nu verkiezingen voor de deur staan of niet, want ook dat maakt in het nieuwe model niets meer uit. Ook het laten verdwijnen van gekozen maar niet functionerende regeringen zal veel sneller gaan in de toekomst. Op alle fronten ook en met name internationaal is er enorm en terecht wantrouwen naar politici. Dus luister naar de meerderheid, dat is de kern van democratie, en verwijder die lieden uit de bovenste regionen van het bestuur. De regering. En laten we die direct kiezen buiten het Old boys network om. U zult zien dat we dan fors kunnen gaan besparen op alle departementen en ambtenaren die zichzelf in het leven houden door efficiency tegen te gaan en kunnen we terug naar de situatie waar de ambtenaren er voor het volk zijn. En niet zoals nu met een uit de meerderheid bestaande beroepsbevolking van ambtenaren het volk er dus is voor de ambtenaren die bovendien bij het huidige kiesstelsel altijd in

meerderheid voor zichzelf zullen kiezen en dus niet voor het volk. Niet voor u en mij dus. Ik stel derhalve voor om het (Be) stuur van het land weer snel in handen te geven van bewezen ervaren bestuurders met bewezen staat van dienst. We zullen het nodig hebben, en niet alleen in Nederland. De Verenigde Staten zijn ons nu met Donald Trump voor gegaan, ook al overspeelt Trump nu mogelijk zijn hand en de enorme uitdagingen die Europa nog te wachten staan vereisen spoedig en doortastend beleid voordat we door een heel continent onder de voet gelopen worden. We zouden geleerd moeten hebben van de kruistochten tussen de jaren 1096 en 1291 waarin acht loodzware kruistochten naar het Midden-Oosten werden georganiseerd waarbij de Christenen uit Europa de strijd aanboden tegen de moslims. De kruistochten waren een botsing tussen verschillende continenten en religies maar bovenal tussen beschavingen. Het waren meer brute slachtingen dan heroïsche veldtochten waardoor de Engelsen na een 'glorieuze' overwinning honderd jaar aan de macht bleven in het noorden van Israël. Maar met de allerlaatste veldslag bij Acre in 1291 maken de Moslims daar met een cruciale victorie een einde aan 300 jaar oorlog in de regio. Ook hier zouden we de uitspraak van Charles de Gaulle kunnen toepassen, dat iedere oorlog begint waar de vorige geëindigd was, al moeten we hier in dit geval nog wat verder voor terug gaan.

Sindsdien hebben we als westen weer niet uitgeblonken in tactisch vermogen en inzicht. Het wordt tijd dat we het failliet inzien van het Midden oosten beleid dat Europa zich jarenlang onder druk van de VS heeft laten opleggen en al onze beschikbare middelen juist *niet* in te zetten voor opvang in Europa maar te zorgen voor wederopbouw in die regio die we zelf hebben helpen kapot maken. De opvang die we hier geven kunnen we ook ter plekke leveren, en nog veel goedkoper ook. Het vergt een Paneuropees masterplan, bij voorkeur samen met de Sovjets. (Vergeet niet dat zij ons al eens mede van de Nazi's hebben bevrijd en dat daarbij 16 miljoen Russen het leven lieten, voor ons! Dan begrijpt u de houding van Putin misschien wat beter) Alleen op die manier kunnen we voorkomen dat we de rekening (nog verder) gepresenteerd krijgen van 100 jaar wanbeleid gestuurd door (vooral Amerikaanse) oliedollars zonder ons over het lot van de lokale bevolking te bekommeren. Daarvoor hebben we visionaire moedige bestuurders nodig, ondernemers, geen politici die geleid worden door angst voor stemmenverlies. Doen we dat niet, dan hoeven we Multatuli's Max Havelaar maar te lezen om te zien wat voor een volk wij nog steeds zijn.

EPILOOG

Ik wil dit boek eindigen met de waarschuwing waar de proloog mee begon.

Namelijk waar misbruik van (sociale) media toe kan leiden , zeker wanneer kwaadwillende mensen riool journalisten of puur op winstbejag beluste journalisten als in mijn geval John van den Heuvel, maar zeker net zo goed Siem Eijkelenboom van het FD, zich op geen enkele wijze meer aan de op hen rustende verificatieplicht houden en – sterker nog – zelfs wanneer ze weten en toegeven dat hun is gebleken dat hun verhaal niet blijkt te kloppen, toch gewoon tot publicatie c.q. uitzending over gaan. Zonder ook maar op enige wijze gebruik te hebben willen maken van de hen wel degelijk geboden mogelijkheid tot hoor en wederhoor.

Bovendien ook illegaal (door hacking) verkregen privédocumenten uit privé e-mail of sociale media als Facebook publiceren. Journalisten, uitgevers en exploitanten van sociale media dienen zich, net als vroeger de gerespecteerde pers, meer van hun verantwoordelijkheid bewust te zijn en niet zomaar, klakkeloos informatie over te nemen van zieke geesten zoals in mijn geval een oud staatsecretaris. Waar zijn journalisten van het kaliber van Henk Hofland en ook Rene de Bok vandaag de dag? Uitzondering hierbij moet gemaakt worden voor You Tube, die reeds na een briefje een onjuist bericht en filmpje per direct verwijderd hebben. Dit leidt tot misstanden zoals we ook onlangs in het verenigd koninkrijk hebben gezien bij Rupert Murdoch's News of the World, waar dit soort praktijken hem en zijn zoons miljoenen aan schade en schande heeft opgeleverd en hoofdredacteur Andy Cowles onlangs in The Old Bailey op 18 maanden gevangenisstraf kwam te staan. Dit soort misstanden zullen in Nederland ook serieuzer en harder aangepakt moeten worden.

Ik ben nog steeds van mening dat het het OM en de FIOD te allen tijde vrij staat een onderzoek tegen eenieder en dus ook tegen mij in te stellen als daar serieuze verdenking toe mocht bestaan. Daar staat tegenover dat iedere verdachte dan ook weer de kans moet krijgen zijn onschuld aan te tonen. En dat is iets anders dan bewijzen dat hij onschuldig is, dat is omgekeerde bewijslast. Ik heb dan ook volledig meegewerkt aan het lopende onderzoek daartoe, ik ging ervan uit dat Nederland nog een rechtstaat was doch door mee te werken aan een media- gevoede arrestatie op de wijze waarop dat in dit geval heeft plaats gevonden met zelfs een vervalst uitlevering verzoek

aan Spanje, en dat terwijl mijn adres en dat van mijn advocaat aan het OM bekend was, heeft ook het OM zich op glad ijs begeven.

Deze arrestatie in Marbella had helemaal niets met de zaak Van Kampen te maken. Het faillissement van zijn bedrijf en het verlies van zijn villa, zoals in de uitzending onterecht werd beweerd, hadden a) niets met deze arrestatie te maken en zijn b) ook mij niet te verwijten zoals Van Kampen zelf onder ede had verklaard. Ik was ook in het geheel niet “op de vlucht” Nogmaals het gaat niet om mij. Ik hoop dat deze zaak u de ogen geopend hebben dat er in de Nederlandse rechtstaat iets fundamenteel fout zit en dat dit dringend aandacht en verandering behoeft. In dat geval zou de samenleving haar voordeel met dit boek kunnen doen door het functioneren van de rechtstaat weer op het juiste spoor te brengen.

Buiten de eerdere waarschuwing over misbruik van sociale media hoop ik ook dat de gebeurtenissen zoals omschreven en gedocumenteerd in dit boekje, aanleiding zullen zijn voor de regering eens wat kritischer te kijken naar de rechtsgang binnen het (straf)recht deel, dat veel te makkelijk mensen in voorlopige hechtenis plaatst en daarbij keer op keer de wetten van het EVRM met voeten treedt. Ook het OM mag hierop aangesproken worden en zou eerder niet ontvankelijk verklaard moeten worden bij zo’n duidelijk vorm van vooringenomenheid.

Toen ik op 7 mei in Marbella werd gearresteerd kon ik absoluut niet vermoeden dat ik daardoor in totaal bijna 4 jaar vast gehouden zou worden.

Mijn grootste zorg was dat ik niet geloofwaardig uit zou kunnen leggen dat deze hele geschiedenis het gevolg was van kwade opzet, fraude en misbruik van internet en sociale media in een zorgvuldig geplande karaktermoord. Het is ook om die reden dat ik meer dan gebruikelijk de officiële documenten als vonnissen, aangiften en contracten heb gepubliceerd waarnaar in dit boek is verwezen. Ook heb ik nadrukkelijk willen wijzen op het groeiende gevaar dat dit soort acties vaker voor zullen komen en feitelijk iedereen kan overkomen,

Op dat moment kon ik ook nog niet bevroeden dat de gebeurtenissen daarna mij op dat punt zo snel in het gelijk zouden stellen. En mij ook te hulp zouden schieten. Ik doel daarbij dan op een aantal spraakmakende gebeurtenissen na mijn arrestatie zoals hetgeen o.a. Bram Moskowitz is overkomen maar ook Onno Hoes en later zelfs ook Sony Corporation. Daarbij ook nog het hacken van een groot aantal privé I-Cloud fotobestanden van Amerikaanse Celebraties. Recentelijk is daarbij nog de hacking van vele duizenden Instagram accounts gekomen met als klap op de vuurpijl de e-mailaccounts van Hillary Clinton en de vermeende

verkiezings hack's Mijn i-cloud account is door John van den Heuvel zijn kompanen gehackt en inhoud daarvan is op internet gepubliceerd. Ten tijde van mijn arrestatie geloofde niemand dat er e-mail en facebook gehacked werd. Wat dat betreft is er in de 3 jaar na mijn arrestatie veel gebeurd, het Patricia Paay incident en het hacken van Nederlandse politieke partijen en het inzetten van internet trollen en nepmail.

Deze gebeurtenissen geven aan dat wij als samenleving nog in het geheel niet weten hoe we om moeten gaan met de nieuwe 'cyberwereld'.

Nog meer dan voorheen moeten wij 'nieuws' zelfs van zogenaamde 'kwaliteitskranten' meer selectief en wantrouwender beoordelen. Het was ook Bram Moskowitz die achter op zijn eerste boek schreef dat hij hoopte dat de mensen na lezing van zijn verhaal voortaan niet meer zo klakkeloos alles zouden aannemen wat er over hem en mensen in het algemeen wordt gezegd en geschreven en voortaan beter zelf nadachten alvorens tot een oordeel te komen. Uiteraard sluit ik me bij die wens aan, het is altijd al zo geweest, maar juist nu in een tijd waarin sociale media als Twitter, You Tube etc. als het ware exploderen en menigeen meent dat hij of zij dermate interessante inzichten heeft dat iedereen daarop zit te wachten en er vele part time 'paparazzi' onder ons blijken te zijn is het juist van belang de berichten die via die kanalen tot ons komen met de nodige scepsis te digesteren. Dat geldt nog meer, zeker als u Rechter of Advocaat -Generaal bent.

Ik ben ervan overtuigd dat we te maken zullen krijgen met weer sterker wordende regelgeving op misbruik op dit gebied en ook zullen we straks journalistieke formats gaan zien die een hoger niveau waarborgen. Het zal zichzelf wel uitkristalliseren en goede journalisten zullen zichzelf door hun inhoud wel van de 'meute' die zich nu journalist waant gaan onderscheiden. Het zal wel nooit een beschermd beroep worden al zou dat geen overbodige luxe zijn.

Echter uiteindelijk zullen alle pogingen achter de feiten aan blijven lopen zolang de normen en waarden in onze samenleving steeds maar verder blijven afglijden. De hoop dat dat ooit nog eens op een niveau komt waar het eens was is net zo illusoir als te hopen dat op de golfbanen de etiquette van vroeger het ooit weer overnemen van de aangescherpte regeltjes die nodig werden door nieuwe beoefenaars van de sport die niet het fatsoen van de eerdere generaties golfers hadden.

Ik spreek de hoop uit dat de zuivering van de sociale media snel een feit zal zijn en we weer kunnen vertrouwen op kwalitatieve journalistiek ter voorkoming van nog meer onschuldige slachtoffers.

Ten slotte spreek ik de hoop uit dat er grondig onderzoek wordt gedaan naar de onafhankelijkheid van onze rechters. Met het bovenstaande heb ik u aangetoond dat er te veel gevallen zijn waar sprake is van vriendjespolitiek. Of dit nu een incidenteel geval is geweest op grond van de oude functie van een populistische staatssecretaris die 'de weg kwijt is geraakt' of dat het structureel aan beïnvloeding door bijvoorbeeld de vrijmetselarij heeft gelegen zal de toekomst moeten beantwoorden. In ieder geval is het in beide gevallen een ernstige vorm van corruptie binnen het OM en de Rechterlijke macht. En dat zou ook u zorgen moeten geven. Ik heb er begrip voor dat mensen die -overigens net als ik tot voor kort- nooit met justitie in aanraking zijn geweest, al snel denken, ach dan hadden ze zich maar aan de wet moeten houden. Dat dacht ik ook. Dat deed ik ook en toch overkwam dit mij. Het kan u morgen overkomen.

Ik sluit af met de uitspraak van Mr Ibo Buruma, Raadsheer bij de Hoge raad der Nederlanden onlangs voor RTL-televisie:

***Ik kan niet slapen bij de gedachte dat iemand
ook maar 1 dag onschuldig in hechtenis
verblijft!***

Hij zal nog lang wakker liggen.

PS

Ik beloofde u in het voorwoord geen blad voor de mond te zullen nemen. Ik meen dat ook niet te hebben gedaan. Toch zijn er rond deze affaire zaken geweest en hebben er intriges gespeeld die ik niet heb kunnen publiceren, enerzijds omdat ik dan mensen onnodig zou beschadigen anderzijds omdat dat onherroepelijk tot een publicatieverbod zou hebben geleid. Mijn levensloop waarin ik een groot deel van mijn leven lang een actief en vaak succesvol zakenman was, en met name ook de recente ontwikkelingen die een verbondenheid van banden aangeeft die soms in relaties tot 30 jaar teruggaan met vroegere relaties en zogenaamde vrienden, zijn voor mij inspiratie en aanleiding geweest tot het schrijven van een roman “The Bonfire of Envy.”

In deze Roman versmelten feiten en fictie samen in een zinderend avontuur, deels een op waarheid gebaseerd verhaal.

Soms tragisch, dan weer een brutale successtory maar waarin uiteindelijk extreme hoogte en diepte punten elkaar afwisselen zoals menigeen dat nooit meemaakt.

Ik moet er wel nadrukkelijk op wijzen dat het hier een roman betreft die deels op de werkelijkheid is gebaseerd, doch nadrukkelijk ook op veel punten geromantiseerd is.

Daar waar bepaalde personen of situaties in dat boek de indruk wekken dat zij wellicht op personen uit dit verslag zijn gebaseerd berust dit op puur toeval. Geen van de personages in de Roman bestaat echt die zijn slechts verzonnen door mij als auteur.

Een drietal romans van mijn hand zullen binnen kort verschijnen:

- 1.) The Bonfire of Envy (het vreugdevuur der na-ijver)
- 2.) The Panama paper Clip (over mijn betrokkenheid bij de panama papers echter in breder verband)
- 3.) The Airline crash (geïnspireerd door mijn mislukte overname van de luchtvaartmaatschappij DutchBird)

Mocht u interesse hebben in een of meerdere van deze boeken dan kunt u mij dat laten weten door een e-mail aan het adres **rob@vanderhee.com** onder vermelding van “boeken nieuws” in het onderwerp veld. Of volgt u gewoon mijn website waar de nieuwe publicaties aangekondigd zullen worden

De officiële of andere bewijsstukken waarnaar ik in dit boek verwijst in de voetnotes zijn te vinden op mijn website Vanderhee.com/Footnotes